

Bí Mật Giao Ước Bóng Tối

Contents

Bí Mật Giao Ước Bóng Tối	1
1. Giới Thiệu Nhân Vật	2
2. Chương Mở Đầu	2
3. Chương 1- Phần 1: Trái Táo (1)	4
4. Chương 1- Phần 1: Trái Táo (2)	6
5. Chương 1- Phần 2: Thiên Thần Cánh Trắng (1)	8
6. Chương 1- Phần 2: Thiên Thần Cánh Trắng (2)	10
7. Chương 1- Phần 3: Gặp Gỡ	12
8. Chương 2- Phần 1: Thiếu Nữ Áo Đen (1)	15
9. Chương 2- Phần 1: Thiếu Nữ Áo Đen (2)	18
10. Chương 2- Phần 1: Thiếu Nữ Áo Đen (3)	20
11. Chương 2- Phần 2: Biến Đổi (1)	23
12. Chương 2- Phần 2: Biến Đổi (2)	26
13. Chương 2- Phần 2: Biến Đổi (3)	29
14. Chương 2- Phần 3: Gieo Mầm (1)	33
15. Chương 2- Phần 3: Gieo Mầm (2)	37
16. Chương 2- Phần 3: Gieo Mầm (3)	40
17. Chương 2- Phần 4: Khế Ước (1)	43
18. Chương 2- Phần 4: Khế Ước (2)	45
19. Chương 2- Phần 4: Khế Ước (3)	50
20. Chương 2- Phần 4: Khế Ước (4)	55
21. Chương 3- Phần 1: Bánh Răng Vận Mệnh	59
22. Chương 3- Phần 2: Bến Bờ (1)	65
23. Chương 3- Phần 2: Bến Bờ (2)	68
24. Chương 3- Phần 3: Những Gì Bỏ Lại	72
25. Chương 4- Phần 1: Luật Của Thượng Đế	75
26. Chương 4- Phần 2: Cái Giá Của Sự Phản Bội	78
27. Chương 4- Phần 3: Mùi Tên Phán Quyết (1)	81
28. Chương 4- Phần 3: Mùi Tên Phán Quyết (2)	84
29. Chương Kết	90

Bí Mật Giao Ước Bóng Tối

Giới thiệu

Đây là một ca khúc nổi tiếng của Vocaloid, kể về câu chuyện tình yêu giữa hai thiếu nữ: một là thiên thần

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bi-mat-giao-uoc-bong-toi>

1. Giới Thiệu Nhân Vật

Rin

Là một thiên thần vừa mới được lên chức. Mặc dù sở hữu ngoại hình xinh đẹp, trẻ trung cùng tính cách có phần tăng động và ồn ào, cô trên thực tế đã bước sang tuổi 150. Rin có năng khiếu nổi trội trong khá khá lĩnh vực, đặc biệt là công việc trông tảo: những trái tảo mang thương hiệu của cô được rất nhiều thiên thần trên thượng giới ưa thích. Hình ảnh quả tảo đỏ sau này còn được lặp lại vô số lần trong tác phẩm, mang nhiều ý nghĩa biểu tượng.

Miku

Là người kế vị của một gia đình quý tộc danh giá. Xinh đẹp, yêu kiều, mọi cử chỉ, lời nói đều toát lên vẻ cao quý, cô dường như là thước đo chuẩn mực cho sự hoàn mỹ. Tuy nhiên, do không phải là con ruột của nữ trưởng dòng tộc – người nhận nuôi cô vốn không phải vì tình thương – nên Miku có một cuộc sống khá cô đơn, thiếu thốn tình cảm gia đình.

Len

Là một nhà quý tộc ở Calmando thuộc Tarde.

Kaito

Là một trong số các vị Tổng lãnh Thiên thần của thượng giới, đồng thời cũng là cộng sự của Rin (các thiên thần được chia thành nhiều cặp để làm nhiệm vụ cùng nhau). Dù nổi tiếng là một kẻ lạnh lùng, nghiêm khắc, thậm chí đôi lúc hơi cay nghiệt, nhưng Ngài thực chất lại có trái tim vô cùng ấm áp. Đối với Kaito, người cộng sự bé nhỏ đã chiếm một vị trí quan trọng không thể thiếu trong cuộc sống của Ngài.

Lily

Cô vừa là nữ thợ may tài giỏi nhất vương quốc, vừa là người hầu của tiểu thư Miku. Lily cũng đồng thời là một trong những người hiếm hoi thấu hiểu nỗi lòng của tiểu thư và thực sự xem Miku như một người thân, một người bạn luôn sẵn sàng lắng nghe mọi tâm sự của cô.

và một vài tổng lãnh thiên thần khác

2. Chương Mở Đầu

Có ngọn gió ngang qua cơn trốn gò má.

Dưới chân thánh điện u tịch, những phố thị của con người nhuộm trong sắc hoàng hôn đỏ cháy. Từ trên đỉnh thánh điện Tendrement nhìn xuống có thể thu vào tầm mắt toàn cảnh nhân gian. Tendrement đã từng

là chốn kề cận nhất với Thượng Đế, nơi đầu tiên được tiếp nhận sứ điệp của Người, sau này bị bỏ hoang và trở thành chỗ qua đường cho các thiên thần. Hai thiên thần trên đỉnh thánh điện lẳng lặng đứng nhìn nhau, phía sau họ là một mảnh trời rực đỏ. Thiên thần trong hình hai thiếu nữ siết chặt hai tay, đôi mắt xanh ảm đạm như bầu trời ngày giông bão.

“Anh vẫn sẽ đi sao...?”

Một chút rạng rỡ soi nổi của thiếu nữ lúc thường ngày đều không có.

“...Rin. Em nghĩ gì về Thiên Đường?”

Chàng thiên thần không trả lời câu hỏi của thiếu nữ, chỉ khẽ mỉm cười. Đôi mắt màu lục trong suốt và sâu thẳm như nước hồ có thể nhấn chìm hết thấy. Nụ cười ấy vô tình làm dâng lên trong lòng cô nỗi mất mát khôn tả. “Nghĩ gì ư... Chúng ta thuộc về Thiên Đường. Em không hiểu con người nhưng... Thiên thần sống ở Thiên đường và loài người sống dưới nhân gian. Chúng ta, tại mỗi thế giới của mình, dùng sinh mệnh được ban cho này để làm tròn bốn phận, không phải sao?”

Thiên đường... là tuyệt phẩm được tạo nên từ tất cả tình yêu của Thượng đế. Rin chưa bao giờ cảm thấy thế giới này có gì không tốt. Không, thậm chí cả việc đem lòng nghi ngờ Thượng đế, Thiên đường hay chính bản thân mình, cô cũng chưa từng.

“Là vậy à... Anh thì nghĩ Thượng đế thật tàn nhẫn.” Nhận được câu trả lời từ anh, Rin choáng váng như vừa bị giáng một đòn mạnh xuống đầu. Cô thể rằng chưa bao giờ nghe anh nói những lời mạo phạm Thượng đế. Anh cũng chưa từng một lần đối nghịch với Người bất kể là vì điều gì. Ánh nhìn ảm áp và nụ cười ôn hoà, lòng trung thành hướng về Thượng đế và sự tận tụy, đó là tất cả những gì cô vẫn biết về anh. Nhưng giờ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thế này.

Giọng anh vang lên bình thản.

“Thượng đế đã tạo ra chúng ta, các thiên thần, trước cả con người. Chúng ta là những tạo vật được hưởng trọn vẹn tình yêu của Người. Nhưng có một thứ Người đã không ban cho chúng ta. Người không cho phép ta có nó. ‘Thứ quý giá nhất’, ý nghĩa sự tồn tại của chúng ta.”

Rin bối rối. Cô không hiểu những lời của anh. Làm sao cô có thể hiểu được đây.

” ‘Thứ quý giá nhất’... Thứ ấy, không phải là ‘sinh mạng’ sao...?”

“Sinh mạng tất nhiên quý giá. Thế nhưng, em đã bao giờ nghĩ mình được ban cho sinh mạng ‘vì mục đích gì’ chưa?”

“Thiên thần được tạo ra để kết nối con người với Thượng đế. Giữ gìn sự yên bình và luân hồi ở cả hai giới là nhiệm vụ của chúng ta. Chúng ta đem cả sinh mạng để hoàn thành bốn phận của mình. Anh cũng đã luôn sống như vậy mà! Anh là... là đồng đội quan trọng nhất của em! Em không muốn anh đi! Đừng đi mà!...”

“Rin... Cảm ơn em.”

Tầm mắt Rin bị bao phủ bởi một màu trắng muốt. Hơi ấm quen thuộc, là anh đang ôm lấy cô. Vòng tay anh vẫn ảm áp dịu dàng. Vẫn là anh trong bộ sắc phục trắng, nhưng đôi cánh đã đổi màu đen, tương phản đến dữ dội.

”Không có gì thay đổi đâu em, bây giờ và cả sau này, cả sinh mệnh này, rốt cuộc hiện hữu vì cái gì?... Rin có biết không?...”

Những khi hạnh phúc, anh có thể dùng cánh tay này ôm lấy em, bằng cách đó cảm ơn em.”

“Nhưng đôi cánh của anh?... Sao, sao lại?!...”

“Anh sống vì điều gì... Đến một lúc nào đó, em sẽ hiểu ra thôi, anh hứa đấy.”

“Em không biết, không cần biết! Nếu không có anh... Em đã luôn coi anh là anh em thân thiết nhất, đồng đội quan trọng nhất của em...”

Những cảm xúc bị kìm nén chợt vỡ oà, nước mắt tuôn rơi trên khuôn mặt thiếu nữ. Những ngày tháng trải qua cùng anh, tất cả sẽ kết thúc tại đây. Cô ghét sự kết thúc, vì kết thúc luôn mang lại nỗi cô đơn.

Bàn tay to lớn của anh đặt lên bàn tay đang siết chặt của Rin, dịu dàng gỡ ra. Có thứ gì đó rơi vào tay cô. Là chiếc khuyên tai nhỏ hình cây thánh giá mà anh luôn đeo bên tai trái.

“Từ giờ nó là của em. Nó sẽ bảo vệ em, anh đã coi trọng chiếc khuyên tai này chẳng kém gì sinh mạng mình từ khi được sinh ra là một thiên thần và sống với bốn phận đó cho tới giờ... Xin lỗi em, Rin. Từ trước tới giờ... thật cảm ơn vì có em.”

Tà dương ánh đỏ lên đôi cánh đen huyền của thiên thần. Đôi cánh giương rộng, anh buông mình xuống dưới. Nơi ấy cũng rực đỏ rắng chiều.

Cánh tay cô vội vươn ra mong có thể giữ lại anh chơi với hững hờ.

“ ... ”

Sẽ là lần cuối cùng anh được gọi bằng cái tên đó. Trong một khắc, anh quay lại nhìn thiếu nữ, miệng khẽ cười. Gương mặt anh mờ nhoà trong tranh sáng tranh tối. Trên gò má kẻ ra một vết sáng lấp lánh trải dài rồi rơi xuống.

3. Chương 1- Phần 1: Trái Táo (1)

Thánh điện Grandiose là nơi đang diễn ra cuộc họp của các tổng lãnh thiên thần. Ở chốn này, đáng bề trên ban phát sự thông thái, và thiên thần- những hầu cận của Thượng đế- cảm thấy sự hiện diện của Người ở gần hơn bất cứ nơi nào.

Vết nhăn giữa đôi lông mày tuấn tú mỗi lúc lại hằn sâu trên trán của chàng thiên thần. Đầu ngón tay thon dài nóng nẩy gõ từng nhịp lên bàn. Cuộc họp đã bắt đầu trước đó, cho tới giờ vẫn không có gì mới. Bởi các thần họp bàn thì ít mà dò xét ý tứ nhau thì nhiều. Chàng thiên thần ngao ngán, xô ghế đứng dậy.

“Có chuyện gì sao, tổng lãnh thiên thần Kaito?”

Ở phía đối diện, trưởng lão trên chiếc ghế nguy nga của ngài, từ tốn hướng về phía Kaito hỏi. Thiên thần mang chức danh tổng lãnh Kaito không giấu bực dọc, thẳng thừng chỉ trích.

“Tôi không thể chịu đựng cuộc họp chẳng đi tới đâu này thêm nữa. Xin thứ lỗi, tôi còn nhiều việc phải làm. Mời các ngài cứ tiếp tục.”

Trông thấy Kaito định rời đi, thiên thần tóc dài ngồi cùng phía với trưởng lão vội lên tiếng cản lại.

“Thôi nào, cuộc họp chỉ vừa mới bắt đầu mà ngài Kaito. Ngài nán lại với chúng tôi thêm chút nữa đi. Từ giờ đến buổi trà chiều vẫn còn sớm mà.”

Gương mặt điển trai rất thiện cảm ấy cười ôn hoà, Gaku vừa nói vừa nhìn lên đồng hồ lớn trạm trên mái vòm thánh điện. Kim chỉ hai giờ. Còn một tiếng nữa mới tới “buổi trà chiều” quý hoá mà anh ta vừa nhắc.

Bị nhắc khéo bởi Gaku, gã thiên thần luôn mang vẻ nhàn nhã ung dung, hoàn toàn lạc điệu với không khí cứng nhắc ở đây, Kaito thở dài, đành ngồi lại xuống ghế.

Đại chiến Thiên đường.

Năm trăm năm về trước, cuộc chiến của thiên thần và ác quỷ lên tới đỉnh điểm, Thiên đường biến thành chiến trường khốc liệt, một nửa thánh địa đã bị xâm phạm. Hơn nửa số thiên thần tham gia cuộc chiến đã chết, và một nửa Thiên đường rơi xuống nhân giới. Những thiên thần còn sống sót dốc toàn mạng bảo vệ cho khởi nguyên của mọi thực thể sống- “cay sinh mệnh”, nhằm duy trì vòng luân hồi. Cho tới bây giờ, cuộc giằng co giữa thần và quỷ vẫn âm thầm tiếp tục trên một vũ đài mới, thế giới con người. Đức tin của con người trở thành sức mạnh thần thánh chống đỡ cho cả “thế giới”- bao gồm Thiên đường và Nhân giới. Nếu nói chính nguồn năng lượng mang tên “sức mạnh thần thánh” đã nhào lặn nên thế giới, tạo ra những hệ thống và các quy luật, cũng không hẳn là phóng đại.

Ở cực bên kia, những cảm xúc tăm tối sinh ra từ những trái tim cô đơn oán hận trở thành “sức mạnh bóng tối”, gia tăng quyền hạn của Satan- kẻ đứng đầu các ác quỷ.

Thiên đường và Ma giới tranh giành nhau chi phối tình cảm và hành động của con người, mãi miết củng cố sức mạnh của phe mình.

Ngày đó sẽ tới, khi ấy tất cả phải sẵn sàng cho cuộc chạm trán cuối cùng.

Có ba bộ phận của thiên thần.

Trong đó, thiên thần bảo trợ dẫn dắt luân hồi ở Nhân giới là Labbuel (Thiên thần luân hồi).

Thiên thần chăm sóc “cây sinh mệnh”- khởi nguyên của mọi sự sống- được gọi là Zivi'l (thiên thần hộ mệnh).

Và các thiên thần chiến đấu chống lại quỷ dữ, những kẻ đối nghịch với Thiên đường là Mikai'l (đội quân Thiên đường).

Mỗi thiên thần sinh ra sẽ được giao cho một trong ba bốn phận trên. “Bốn phận” được giao cho là công việc, là “cuộc đời” của thiên thần.

Vô số những trận thắng vang dội trên chiến trường đã khiến Tổng lãnh thiên thần Kaito thành một Mikai'l đáng ngưỡng mộ, một thiên thần mẫu mực luôn tận lực chiến đấu vì sứ mệnh được giao phó.

Các thiên thần, trong trói buộc của chế độ phân cấp nghiệt ngã và những luật lệ hà khắc, tồn tại để hoàn thành mọi nghĩa vụ thuộc chức phận của mình. Kaito cũng vậy. Lệnh của bề trên là tuyệt đối. Một khi lệnh triệu tập họp đã được đưa tới, ngài tổng lãnh chẳng còn cách nào khác, thu xếp vội vàng công việc của thống lĩnh một đội quân Thiên đường trong nửa ngày để miễn cưỡng có mặt trong cuộc họp hoàn toàn vô nghĩa đang diễn ra.

Những luận điểm cũ rích lặp đi lặp lại, Kaito chẳng bận tâm giữ gìn hình tượng mẫu mực, uể oải nhìn ra những vật nặng ảm bên ngoài cửa sổ.

Khi Kaito lấy lý do còn nhiều việc, đúng là anh có việc thật. Đó là cuộc hẹn với đồng sự nhỏ tuổi của anh, cô gái đã lâu mới về lại Thiên đường. Anh đoán chừng trong một buổi chiều ấm áp thế này, kẻ kia hẳn đã tranh thủ say giấc trong lúc chờ mình.

“Là vậy đấy. Thông tin do thám chúng ta có được không thể sai. Thứ đang làm lung lay đức tin của các con chiên của chúng ta, lôi kéo họ gia nhập sức mạnh bóng tối là... tà giáo đang lan truyền ở Bel Canto.”

Đến đây Kaito mới hướng sự chú ý trở lại cuộc họp. Những buổi truyền giáo của ác quỷ vẫn được tổ chức thường xuyên ở nhiều nơi tại Nhân giới, chỉ có điều chưa một thiên thần nào có thể xác thực.

“Nếu là Bel Canto thì đội của tôi trực tiếp điều tra là được thôi.”

Bel Canto là vùng nằm trong quyền kiểm soát của đạo binh số bảy do Kaito thống lĩnh. Giàu có, phát triển bậc nhất ở Nhân giới, Bel Canto trở thành nơi mà các nhà cầm quyền và các quý tộc mãi miết kiếm tìm niềm thoả mãn trong những cuộc tranh giành vương vị. “Lần tập hợp này, có lẽ chúng đã dày công lên kế hoạch. Một chiến lược tỉ mỉ để ngăn ngừa mọi rủi ro...”

“Không cần nhiều lời, Bel Canto là do tôi quản lý.”

Khước từ mọi ý kiến, lần này Kaito đã đứng hẳn dậy.

Lời ra tiếng vào là chuyện thường tình. Quan trọng nhất vẫn là “kết quả cuối cùng”.

Bằng kỹ năng chiến đấu vượt trội và tài thống lĩnh ưu việt, Kaito tập hợp một đội bất khả chiến bại hay còn được gọi bằng cái tên “bảy lưỡi gươm thánh”. Đạo binh ssos bảy của Kaito đã chứng tỏ họ là một đạo quân xuất sắc bằng năng lực và sự thể hiện trên chiến trường. “Vậy thì, ngài tổng lãnh Kaito, việc điều tra và xử lý nhóm những kẻ đang truyền bá tà đạo ở Bel Canto, xin giao cho ngài toàn quyền giải quyết. Các tổng lãnh khác, không ai phản đối chứ? Tuy nhiên, tổng lãnh Kaito hãy lượng sức mình đấy.” Đại thiên thần điềm đạm cười và tuyên bố kết thúc cuộc họp. Thiên đường là nơi tôn ti vô cùng khắt khe. Các thiên thần cấp thấp hơn, trong mọi hoàn cảnh phải tuân theo quyết định của thượng cấp.

Nói cho đúng, có lẽ phục tùng đã trở thành bản năng in dấu trong họ. Thứ bậc của quyền năng là thứ bậc tuyệt đối và duy nhất.

Một tổng lãnh khác gườm gườm nhìn theo bóng lưng Kaito, hai tay siết chặt thành nắm đấm vì ghen tức, giữa chốn hội nghị chẳng hề nể nang.

“Tổng lãnh Kaito. Nhớ lấy lời này của tôi.”

“Giờ đây? Luka.”

“Cậu không kiên nhẫn được lâu nữa đâu. Với con người chỉ dựa vào quyền năng thôi chưa đủ. Giống loài ti tiện ấy trở mặt nhanh lắm, chớ có để bị mắc lừa đấy.”

Luka bỏ đi, mái tóc hồng dài qua thắt lưng sóng sánh theo từng bước chân. Thiên thần tóc hồng là thống lĩnh đạo binh số sáu, vùng Valuer của cô quản lý tình cờ tiếp giáp với vùng Bel Canto của Kaito. Đã nhiều lần bị Kaito cướp mất cơ hội thể hiện, nên cô vẫn luôn so đo kiểm mọi cơ để công kích anh.

Kaito và Luka cùng là tổng lãnh thiên thần, tuổi tác có lẽ cũng tương đương nhau. Nằm trong số những thiên thần cổ chấp nhất, Luka thuộc phe Ira bảo thủ. Bọn họ là một nhóm mang nặng tư tưởng Thiên đường độc tôn, coi con người là những sinh vật hạ đẳng, là bản sao thấp kém mà Thượng đế tạo ra dựa theo các thiên thần. Đối với con người, thiên thần có thể “đứng ở trên cao mà ban phát ân điển che chở”.

Kể từ sau đại chiến Thiên đường, để củng cố quyền lực của Thiên đường và đức tin của con người với Thượng đế, hệ tư tưởng này trở nên phổ biến.

Kaito cũng thuộc phe Ira miệt thị con người, nhưng so với Luka thì chẳng thấm vào đâu. Sau mỗi cuộc họp thế này sự chia rẽ giữa hai phe bảo thủ và ôn hoà lại càng sâu sắc hơn. Tất cả các tổng lãnh dù không ai nói ra đều lo ngại trong khi các phe cánh cổ chấp bảo vệ quan điểm của mình, ai sẽ bảo vệ Thiên đường nếu chiến tranh xảy ra.

Kaito rời khỏi đại thánh điện, vội vã bay đi.

.....

Vì một chương khá dài, nên nếu cần thiết mình sẽ chia nhỏ ra

4. Chương 1- Phần 1: Trái Táo (2)

Vườn địa đàng Geriesel nằm ở phía Tây đại thánh điện Grandiose, cách khoảng ba mươi phút bay.

Chỗ này cỏ xanh và hoa rực rỡ ngày này qua tháng khác. Một đài phun khổng lồ ở trung tâm đem nước chảy tới mọi góc ngách. Rìn vắt vẻo trên một cây táo cạnh đài phun nước tận hưởng giấc ngủ trưa muộn. Một giấc ngủ thật xa xỉ nhưng với Rìn chẳng có lí do gì để không lãng phí thời gian trong một chiều nắng ấm thế này.

“Ngủ vậy không sợ ngã hả?”

Tiếng nói dội xuống từ bên trên khiến Rìn giật bắn.

“Oái!”

Quá bất ngờ, Rìn thiếu chút nữa đã rơi xuống dưới mà chẳng kịp mở cánh nếu không có Kaito tóm lấy tay giữ lại.

“Có sao không?”

“K-Kaito! Cảm ơn anh nhé, may mà không ngã.”

“Em... vẫn nhanh mồm nhanh miệng thật.”

Hãy còn ngại ngủ, Rìn cười ngậy ngốc rồi dùng cánh bay lên ngồi trở lại trên cành cây.

“Thì... Kaito vẫn là Kaito đấy thôi.”

“Tổng lãnh thiên thần Kaito chứ? Chẳng có thiên thần cấp dưới nào dám gọi tùy tiện như em đâu.”

“Dạ. Em đã được học ‘với đồng sự phải yêu thương chân thành, nhất là xưng hô tốt nhất hãy thoải mái không nên cứng nhắc’ mà.”

“...”

Theo lệ, các thiên thần thường thực hiện nhiệm vụ theo cặp. “Cặp đồng hành” chính là hai thiên thần không cùng cấp bậc, thiên thần cấp cao hơn sẽ chỉ bảo và giúp đỡ cho đồng sự trẻ hơn của mình. Đối lại, thiên thần cấp thấp hơn phải tôn trọng và tuân theo mọi mệnh lệnh của thượng cấp. Tại một nơi phân hoá sâu sắc như Thiên đường, dựa theo lời răn của Thượng đế “Mỗi hành động là viên đá xây dựng lên niềm tin không gì lay chuyển”, những luật lệ tương tự như vậy được đặt ra.

Rin tất nhiên đã sẵn tính phóng khoáng và tinh quái, chẳng bao giờ để trong đầu những lễ thói phức tạp chốn Thiên đường. Những phẩm chất mang tính bản năng của thiên thần từ lúc sinh ra ít khi thay đổi, nhưng có thể ương ngạnh và bất kham như Rin thì rất hiếm gặp.

Kaito chẳng nghĩ ngợi mà mỉm cười, anh nhớ tới kẻ đã dạy cho cô bé những điều ấy, gã bạn cũ có đôi mắt xanh lá sồi nổi và ấm áp.

“Thế hội nghị các tổng lãnh thiên thần xong rồi ạ?”

Rin hái lấy hai trái táo mọng đỏ, vừa nhai táo vừa hỏi, thuận tay đưa cho Kaito quả còn lại.

“Như mọi khi. Hội họp, đến phát chán.” Miệng vẫn nhai táo, Kaito trả lời.

“Ừm.”

Táo chín vị ngọt vừa vặn, cắn một miếng lớn mới thật đã.

“Kaito, thế giới con người cũng hay lắm.”

Ba tuần vừa rồi ở Nhân giới là chuyến tập huấn dành cho các thiên thần trẻ như Rin. Chuyến tập huấn cuối cùng với tư cách một thiên thần tập sự đã kết thúc mà không có bất kì trở ngại nào, Rin trở về Thiên đường và chính thức thành một thiên thần.

“Ở dưới đó, đồ ăn ngon nhiều vô kể. Rồi quần áo mà mọi người mặc thì đến kì cucj~, còn nữa...”

“Có những chuyện ấy sao... Từ hôm nay em đã là thiên thần rồi à?”

“Vâng. Một thiên thần ‘hắn hơi’ luôn ấy!”

“Ừm, hắn hơi mà vẫn băng nhăng thế này thì xem ra...”

“Hả... Kaito là đồ xấu xa. Trả lại táo đây!”

“Sao vậy được. Táo này của cây, là em tự ý...”

“Aa, biết rồi, biết rồi. Thật là!”

Rin ngắt lời Kaito, ương bướng quay mặt đi.

Tổng lãnh thiên thần tự hỏi, không phải chính mình mới nên nổi giận sao?”

“Khụ khụ. E hèm. Dẫu sao... Chúc mừng em đã thăng cấp.”

“!”

Rin quay ngoắt lại vừa lúc bắt kịp khuôn mặt vốn chỉ quen cau có đang cố giãn ra một cách vụng về.

“Cám ơn anh, Kaito! Từ bây giờ em sẽ phải cố gắng hết mình đấy nhỉ.”

Cô nhe răng cười, vừa tinh quái vừa hồn nhiên. Cũng đã sớm quên hết mọi tự ái khi nãy, Rin khắp khởi nghĩ về công việc trong vai trò mới của mình.

Bất cứ lúc nào có Rin, mọi chuyện đáng ra phải là thế lại lộn xộn hết cả. Giống như nụ cười hiểm hoi như vàng trong cát sông kia của Kaito, hẳn là ngoài Rin chưa có thiên thần nào từng may mắn được bắt gặp.

Kaito là một kẻ cứng nhắc, dù là chuyện gì đều điềm đặn đến lạnh lùng, với việc kết giao cùng ai đó cũng hoàn toàn không hứng thú. Trong vài chục năm nay, kể từ khi có thiếu nữ kia bên cạnh, kẻ lãnh đạm ấy đã từng chút từng chút một đón nhận những điều xa lạ mới mẻ từ cô.

Sự chân thành phóng khoáng của cô gái đã đem đến cho Kaito- kẻ vẫn luôn xa cách với xung quanh, luôn chỉ biết có sứ mệnh và chức trách- những sự dễ chịu nhỏ nhỏ mà đáng giá.

“Nhưng đừng rơi từ trên cây xuống ‘một lần nữa’ vì cổ quá đầy. Anh không tin sẽ kiếm thêm ra được một thiên thần có cánh nào lại từ trên cây ngã xuống được đâu.”

Đôi cánh trắng bung rộng sau lưng Kaito, mang anh hoà vào bầu trời.

Kaito nhắm tính giờ trà chiều cũng gần tới, có thể nhân đó làm tiệc kỉ niệm thăng cấp cho Rin, cô đồng sự đang nặng xi cầu nhàu đuổi theo phía sau.

5. Chương 1- Phần 2: Thiên Thần Cánh Trắng (1)

Vương quốc Al-fine ở Bel Canto là một quốc đảo nhỏ gồm nhiều đảo nổi đơn lẻ giữa trung tâm một vùng hồ bao la. Nhờ nguồn sản vật phong phú từ vùng hồ và khí hậu ôn hoà quanh năm nên cư dân Al-fine có cuộc sống khá sung túc. Cây cầu vĩ đại nối hai nước lớn ở phía Đông và Tây, chạy qua đảo lớn Luren vùng trung tâm của Al-fine được đặt tên Bechstein. Là con đường thông thương trọng điểm giữa Đông và Tây, trên cây cầu dài bốn mươi kilomet bề ngang, nơi rộng nhất lên tới hai trăm mét này có vô số các cửa hiệu sầm uất.

Nằm giữa hai quốc gia, Fauré ở phía Đông và Violent ở phía Tây, Al-fine đã từ lâu là kẻ đen đủi bị vạ lây bởi những cuộc đại chiến Đông Tây triền miên. Nhưng kì tích luôn xảy đến cho quốc đảo bí ẩn này, mỗi khi đối mặt với hoạ chiến tranh, một vị lãnh đạo kiệt xuất lại xuất hiện, đưa đất nước thoát khỏi mối nguy trở thành nước chư hầu.

Vì lịch sử chống xâm lăng thần bí ấy mà lòng thành kính của tất cả mọi người với Al-fine với những nhà lãnh đạo thời ấy và Thượng đế vô cùng sâu sắc. Mọi người qua các thế hệ một mực tin tưởng rằng sự độc lập tự chủ đã duy trì được đến nay là nhờ sự bảo hộ của Thượng đế. Như để chứng minh cho lòng tôn kính đối với Thượng đế, những nhà thờ được xây dựng ở khắp nơi trên Al-fine, tất cả là thành quả của sự đầu tư công phu hết sức có thể. Những du khách lần đầu đặt chân đến đây đều không khỏi choáng ngợp trước vẻ lộng lẫy của các nhà thờ nguy nga.

Al-fine, Fauré ở phía Đông và Violent ở phía Tây hợp lại thành vùng Bel Canto mà đạo binh số bảy của Kaito đang quản lí.

Bel Canto được coi là trung tâm của bạo lực và xung đột bởi những cuộc chém giết thường trực giữa người và người. Vào thời đại chiến Thiên đường, sự kiện “Thiên đường đầy đoạ” đã lưu dấu tích tại chính nơi này.

Mảnh Thiên đường bị đầy đoạ. Đó là cái tên các thiên thần gọi Al-fine. Không sai, vương quốc Al-fine, xứ sở bao bọc bởi vùng hồ này xưa kia là vườn địa đàng của Thiên đường. Năm trăm năm trước khi đại chiến Thiên đường xảy ra, đội quân ác quỷ với sức mạnh khủng khiếp vượt xa dự liệu của các thiên hình đã gần như có thể chiếm lấy “cây sinh mệnh”- trái tim của Thiên đường.

Nếu ác quỷ có được cây sinh mệnh trong tay, chúng sẽ có được mọi linh hồn, khi ấy các thiên thần cũng như con người chỉ còn có thể chờ hoạ diệt vong ập xuống. Cuối cùng đại thiên thần đã quyết định để bảo vệ cây sinh mệnh, những phần Thiên đường bị ác quỷ xâm phạm sẽ trở thành đất của Nhân giới.

Từ ấy mà có quốc đảo Al-fine ngày nay. Trong sử kí do con người thời kì đó ghi lại, mọi chuyện đã diễn ra thế này.

“Vào một ngày quang đăng vô cùng, trong âm thanh long trời lở đất, bầu trời đã sụp xuống. Chim chóc không dám bay lượn trong không trung, cỏ cây héo khô trong chớp mắt. Chúng ta kinh hãi khi thấy bầu trời đang tiến lại gần mình hơn, không ai có thể làm gì, tất cả nín thở chờ đợi kết cục cuối cùng. Khi bầu

trời chạm đến nóc đại thánh đường, vô vàn những chiếc lông vũ trắng và đen từ trên cao rơi xuống bao bọc lấy cơ thể con người. Ánh sáng chói rực. Chúng ta trở thành kẻ mù loà chìm đắm trong cơn mộng mị. Đến khi tỉnh giấc thì một vùng đất tuyệt đẹp chưa từng có trên đời đã trải ra trước mắt. Hoa cỏ nối nhau rực rỡ đến xa ngút, biển xanh vô tận. Tất cả đều ngây ngất đến nỗi không ai bận tâm mình đang lơ đãng. Chúng ta sẽ xây dựng một vương quốc mới tại xứ sở xinh đẹp này.”

Nơi này năm trăm năm trước không có hồ nước mà chỉ là một vùng rừng rậm rạp với vài cộng đồng nhỏ thưa thớt. Những hòn đảo xinh đẹp nổi trên mặt nước hồ như quang cảnh bây giờ đã hình thành chỉ trong một ngày hôm ấy.

Nhân loại ngày đó còn man rợ nên cho đến giờ số người biết được sự thực về Thiên đường rơi không có nhiều.

Khi Al-fine rơi xuống nhân giới, thế lực ác quỷ đã xâm phạm Thiên đường cũng theo đó bị tổng cổ khỏi đất thánh, bởi vậy mà tại đây sức mạnh thần thánh bị pha tạp cùng sức mạnh đen tối. Bị chi phối bởi hai nguồn sức mạnh trái ngược, Al-fine tuy giàu có bậc nhất nhưng cũng là chốn hỗn loạn bạo lực triền miên. Từ sau sự kiện Al-fine, mọi cuộc xung đột bất kể là của thần và quỷ, hay của người với người đều tập trung tại nơi này.

Bị hai nước láng giềng lớn ở phía Đông và Tây kìm kẹp, trải qua mấy lần chiến tranh, Al-fine có thể duy trì độc lập và giàu có đến giờ thực sự đều nhờ vào sự bảo vệ của Thượng đế. Tuy bị gọi là “vùng đất bị đầy đoạ” nhưng nơi này vẫn là một phần của Thiên đường, nên mỗi khi xảy ra tai ương, Al-fine đều được các thiên thần âm thầm tương trợ.

Để bảo vệ cho Al-fine, quyền quản lý vùng Bel Canto luôn được truyền lại cho những thiên thần có năng lực nhất. Một trăm năm trước, Kaito trở thành thiên thần tiếp theo được chọn để bảo hộ vùng đất này.

Hiện nay, trong Al-fine chiến tranh phe phái của giới cầm quyền vẫn tiếp diễn, bên ngoài lãnh thổ hai cường quốc ở Đông và Tây liên kết với nhau, tạo nên những liên minh quân sự chông chéo. Theo dõi hoạt động của con người và can thiệp khi cần thiết cũng là nhiệm vụ của đạo binh số bảy.

Một mùa hè lại sắp đến. Trốn trong một vòm lá xanh tránh cái nắng gắt đầu hạ, Rin thở dài khi những tiếng chuông nhà thờ từ nơi xa nào lạc lõng truyền tới. Đã là một thiên thần, Rin lần này quay lại Nhân giới vì nhiệm vụ điều tra thực hư tin đồn về những buổi truyền giáo của đạo Satan đang được lên lút tổ chức trên khắp Al-fine.

Đạo Satan vốn không phải thứ gì mới. Từ nhiều thế kỷ nay, các môn đồ Satan đã thành thực thuật tẩy não Honest, một loại ma pháp mê hoặc những người có trái tim yếu đuối, lôi kéo họ quy phục thế lực bóng tối. Thường thì sau khi có được thông tin, một đội sẽ được cử tới nơi nghi ngờ là hang ổ của tà đạo, nếu đã xác thực thì trực tiếp ra tay xử lý. Nhưng tình hình lần này đã không còn giống trước.

Ác quỷ thường nhắm vào những người dễ bị cảm dỗ để dùng thuật Honest, kích động những tình cảm oán giận trong họ, khiến họ sa ngã, rồi thu lấy sức mạnh bóng tối. Lần này không rõ vì sao chúng lại cất công lôi kéo phần lớn những người có đức tin bền chặt. Đức tin bền chặt là biểu hiện của ý chí vững vàng và nguồn sinh khí nội tại vô cùng mạnh mẽ, rất khó để dụ dỗ một người như vậy. Rốt cuộc thì Satan đang âm mưu gì? Trước tiên cần làm rõ điểm mâu thuẫn ấy và Rin được cử đi lần này cũng là vì thế. “A a a... Rảnh quá đi.”

Một cuộc tấn công ngoài tầm kiểm soát khiến Kaito phải thống lĩnh đạo quân số bảy tham gia viện trợ mà không thể thực hiện nhiệm vụ điều tra cùng Rin. Là nhiệm vụ đầu tiên sau khi được thăng cấp, khỏi phải nói Rin háng hái đến đâu. Đã một tháng theo dõi nhưng không có bất cứ một manh mối nào, Rin dần mất kiên nhẫn rồi hoàn toàn chán nản.

Chán nản... tất nhiên không phải vì nhiệm vụ điều tra không có tiến triển. Với nhiệm vụ Rin rất nghiêm túc và tuyệt nhiên không bao giờ chỉ làm qua loa cho xong, ngay từ khi là một thiên thần tập sự đã luôn như vậy. Điều tra cũng không còn là công việc mới mẻ và cô hiểu rõ thất bại hay bế tắc đôi khi là không thể tránh khỏi.

“Mình muốn về quá. Những lần trước có bao giờ thế này đâu. Cả Kaito, cả anh ấy đều nói mình đã làm tốt. Đã luôn như vậy mà.”

Nghĩ đến họ, Rin mới hiểu ra.

“Phải rồi, lần này chỉ có một mình mình...”

Những nhiệm vụ trước đây Rin luôn có đồng sự đi cùng. Các thiên thần luôn thực hiện nhiệm vụ theo cặp, ít khi nào một thiên thần phải hoạt động độc lập. Từ trước tới giờ có thể cảm thấy công việc đáng làm là nhờ có đồng đội bên cạnh. Đến khi thấm thía sự đơn độc, cô mới biết thì ra dù vui vẻ hay khó khăn, nếu không chia sẻ cùng ai đó thì sẽ chẳng thể hiểu hết được.

“Kaito, mau về nhanh đi mà. Không có anh chán lắm.”

.....

Mãi mà 2 nhân vật chính vẫn chưa gặp nhau :((

6. Chương 1- Phần 2: Thiên Thần Cánh Trắng (2)

Sau buổi nguyện là lễ rửa tội, vẫn còn thời gian nên Rin định chợp mắt một chút nhưng la hét thảm thiết bất ngờ vọng ra từ nhà thờ đã đi trước mọi tính toán của cô.

“...! Chúng tôi sao?”

Rin bật dậy, bay đến gần ô cửa kính màu nhà thờ. Phía bên trong, một đám người tay cầm vũ khí đang cố giết nhau.

“Hả! T-Thế này là... là do bọn chúng? Sao mình không cảm thấy gì hết...”

Những người kia hình như không phải bị thôi miên. Nếu là người bị ác quỷ tẩy não, đôi mắt sẽ mờ đục, hoàn toàn mất lí trí, cử động vụng về bệnh hoạn, đem so với những kẻ đang bắn giết nhau trong kia rõ ràng không hề giống. Nếu không phải là do ác quỷ gây ra, Rin chỉ có thể đứng ngoài. Trực tiếp can dự vào sống chết của con người là điều tối kị với các thiên thần cấp thấp. Thánh quy là tuyệt đối, nếu phá luật hình phạt sẽ vô cùng khủng khiếp.

Chỉ có thể siết chặt tay bắt lực nhìn cảnh thảm sát bày ra trước mắt, Rin đành bỏ đi.

Đoàng!

Tiếng súng. Một cơn đau thình lình vồ lấy cánh trái, màu đỏ bắn ra theo vết đạn xé.

Đề tay lên miệng vết thương trên cánh, Rin quay đầu nhìn lại. Một thanh niên mái tóc dài và đỏ như máu, đôi cánh đen sau lưng rung rung, tay cầm khẩu súng đen loáng chia về phía Rin.

Ác quỷ!

Rin không suy nghĩ thêm, lấy súng của mình và lên đạn. Đám người hung hăng bên dưới không thể cảm thấy những đường đạn tới tấp ngay phía trên đầu họ.

Gã quá mạnh. Tên ác ma lách người khéo léo tránh mọi đường đạn của thiên thần, di chuyển như một vũ công, gã thu hẹp khoảng cách với Rin.

Gã có bắn trả nhưng như chỉ muốn phân tán Rin. Đã cố ý tiếp cận như vậy, hẳn đầu tay không hẳn đầu tay không cũng là chuyện dư sức với ác quỷ.

Nếu cận chiến e là chỉ bất lợi.

Một phát đạn nữa từ tên ác ma, ô kính màu rung lên, vỡ tan tành. Rin bay khỏi mái nhà nhằm xuống gã mà bóp cò. Đạn bay loạn trúng vào tường và mái vòm nhà thờ khiến đất đá lớn nhỏ ào ào rơi xuống.

“Không!”

Một khối đá lớn nứt rời khỏi trần nhà lao xuống.

Đoàng!

Nhanh như cắt, Rin nhắm vào khối đá nã đạn, phép màu dồn trong phát đạn khiến nó tan thành bụi trước khi kịp đè chết những kẻ điên loạn bên dưới. Cứ thế này chẳng những không thu thập được manh mối gì, có khi lại gây hoạ giết người.

“Á!”

Rin nhận thêm một phát đạn nữa.

Trong lúc cô bị phân tâm vì những người bên dưới, gã ác ma đã tới gần cô từ lúc nào, gọn ghẽ nã đạn vào bên cánh đã bị bắn khiến vết thương của Rin thêm trầm trọng. Đôi cánh là nơi tập trung mọi sức mạnh đồng thời cũng là nơi tử huyệt của các thiên thần.

Ghì tay lên bên cánh trái đã bị bắn tới tấp, Rin lùi xa thủ thế.

Được rồi, là ở đó!

Phát bắn dồn toàn lực ghim trúng trái tim của ác ma, hoặc đáng lẽ phải như thế.

“Cũng khá lắm, nhóc con. Thật tiếc cho người.”

Cả hai tay và đôi cánh của Rin đột ngột bị ghim chặt từ phía sau, gã ác ma đã không chế được cô. “...! Viên đạn đã xuyên trúng người mà. Làm thế nào lại...”

Rin vùng vẫy cố thoát khỏi cánh tay như gọng kìm của ác quỷ.

“Thứ người bắn trúng là ảo ảnh ta đã tạo ra. Vẫn chưa nhìn ra sao?”

“!”

Gã ác ma mỉm cười vô tội như chế nhạo, giọng gã ám muội phả vào tai Rin.

“Giết người ngay bây giờ cũng chẳng hại gì... Chỉ là ta có điều cần hỏi người. Thành thật một chút ta có thể nương tay. Nào, nói ta nghe cái cây quý giá mà các người đang bảo vệ, nó ở đâu vậy? Sau trận chiến năm trăm năm trước, các người đã giấu nó đi phải không?”

“... Ta không cần người tha mạng!”

“Hừm... Cũng lớn gan quas~. Những đứa bé như người đáng yêu thật!”

Gã thoả mãn cười nhăn nhở, tay đang nắm lấy cánh Rin cùng lúc siết chặt thêm.

“Bỏ ra...”

Gã hoàn toàn áp đảo... Rõ là không thể đem những tên lâu la đã gặp trước đây so với kẻ này.

Mình không phải là đối thủ của gã...

“Không sớm biết điều, đôi cánh này của người e là không giữ nổi đâu?”

“Đừng hòng!”

“Hừm, đã vậy thì...”

“...! Aaaa...”

Gã tàn độc ấn tay vào vết rách bên cánh bị trúng đạn của Rin. Trực tiếp bị sức mạnh bóng tối xâm nhiễm, cơn đau thấu đến xương tủy khiến Rin ngất đi.

“Cứng cổ lắm. Ta vốn không định giết người tiếc là không còn cách nào... hử... khoan... cái đó?”

Vừa mới định giết Rin, ác quỷ đột nhiên buông tay rồi lại vội vàng bắt lấy cơ thể nhỏ vô lực đang rơi xuống.

“Sao... sao người?”

“Chà, sao nhir~. Thôi bỏ đi, bọn ta nhiều đứa ả ương lắm.”

Gã ác ma trầm ngâm nhìn Rin dường như muốn xác thực chiếc khuyên tai bên trái ẩn khuất trong mái tóc vàng như nắng của thiên thần. Ôm Rin trong tay, gã giương đôi cánh đen bay tới một gốc cây trong công viên gần đó rồi đặt Rin xuống.

“Ở đây những kẻ điên đó sẽ không tìm thấy ngươi, nghỉ ngơi chút đi... Mà cho dù có tới được đây, con người chắc cũng không thể nhìn thấy ngươi đâu.”

Kể khi này còn chĩa súng về phía Rin, giờ chẳng những không giết cô, thậm chí còn lo lắng cho vết thương trên cánh mà đưa cô tới đây. Hắn rất cuộc có ý đồ gì chứ. Rin ngạc nhiên đến độ không thể đáp trả, chỉ chăm chú nghe hắn nói.

“Ngươi hẳn là ngạc nhiên lắm. Cũng phải thôi. Thiên thần các ngươi vốn là một đám ngây thơ mù mờ mà.”

“Ngươi... đừng nhiều lời! Sao phải giúp ta? Ta là kẻ thù của ngươi đấy.”

“Ồ, chắc vậy. Thôi không dây dưa với ngươi nữa. Tự đứng ta nhớ ra những chuyện không đâu. Ta phải đi rồi. Chào nhé.”

“Ồ. Khoan đã... Á...!”

Gã ác ma chỉ nói có vậy rồi bay đi mất.

“Tại sao...”

Những cảnh tượng xưa cũ trở lại khơi gợi những nỗi đau trong lòng. Rin nhìn theo hướng gã ác ma bỏ đi, nghĩ mãi về hành động kì lạ của hắn nhưng vô ích. Có chuyện gì nhỉ. Cô không hiểu gã muốn nói gì. Nhưng Rin bắt mình đừng suy nghĩ, cô sợ càng nghĩ sẽ càng rắc rối hơn.

“Ồ, chắc vậy. Thôi không dây dưa với ngươi nữa.”

Gã muốn làm hoà với kẻ thù...

Một khi hiểu được ý nghĩa thực sự trong lời nói của ác quỷ... điều gã ẩn giấu sau câu chữ là thứ Rin không dám đối diện. Cô bỏ cuộc, không muốn tiếp tục trò chơi cắt nghĩa này thêm.

7. Chương 1- Phần 3: Gặp Gỡ

Thời gian đã trôi qua thật lâu.

Chiều đã buông, ánh nắng cuối ngày nhuộm màu lửa cho những dãy phố của Al-fine. Rin thoáng ngơ ngẩn trước cảnh hoàn hồn say đắm rồi đành đứng dậy.

“Chắc phải về thôi...”

Một tay dè lên vết thương trên cánh trái, chiếc bóng nhỏ bước đi loạng choạng trong ráng chiều. Một thiên thần lại khiến cho đôi cánh của mình bị thương là sơ suất không thể ngu ngốc hơn. Đau đớn dẫu sao còn có thể chịu đựng, nhưng cánh bên trái đã gãy lìa một nửa như bây giờ sẽ không bay được. Hơn nữa sức mạnh trong cơ thể Rin cũng đã gần như cạn kiệt.

Vì Thiên đường và Nhân giới tồn tại trong hai chiều không gian khác nhau, không có Thiên đường nào cho những kẻ đã mất hết sức mạnh. Có cố chấp thì cũng chỉ giống như đuổi đến điểm tận cùng của vũ trụ vô hạn mà thôi. Tiểu thiên thần sẽ mắc kẹt tại nơi xa lạ đơn độc này cho đến khi đôi cánh và sức mạnh hồi phục.

Rin bước đi, trong lòng đầy những phân vân, cô chỉ có một mình và nơi này không phải là quê hương của cô. Vì các thiên thần vô hình trong mắt con người nên bộ dạng thảm thương này của cô thật may không bị ai nhìn thấy. Nhờ vậy Rin có thể dễ dàng đi qua những con phố ngang dọc nhộn nhịp người. Người dân

trong các ngôi nhà bắt đầu chuẩn bị bữa tối, mùi thức ăn thơm ngon len lỏi trong không khí. Đi hết đường lớn về phía ngọn đồi, Rin nhìn thấy nhà thờ lớn nhất Al-fine.

“Nơi đó hẳn tập trung nhiều thánh lực, ở lại một thời gian có lẽ...”

Thành phố này khi xưa là một phần của Thiên đường. Trên ngọn đồi ở chính giữa thành phố là nhà thờ Claude tráng lệ bậc nhất. Những người sùng đạo ở đây xây dựng lên tòa thánh đường nguy nga này để thờ phụng Thượng đế, tin tưởng tại nơi linh thiêng tối cao này có thể cảm nhận gần gũi nhất thánh linh của Người. Thánh lực sinh ra từ lòng sùng tín trong những con chiên của nhà thờ này được tin rằng thanh khiết hơn nhiều so với những nơi khác. Vì vậy các thiên thần thường chọn nơi đây là trạm nghỉ cho những hành trình dài dướ nhân giới.

Rin bước theo những bậc thang thoải thoải cuộn vòng xoắn ốc từ chân đồi tới đỉnh.

Với một thiên thần thường chỉ dùng cánh để bay chứ ít khi đi bộ, hẳn sẽ ít nhiều ái ngại những bậc thang này. Theo lệ các thiên thần tập sự sau khi đã chính thức trở thành tiểu thiên thần vẫn phải thực hiện nhiều bài kiểm tra, trải qua nhiều đoạn huấn luyện, một trong những thử thách quan trọng được sử dụng trong đợt rèn luyện ở Nhân giới là “đi bằng hai chân dưới đất”.

Đặc biệt vì thời gian phải lưu lại Nhân giới lâu hơn nên thử thách leo bộ những bậc thang nhà thờ Claude trở thành bắt buộc với những thiên thần được giao thực hiện nhiệm vụ ở Al-fine. Trước kia, trong thời gian thực hiện huấn luyện để trở thành thiên thần, Rin cùng các thiên thần tập sự khác đã mỗi ngày leo lên và xuống nhiều lần ngọn đồi này. Đó là lần đầu tiên họ nhận ra con người đáng khâm phục đến thế nào.

Từ rất lâu trước khi đại chiến Thiên đường xảy ra, theo tư tưởng chỉ ưu tiên luyện tập cho sức mạnh của đôi cánh hay còn gọi là tư tưởng neo.angels- học thuyết thiên thần thuần túy rất phổ biến, việc sử dụng đôi chân để đi thậm chí bị cấm vì được xếp vào hành động của loại hạ đẳng man rợ. Tuy nhiên thời đại đã thay đổi.

Giờ đây để có thể đối phó với ác quỷ, thiên thần phải rèn luyện toàn diện các yếu tố thể chất. Từ đó, khả năng chạy và đi bằng hai chân trở thành tiêu chuẩn đánh giá sức mạnh của thiên thần. Thậm chí nhiều trưởng lão đã lên tiếng nên đưa “chạy bộ” thành môn thi đấu chính thức trong đại hội thiên thần cứ bốn năm tổ chức một lần.

Dẫu cho thiên thần ngày nay đã thành thạo việc đi và chạy nhưng việc leo hết những bậc thang này với cơ thể bị thương thì đúng là quá sức. Lên hết bậc thang cuối cùng, Rin ngã nhào xuống đất.

“Aa...a. Cánh của mình, đau quá.”

Rin nằm dài dưới đất lười nhác nhìn xuống thành phố. Gió cuộn vi vút. Vài chiếc lông vũ bị gió cuốn bay đi.

Thành phố hừng hừng ráng đỏ khi nãy chuyển dần sang xám nhạt, mặt trời đã lặn hẳn.

“Đẹp quá...” - một giọng nói cất lên đầy trầm trồ và ngưỡng mộ.

Khung cảnh bên dưới vào lúc này quả thực mê đắm.

Giống như chờ đợi ngọn sáng cuối cùng soi rọi thế gian dần lụi tắt, cảnh chạng vạng buồn đến nao lòng cũng khiến Rin thổn thức.

“Nhưng cảnh hoàng hôn nhìn từ Thiên đường còn đẹp hơn. Như có ai đó vô tình làm đổ mực đỏ lên tranh ấy.”

“Thật thế sao... giá tôi cũng được nhìn thấy một lần.” - Tiếng nói đáp lại du dương thoảng đến như gió.

“Háa.”

Rin khựng lại từ từ xoay người về phía tiếng nói.

Thiên thần ngây ngất khi bắt gặp ánh mắt ấy.

Một thiếu nữ mặc trên mình bộ y phục đen đang nhìn Rin. Mái tóc và đôi mắt màu lục. Đôi mắt màu lục trong như ngọc và sâu thẳm như nước cuốn trôi mọi lí trí của thiên thần.

Tuyệt mỹ.

“Người... bị thương sao?”

Cô gái nhìn Rin hỏi.

“À à. Tô...i tôi? Nhưng mà?!”

Đầu óc trở nên trì độn, Rin cứ ấp úng mãi.

Nơi này là Nhân giới. Cô gái kia không thể nghe thấy Rin. Cô không có cánh, và không thể là gì khác ngoài một con người. Rin đang nằm mơ sao...

“Cánh của người bị thương rồi. Hẳn là đau lắm.”

Thiếu nữ ngồi xuống gần Rin, đôi mắt to nhìn chăm chú vào vết thương.

“Người chắc không thể trở về Thiên đường... đơn độc giữa thế giới không phải của người.”

“!”

Rin chưa từng nghĩ sẽ bị bắt gặp bởi một người phạm, càng không nghĩ tình trạng hiện giờ của mình đã bị thiếu nữ tóc xanh kia chỉ nhìn qua đã nhận ra. Thiên thần lại một lần nữa nín thinh, mắt mở lớn sững sờ nhìn mãi vào gương mặt xinh đẹp.

Kaito vốn rõ nhất điểm yếu này của Rin và vẫn thường nhắc nhở rằng cô đơn thuần tới mức quá dễ đoán, nhưng đây là lần đầu gặp gỡ... còn là một con người, vậy mà chỉ thoáng qua đã bị nhìn thấu tất cả thì thật mất mặt. Bề ngoài theo cách nhìn của người thường Rin chỉ là một thiếu nữ, chứ thực ra đã một trăm năm mươi tuổi.

Cô gái không nhận ra Rin đang bối rối mà tiếp lời.

“Thiên thần, nếu người không thấy phiền... hãy đến nhà tôi đi.”

“Ồ, ơ, nhưng tôi...”

“Người không có chỗ nào để ở phải không... À, tôi không có ý ép buộc người đâu. Người đang bị thương, vả lại chắc bây giờ chưa thể bay được.”

“Ừm.”

Nhà. Nhà, của con người. Tiểu thiên thần từ lâu đã tò mò về con người, nhất là cuộc sống thường ngày của họ. Nhưng thiên thần không được có bất cứ mối quan hệ vượt quá mức cần thiết với con người, đó là điều đã được viết trong luật của Thiên đường. Thiên thần cấp cao cũng chỉ tiếp xúc trực tiếp với con người trong tình huống bất đắc dĩ, thường xuyên hơn thì cũng giới hạn trong các thầy tư tế, những mục sư có chút ít thánh lực, còn các tiểu thiên thần hầu như không được qua lại với con người. Phần lớn con người không thể nhìn thấy các thiên thần. Lẽ nào còn trẻ như vậy mà cô gái kia đã là một tư tế có địa vị?

Rin đắm mình trong suy nghĩ, cố tìm ra mọi lí do khả dĩ nhất.

“Có phải là... không được đúng không? Đúng là người phạm trần và thiên thần không được phép gần gũi nhau rồi.”

Thấy thiên thần chỉ im lặng, cô gái buồn bã tự nhủ.

“Không phải vậy!!”

Rin cố gắng quát lớn giọng. Cô gái ngạc nhiên ngẩng lên nhìn. Thấy mình vừa lớn tiếng một cách hờ hênh, Rin vội vàng chữa ngượng nên lại thành ra ấp úng.

“À... Tôi là Rin. Tôi là thiên thần, tới chỗ này chưa được lâu. Cô nhìn thấy thiên thần phải không? Tôi bất ngờ quá.”

“...”

Thiếu nữ liền bật cười khúc khích.

”Hả? Tôi nói gì lạ lắm à? Tôi chưa từng bao giờ nói chuyện với một con người nên...”

“Không. Không lạ gì hết. Tôi đã nghĩ thiên thần không được nói chuyện với con người vì người cứ im lặng mãi. Rồi người đột nhiên trả lời như vậy, thật sự... tuyệt quá.”

Tuyệt quá...

Nụ cười của thiếu nữ rạng rỡ như đoá hoa bung nở, ngay thời khắc ấy thiên thần cảm thấy trong tai mình rộn ràng âm thanh.

Âm thanh đó, tiếng chuông?

Những hồi chuông gió giả ngân lên mang đến cảm giác phấn chấn trong lòng như thể một thế giới hoàn toàn mới mẻ đang dần mở ra.

Thế giới ấy là nhân gian trước mắt. Hay là thứ gì đó còn hơn thế...

“Tôi là Miku. Đây cũng là lần đầu tiên tôi được gặp một thiên thần. Ban đầu khi nhìn thấy Người tôi ngạc nhiên lắm, cũng sợ hãi nữa. Nhưng lại gần hơn mới biết Người đẹp như vậy, nên đã chẳng nghĩ gì mà thốt lên. Vậy nên người đã nghĩ rằng tôi đang nói về buổi chạng vạng phải không?”

Rin không thể thôi nhìn gương mặt với ánh cười dịu dàng đó. So với tiếng hót của những chú chim trên Thiên đường thì giọng nói trong trẻo này còn êm ái hơn. Rin muốn có thể nhìn lâu hơn nụ cười ấy, được nghe lâu hơn giọng nói ấy.

Không phải của ai khác, chỉ mình cô ấy thôi.

“Chuyện cô hỏi ta khi nãy. Nếu không phiền nhiều gì, ta có thể ở lại nhà cô vài ngày không?”

Tất nhiên Rin hiểu rõ hình phạt đang chờ mình khi cô nói ra điều này. Dù cho bị thương nặng mà không thể trở về, một thiên thần ở lại trong nhà của người phàm vẫn là một điều cấm kị.

Bất chấp điều đó, Rin vẫn muốn được ở cùng con người tuyệt vời kia dù chỉ trong vài ngày.

“Thật vậy ư? Tuyệt quá! Tất nhiên là không phiền chút nào. Đi với tôi nhé,... Rin.”

“Ừ, cảm ơn... Miku.”

Rin đứng dậy và nắm lấy bàn tay mảnh dẻ của Miku đang chìa về phía mình. Ngay khi chạm vào bàn tay ấy, một cảm giác đau buồn mơ hồ nuốt trọn lấy Rin, khiến linh hồn tiểu thiên thần run rẩy.

Rin đổ lỗi vì buổi chạng vạng nên bản thân mới trở nên uỷ mị như vậy. Chỉ là cảm giác mất mát ấy quen thuộc quá. Tiếng chuông báo ngày đã qua vang lên từ nhà thờ, trời sẽ tối rất nhanh thôi.

Lờ đi linh cảm khi nãy, Rin vội bước theo Miku xuống khỏi những bậc thang xoắn ốc, chạy đua với những tia sáng cuối ngày đang dần tắt.

8. Chương 2- Phần 1: Thiếu Nữ Áo Đen (1)

Al-fine, đảo Luren.

Lâu đài của gia tộc Crympt nằm cách không xa nhà thờ Claude ở trung tâm thành phố. Cha đẻ của công trình mang tính biểu tượng gia tộc này là kiến trúc sư thiên tài Tossernoh. Toà lâu đài đã bốn trăm năm tuổi này là kiệt tác của sự phối trộn hài hoà giữa mặt phẳng tổng quan và không gian lập thể bằng một cảm quan kiến trúc độc đáo. Sự công phu tỉ mỉ thể hiện ở mọi góc nhỏ của toà lâu đài. Dù xây từ rất lâu và đã trải qua nhiều lần gia cố trùng tu, công trình lịch sử này được các thế hệ của Crympt gìn giữ nguyên vẹn cho đến bây giờ. Đặc biệt là khu vườn có không gian bày trí vô cùng cầu kì, không chỉ được ngưỡng mộ ở trong nước mà còn khiến những gia đình quý tộc các nước xung quanh phải trầm trồ. Cứ mỗi tháng một lần, khu vườn lại đón tiếp các quý tộc, các nhân vật giới thượng lưu, mở ra buổi tiệc xa hoa và nhất là

những cơ hội kết thân đầy hứa hẹn. Miku là con gái chủ nhân hiện tại của Crympt, một trong những gia tộc có công lập quốc và cho đến giờ vẫn là dòng dõi cao quý bậc nhất Al-fine.

Trưa qua đi yên ắng. Miku vừa trở về sau buổi nguyện ban sáng, đang ở trong khu vườn xinh đẹp của nhà Crympt dùng trà chiều.

“Miku! Miku!”

Bên bàn trà, cô chủ nhỏ của Crympt còn đang mải mê với cuốn sách mới, nghe thấy tên mình thì ngẩng lên nhìn.

“Miku! Thì ra chị ở đây!”

“Sao phải hốt hoảng thế, Rin? À thì ra...! Ha ha.”

Nhìn thấy Rin đang cuống cuống chạy tới, Miku không nhin được mà bật cười.

“Quá đáng lắm, Miku ấy~! Quá đáng...”

Rin phồng má, tự ái ngoảnh mặt đi. Thiên thần có lẽ đang dối vì nghĩ Miku đang cười mình. “Hợp lắm mà. Công chúa điện hạ?”

”

!”

Công chúa điện hạ. Bộ cánh cầu kì này còn có thể là gì khác đây. Rin đội vương miện khảm kim cương ngọc trai, váy hồng chấm đất dài thướt tha, những cánh hồng phấn thoát trông như bay bay trên tà vải. Một lượt phấn trắng, một lớp son nhạt, tóc vàng gọn sóng. Đúng là nguyên mẫu một công chúa xinh đẹp điển hình trong truyện cổ tích bước ra đời thực. “Tiểu thư Rin~~! Người đang ở đâu? Chúng ta còn chưa trang điểm xong mà.”

Từ phía trong, tiếng ai đó đang tìm Rin vọng tới. Người đang gọi Rin là Lily, cô hầu gái chăm lo chuyện may vá trong lâu đài. Đúng hơn thì, ai sẽ mặc gì, mặc thế nào là cô ấy “toàn quyền”. Chiếc váy xoè kiểu công chúa mà Rin đang mặc cũng là một tác phẩm của Lily. Tiếng Lily nghe đã gần hơn.

Mình sẽ bị cô ấy tóm cổ mất...

Rin mau lẹ trốn xuống dưới chiếc bàn Miku đang ngồi. Khoảng trống dưới bàn vừa vặn đủ cho cô.

“Huyền nào thật đấy... Sao thế Lily?”

“A, cô chủ Miku. Tiểu thư Rin không ở chỗ người sao? Đang trong lúc ‘tạo hình’ mà tiểu thư lại chạy đi đâu mất.”

“Hai người vui vẻ nhỉ. Phải rồi, vừa nãy Rin còn cùng em uống trà, có lẽ cô ấy đã về phòng rồi.”

”Chắc là vậy rồi!... Làm phiền cô chủ. Tiểu thư Rin

”

Lily hăm hở chạy lại vào trong lâu đài, đôi mắt xéch màu xanh dương sáng lên sắc sảo.

“... Cô ấy đi chưa?”

Rin vẫn trốn bên trong, hơi hé khăn trải bàn lên, dáo dác nhìn ra ngoài. Thiên thần vừa bị Lily xoay như chong chóng từ sáng đến giờ.

“Chị ấy đi rồi. Nhưng chắc vẫn đang tìm em trông ấy đấy.”

Nhớ lại vẻ hớn hở khi nãy của Lily, Rin tủm tỉm rồi lại gục đầu xuống ngao ngán.

“Ôi. Để tôi thử một chút đi mà. Hôm nay cũng thế, đã là bộ thứ hai rồi đấy.”

Lily là người phụ trách may vá trong lâu đài. Tức là người lo việc quần áo cho tất cả mọi người, không trừ một ai. Khêu thẩm mĩ trời sinh cộng với đôi tay khéo léo của Lily, xét về khả năng có thể nói không ai sánh bằng. Duy có một thói xấu duy nhất là nghiện việc. Một khi tìm được “nàng thơ” định mệnh, cô ấy sẽ sa

đà vào đam mê may vá bất tận của mình. Giờ thì Lily đang mê mải với bộ sưu tập mà Rin chính là nguồn cảm hứng mới - đệ nhất bảo bối cô thợ may mới khai quật được vài hôm trước.

Chủ đề của lần này là váy công chúa (có vẻ vậy). Chỉ mỗi việc mặc vào, ngắm nghía, cởi ra rồi lại mặc vào bộ khác mà đã mất hơn nửa ngày. Trong lúc trang điểm, Rin thừa lúc Lily đi lấy thêm mascara mà chuồn thẳng.

Quả bom mang tên Lily đã được kích hoạt ngay hôm Miku đưa Rin về, cảnh rượt đuổi giữa hai bọn họ cũng sớm trở thành quen mắt. Rin chính là “viên kim cương dạng thô”. Một khi được cắt gọt mài dũa sẽ phát ra thứ ánh sáng lấp lánh mê hoặc mọi ánh nhìn (theo lời của Lily).

Người thường không thể nhìn thấy cũng không thể chạm vào thiên thần. Đó là vì thiên thần cố tình giấu đi hình dạng, giọng nói của mình trước con người. Thực tế thiên thần tuy có thể tùy ý hiện hình, nhưng theo thánh quy họ tuyệt đối không được có bất cứ tiếp xúc nào với con người. Dù Rin có bị thương và mất hết thánh khí thì vẫn có thể giấu mình vô hình trước con người. Trước khi vào ở trong lâu đài, Miku đã khuyên nếu như vậy thì sẽ có nhiều bất tiện nên Rin đã bỏ phép ẩn thân.

Miku cũng dựng cho Rin một thân phận giả, rằng Rin là một quý tộc tự do người Faure, thích đi ngao du đây đó, khi đến Al-fine thì tình cờ gặp Miku, hai người thấy hợp nhau, Rin vì lời mời khó có thể khước từ của Miku nên đã đến làm khách tại Crympt. Cụm từ quý tộc tự do ngầm ám chỉ những kẻ xuất thân cao sang nhưng cử chỉ phong thái không chín chu đúng đắn như cách người ta vẫn nghĩ về một quý tộc, xét cho cùng là hợp lý nhất cho thân phận giả của Rin. Việc tiếp theo phải tính đến tất nhiên là một bộ quần áo giống của con người, và đôi cánh cũng phải được giấu đi.

“Em không còn bị đau nữa này. Nhưng phải chơi với Lily còn mệt hơn.”

“Vậy tốt rồi. Tôi thì rất háo hức để xem em sẽ mặc gì mỗi ngày đấy.”

“Làm thiên thần chỉ có một bộ lễ phục nên cũng chẳng bao giờ phải nghĩ đến chuyện mặc gì.”

“... Rin mặc lễ phục rất đẹp, còn duyên dáng nữa.”

“A!... Thật sao?...”

Rin bình thường chẳng mấy để ý đến vẻ ngoài, nhưng khi được Miku khen thì hãnh diện ra mặt. Thiên thần làm bộ vuốt vuốt tóc mái để người kia không thấy mình đang đỏ mặt.

“Rin, em đáng yêu thật.”

“Hả... Làm gì có.”

“Không thích sao? Em mặc bộ này đáng yêu thật mà.”

“Ghét thì cũng... không phải...”

Rin đáp ứng. Mình làm em ấy giận rồi sao. Không lẽ la...

“Rin nói chuyện không giống con gái nhỉ. Nhưng nhìn bề ngoài rõ ràng là một cô gái mà. Hay... em là con trai?”

Thiên thần ngay lập tức phun ra ngụm trà vừa uống.

“Lạy chúa! Em không sao chứ?!”

Miku vỗ vỗ lên lưng Rin đang ho sặc sụa. Cô đã không nghĩ thiên thần cũng có thể bị sặc trà.

“Ha ha... Miku đang nói thật hay đùa vậy.”

“Tôi không hài hước vậy đâu.”

“Ừm... Mà cũng như nhau cả thôi. Thiên thần không giống con người, chúng tôi không rạch ròi về giới tính, mặc dù hình dáng bên ngoài cũng phân biệt ra nam và nữ. Nhưng mà tôi trông thế này cũng đâu giống con trai đâu?”

”À thế thì Rin chắc là con gái rồi.”

“Ừ. Chắc là vậy đi. Hình dáng thế nào thì cũng có gì khác đâu.”

Nghiêng nghiêng đầu, thiên thần trầm ngâm không biết nên giải thích thế nào cho Miku dễ hiểu, hai tay mỗi bên nắm chặt một chiếc bánh nướng. Miku đã tự làm bánh điểm tâm dùng kèm với trà. Bánh lần này cô đặc biệt ưng ý nên đã định sẽ đem cho ả mẹ nữa. Tự tin lên Miku, lần này nhất định mẹ sẽ thích mà...

Đến khi nhìn xuống đĩa bánh, cô gái nhỏ khựng lại, bao háo hức như vỡ tung như bong bóng xà phòng. “Rin. Bánh nướng, làm thế nào mà...? Tôi nhớ đã cho mâm xôi mới hái sáng nay vào bánh mà?!”

Miku mỗi ngày đều tự làm điểm tâm cho tiệc trà chiều. Bánh rất ngon, được cả bếp trưởng trong lâu đài khen ngợi.

“Ừ, ngon tuyệt luôn!!”

Rin phồng má nhét một miếng bánh mút mâm xôi lớn vào miệng, cười vô tội. Chỉ nụ cười vô tư lự ấy thôi cũng đủ khiến Miku quên hẳn tai nạn nhỏ khi nãy. Rin có một sức hút rất đặc biệt.

Không phải vì cô là một thiên thần. Gương mặt cười rạng rỡ của Rin giống như ánh mặt trời, có thể đem lại niềm vui cho mọi vật được nguồn sáng ấy soi rọi. Chỉ bằng những điều rất nhỏ nhặt từ Rin, Miku cảm thấy được tẩy sạch khỏi những bất an sâu muộn trong lòng.

Giống như “cái tôi yếu đuối” được xoa dịu vỗ về. Một sự nhiệm màu khó để diễn đạt đầy đủ bằng lời.

- “Công chúa điện hạ”, một quý cô không bao giờ cầm bánh bằng tay không, cũng không phồng mang trợn má như vậy, không duyên dáng gì hết.

Miku đôi khi cũng rất biết hài hước. Quả nhiên, vừa bị nói vậy, thiên thần ngay lập tức phản bác, rồi mắc nghẹn (hoàn toàn là hậu quả tất yếu) khiến Miku vừa hoảng vừa buồn cười.

Với Miku, Rin giống như một cô em gái mà cũng có khi là một cậu em trai. Dẫu thế nào đều đáng yêu. Điểm tâm ngày mai, hay là sẽ chọn bánh táo mà Rin thích nhất nhỉ...

Rin đã nói với Miku rằng các thiên thần thích ăn nhất là táo. Bánh táo lần trước đem cho Rin, thiên thần tròn mắt hăm hở nhìn qua một lượt rồi loáng cái một mình ăn hết. Khi ấy nhìn Rin, Miku thấy lại cảm giác vui vẻ đã từ lâu cô quên mất, nụ cười đến rất tự nhiên. Cô nhớ ngày trước mẹ thường làm bánh táo, nhớ những khuôn mặt hạnh phúc của mẹ, nhớ dáng vẻ ăn bánh ngon lành của cha.

Trên trời ở phía xa xuất hiện một mảng xám xịt. Mây trời nặng trĩu, báo hiệu cơn mưa đông.

9. Chương 2- Phần 1: Thiếu Nữ Áo Đen (2)

Rin từ trên cao ngắm nhìn dòng người đông đúc di chuyển trên chiếc cầu dài như vô tận. Khung cảnh nhộn nhịp đến nỗi khiến người ta nghĩ rằng, phải chăng tất cả mọi người trên thế giới đều tập trung tại đây.

Có hai đại cường quốc Faure ở phía Đông và Violent ở phía Tây, nên ở Al-fine thương nghiệp là ngành vô cùng thịnh vượng. Hội chợ Grosso quy mô lớn nhất cả nước được tổ chức cứ một năm một lần. Giống như mọi năm, các thương nhân từ phía Đông và phía Tây qua cầu Bechstein tụ họp tại hội chợ Grosso truyền thống. Ngày diễn ra hội chợ trở thành lễ hội của các thương nhân, rất nhiều vật phẩm mang đến từ các đại quốc được đem ra trưng bày, trao đổi, thu hút cả các tay buôn lẫn các nhà quý tộc.

Các thương nhân tìm kiếm những quý ông quý bà sang trọng sẵn sàng mở hầu bao cho mọi thứ họ bán, thăm dò hoặc nhân cơ hội sáp nhập đối thủ, tạo dựng các mối quan hệ làm ăn. Mọi hoạt động liên quan diễn ra trong một tuần hội chợ khiến kinh tế Al-fine tăng trưởng gấp ba mươi lần bình thường. Rin vừa nhìn những người đang đi hội phía dưới vừa ngáp lớn. Tiểu thiên thần dùng thuật ẩn thân nhả từ trên cao quan sát con người trong lúc chờ Miku chọn giày. Trở lại Nhân giới lần này vừa vặn đúng dịp, lễ hội một năm chỉ có một lần quả là nhộn nhịp.

Đã một tháng kể từ khi Rin bị thương rồi ở lại nhà của Miku. Vừa sống với con người vừa trị thương, cánh trái của cô rồi cũng lành lặn như ban đầu. Trong khi ấy, các đồng hữu của thiên thần cuống cuống lên vì sự mất tích của Rin, hốt hoảng nhất là Kaito. Lo lắng vì Rin mãi không trở về, họ vừa duy trì công việc vừa thay phiên nhau đi tìm nhưng vô ích, vì Rin đã dùng hết sức mạnh, lại đang sống cùng con người.

Các thiên thần kết nối với nhau thông qua quyền năng trong cơ thể, quyền năng thể hiện sức mạnh của sự kết nối, nếu nó yếu đi sự kết nối cũng không còn nữa. Lần bị thương này, vì mất hết quyền năng nên Rin không cách nào liên lạc được với các đồng sự của mình.

Thêm nữa, tất cả các thiên thần đều bị mù phương hướng. Họ nhận biết xung quanh chỉ bằng quyền năng và trực giác, hầu như dựa dẫm hoàn toàn vào giác quan thứ sáu. Vì năng lực nhận thức không gian kém nên chẳng có thiên thần nào để ý đến đường đi nước bước, thành thị làng mạc, các loại địa hình của Nhân giới. Khi thực hiện nhiệm vụ dưới Nhân giới, để tránh bị lạc, các thiên thần đều hoạt động theo cặp cũng vì lý do này.

Những bài thánh ca của con người thực ra là các thiên thần bị lạc đường đang sử dụng quyền năng để liên lạc với đồng đội, con người tình cờ nghe được, từ đó mà sáng tạo ra thánh ca.

Khi cánh hồi phục, Rin đã tự bay về Thiên đường. Trong báo cáo gửi cho thống lĩnh cũng là thiên thần đồng sự của cô - Kaito, tiểu thiên thần đã viết buộc phải ở lại nhân giới vì bị thương trong một trận đấu sừng, cũng đã không ở nhà thờ mà đến ở nhờ nhà Miku, một tín nữ tốt bụng để tránh đụng độ với ác quỷ.

Kaito đã dành cả tuần để thuyết giáo Rin vì đột nhiên bắt vô âm tín trong một tháng, bắt tiểu thiên thần viết không biết bao nhiêu tường trình và kiểm điểm, nhưng nghĩ tới đều là chuyện bất khả kháng, anh một mặt tỏ ra nghiêm khắc với Rin, mặt khác lại bao che cho cô với bề trên.

Nhờ Kaito bao che cộng thêm sự tín nhiệm sẵn có của một tổng lãnh thiên thần, chuyện phá luật “tiểu thiên thần lại có quan hệ với con người” của Rin được giải quyết êm thấm. Trong trường hợp của Rin, hình phạt nặng nhất là giáng cấp từ tiểu thiên thần xuống thành tập sự, nhưng lần này cô chỉ phải quét dọn Grandiose (đại thánh điện đồ sộ nhất Thiên đường) trong ba tháng.

Kaito suốt mấy ngày liền không ngừng quở trách Rin, ngay chính tổng lãnh thiên thần sau khi đã mắng Rin xối xả cũng phải ngao ngán tự cười mình không biết có phải anh đã đem tất cả lời nói dành dụm cho cả cuộc đời trầm mặc dùng hết chỉ trong vài ngày vừa rồi không. Ngoài mặt thì giận dữ nhưng nụ cười tự giấu kia của anh trong mắt Rin lại âm áp vô cùng, tiểu thiên thần hiểu hơn ai hết sự quan tâm bảo bọc mà Kaito dành cho cô.

Có lẽ đều là nhờ Kaito bảo lãnh mà Rin dù phá phách ương bướng ngông cuồng đến đâu cũng không phải chịu phạt nặng bao giờ. Mới đầu, tiểu thiên thần rất thành khẩn cúi đầu nhận lỗi, nhưng thời gian trôi qua mới thấy ương ngạnh là bản chất khó dời, Rin vẫn dây dưa trong mối quan hệ thiên thần - con người, bất chấp luật lệ. Kaito vốn rất nghiêm khắc với bản thân và các thiên thần khác, nhưng riêng với Rin lại có phần nuông chiều khó hiểu. Rin thường nhân công việc mà qua lại chỗ Miku và Lily. Kaito cũng biết nhưng chỉ nhắc nhở lấy lệ, chủ yếu đều là nhắm mắt cho qua.

Lần này cũng vậy, Rin có thể ngang nhiên đi dạo cùng một cô gái người trần, có lẽ Kaito đã biết mà giả vờ như không nhìn thấy mà thôi.

“Đồng người quá!”

Trên cầu thường ngày vốn đã nhộn nhịp, hôm nay người người đổ về hội chợ nên lại càng đông đúc hơn, đến nỗi chỉ có thể nhích từng bước trong dòng người chật cứng.

Được một ngày nghỉ, Rin chỉ mong được trở xuống Nhân giới. Mục đích thì tất nhiên không gì khác ngoài gặp Miku. Kể từ lần gặp khi Rin bị thương, quan hệ giữa thiên thần và cô gái quý tộc ngày càng thân thiết. Khi mới gặp nhau, tiểu thiên thần đã gây ra vô số những hiểu lầm vì chẳng biết gì về con người. Tiếp xúc với Miku, Lily và những người khác trong lâu đài, Rin mơ hồ nhận ra một phần nào đó cách suy nghĩ của con người về thế giới.

Chưa một lần gặp gỡ nói chuyện với con người, cuộc sống với Miku là một chuỗi những bất ngờ với Rin mỗi ngày, mà ngày nào cũng đầy ắp những điều mới lạ, vui vẻ và thú vị. Con người trong bách khoa toàn thư với con người thực mà Rin đã gặp khác nhau đến nỗi tiểu thiên thần cảm thấy nhất thiết nên có thử thách hoà nhập với cuộc sống con người trong chương trình luyện tập thăng cấp mới đúng.

Thiên thần coi con người là giống người hạ đẳng, những kẻ bẩm sinh kém cỏi. Vậy nên thiên thần phải gánh vác trách nhiệm giúp đỡ duy trì sự tuần hoàn của chúng sinh yếu đuối. Ngờ vực nhen nhóm trong lòng Rin

về điều mà trước nay cô nhất mực tôn thờ ấy. Mọi thứ bắt đầu từ khi gặp Miku. Tiểu thiên thần có thể buồn hoặc vui, tất cả phụ thuộc vào duy nhất lời nói của Miku, người cũng là một trong số chúng sinh yếu ớt ấy. Tìm hiểu thêm mới thấy con người quả thực thú vị, cứ như thế, Rin lại càng muốn biết nhiều hơn nữa.

Miku chọn giày xong nhìn lên cao tìm kiếm Rin, vừa nhìn thấy thiên thần, cô liền vui vẻ chạy tới. Rin đã giữ lời hẹn cùng đi hội chợ hôm nay với cô

“Xin lỗi Rin nhé. Em chờ có lâu không?”

“Miku mua xong rồi à?”

Rin đáp xuống gần Miku, thu cánh và hiện ra hình dáng con người. Ngoài những lúc ở cùng Miku, Rin sẽ duy trì trạng thái vô hình, cố tránh “mọi tiếp xúc không cần thiết với con người”.

“Xong rồi. Năm nay náo nhiệt thật đấy.”

Miku đã dẫn Rin đi cùng vì muốn thiên thần được chứng kiến hội chợ lớn nhất mỗi năm chỉ có một lần. Thứ khiến cô gái quý tộc mong chờ nhất là những gian hàng trên cầu Bechstein, vào dịp hội chợ người ta bày bán vô số những món kì lạ ít thấy bao giờ. Năm nay được chú ý nhiều nhất là đồ thủ công truyền thống từ phương Đông xa xôi, loại trang phục thiết kế khác thường gọi là kimono. Để làm quà cho Lily, Miku đã chọn mua vài bộ quần áo và mấy đồ lặt vặt, Miku mua nhiều đến nỗi hai tay lĩnh kỉnh những túi.

Rin thấy vậy liền nhanh nhẩu giành xách hết.

“Miku, đi thôi.”

Miku vẫn còn bất ngờ vì hành động vừa rồi của Rin nên bị bỏ lại phía sau.

“Ừm, Rin! Có được không? Tôi cầm được mà.”

“Sao cơ?”

“Đồ của tôi, em không cần xách hộ hết đâu, để tôi xách cùng.”

“Hả, cái này á? Có gì đâu. Nhẹ như không ấy.”

Nói rồi, Rin bình thản dung đưa đồng đồ trên tay.

“Thật không? Nhưng nhiều thế cơ mà...”

Miku lo Rin không cầm xuể, chạy đuổi theo định cầm giúp nhưng thiên thần nhất quyết không chịu.

“Nhẹ thật mà. Mau về đi, em muốn ăn bánh táo Miku làm.”

Vừa huyết sáo, Rin vừa tung tẩy đi lên trước. Rin không yếu ớt như vẻ ngoài mảnh khảnh của cô. Hôm rồi Miku dán lại giấy dán tường trong phòng, cũng là một mình Rin mang đồ lên phòng trên tầng.

Thiên thần vốn dĩ có thể lực vượt trội hơn người thường, đáng ra chẳng có gì ngạc nhiên nhưng Miku mỗi khi được Rin giúp làm việc nặng đều tỏ ra thần phục hết sức. Ánh nhìn mang cả lòng biết ơn và sự ngưỡng mộ từ Miku khiến Rin vừa hãnh diện vừa sung sướng.

Hai người đi thêm một đoạn thì đến chỗ nghỉ chân trên cầu.

10. Chương 2- Phần 1: Thiếu Nữ Áo Đen (3)

Ngày thường chỉ có vài băng ghế quanh đài phun nước nhưng vào dịp lễ hội có rất nhiều hàng quán nhộn nhịp khách ở chỗ này. Miku và Rin định ngồi lại nghỉ một chút trước khi về thì ở góc quảng trường một đám đông huyền ảo lọt vào tầm mắt hai cô gái. Đám đông có đến hai, ba vòng người vây quanh thứ gì đó.

“Gì thế Miku?”

“Rin muốn lại xem không?”

Rin và Miku khó khăn lắm mới chen được vào, thì ra mọi người này giờ tập trung quanh một tiệm bắn súng trúng thưởng. Mới nhìn qua chỗ này chẳng khác là bao so với những gian trò chơi nhan nhản trong các hội chợ, nhưng khi nhìn những món phần thưởng bày trên quầy mới thấy đều là những thứ vô cùng cuốn hút, là đồ trang trí rất cầu kì tinh vi hoặc đồ vật có thiết kế khác thường. Phí cho một lần chơi cũng đắt gấp mười lần so với tiệm khác, dù thế không ai cưỡng nổi sức hút của những món đồ công phu kia. Ai cũng muốn thử vận may nhưng xem ra chưa có người nào được thần may mắn mỉm cười.

Cũng khó mà trông chờ vào may mắn vì luật chơi rất phức tạp. Một lượt chơi phải bắn mười viên đạn, chỉ tính là thắng nếu cả mười viên trúng hồng tâm. Bắn bắn rất rộng, mục tiêu vừa xa lại vừa nhỏ, thực là trò đánh đố ngay cả với một thiện xạ. Số tiền bỏ ra cho mỗi lượt chơi không phải là nhỏ nên cũng không nhiều người rủng rỉnh hầu bao đánh cược may mắn của mình liệu có thể lặp lại đến mười lần. Cơ hội để có được trong tay một trong những vật phẩm tinh tế kia là thứ chỉ đến một lần.

Rin nhìn những người đang chơi rồi lại nhìn phần thưởng. Dựa vào chút ít hiểu biết về con người, Rin cũng thẩm đoán ra tất cả đều là những món đồ rất thu hút. Thiên thần vừa quan sát vừa gật gù, khi quay sang mới thấy Miku đang chăm chú nhìn không chớp mắt một chiếc nhẫn hình bông hoa. Những cánh hoa được chế tác kì công trông trắng muốt mềm mại rất sống động.

“Miku thích cái đó à?”

Rin cảm thấy mình như bị bỏ rơi vì Miku chỉ mê mẩn ngắm nhìn chiếc nhẫn mãi không thôi.

“Đẹp thật đấy.”

Miku bình thường cư xử hay lời nói đều điềm đạm trầm tĩnh, nhưng vẫn là một cô gái tuổi mới lớn, dễ bị thu hút bởi những thứ đẹp dễ dàng yêu. Xung quanh không chỉ có Miku mà nhiều cô gái khác cũng đang chăm chú nhìn chiếc nhẫn.

“Hừm.”

Rin không mấy may hứng thú, thờ ơ lấy ra vài tờ tiền của Nhân giới trong túi. Khi còn ở lâu đài Rin đã học đôi chút về tiền nhưng vẫn chưa hiểu lắm. Bắn khoản nhất là tại sao mấy tờ giấy nhằng nhịt chữ lại có giá trị hơn nhiều những đồng tròn màu vàng, bạc.

“Từ nay thì có thể chơi mấy lượt/”

Rin chìa một tờ tiền ghi rất nhiều số không, hỏi chủ quầy.

“Ôi chào. Quý cô trẻ tuổi này muốn thử sức sao?”

“Phải. Nhiều đây đủ chưa vậy.”

“Hoan nghênh, hoan nghênh! Vừa đủ cho một lượt bắn rồi thưa cô.”

Nhận lấy tiền, ông chủ niềm nở giao súng cho Rin.

“Mời cô cầm. Hơi nặng đấy. Dù chỉ là đồ chơi nhưng cũng không phải hoàn toàn vô hại đâu thưa cô. Một viên bắn thử và mười viên bắn thật nhé. Tất cả là mười một viên. Một viên đạn quầy xin tặng cho quý cô xinh đẹp.”

“Không sao. Chỉ cần mười viên thôi.”

“Ồ ồ. Với cánh tay mạnh khải thế...”

Đoàng!

Lời nói dở của chủ quầy bị tiếng đạn cắt ngang. Phát bắn đầu tiên đã nằm ngay hồng tâm. Quá bất ngờ, tất cả những người đứng đó cùng ồ lên đầy phấn khích.

Đoàng, đoàng...

Phát bắn thứ hai, thứ ba rồi thứ tư sau đó đều chuẩn xác đến thành thực.

“Mười.”

Phát đạn cuối cùng kết thúc hoàn hảo màn trình diễn. Mục tiêu khi này còn nguyên vẹn sau mười phát đạn đã trở nên méo mó biến dạng. Đám đông xung quanh mãi mê dõi theo không chớp mắt từng cử động của thiếu nữ. Ai cũng sững người, miệng há hốc quên cả bàn tán.

“Ông chủ, đã bắn hết rồi.”

Rin thản nhiên quay lại thì bất gặp nụ cười niềm nở kiểu con buôn đã đông cứng lại như sáp trên gương mặt chủ quầy.

“Ông chủ!”

Rin thử khua tay gây chú ý nhưng đáp lại cô chỉ là cái nhìn bất động như đã hồn bay phách lạc.

“Rin! Tuyệt quá!”

Miku là người đầu tiên phá vỡ không khí im lặng, chạy lại ôm chầm lấy Rin. Bị ôm bất ngờ, Rin luống cuống đỏ mặt, về điểm tĩnh khi bắn súng khi này cũng theo đó sụp đổ.

“À, Miku này...”

“Tuyệt quá. Em giỏi thật đấy.”

Miku nhìn Rin với ánh mắt long lanh trầm trồ. Tim đập nhanh như trống dồn, Rin tảng lờ liếc nhìn những món đồ trên kệ. Nếu đã bắn trúng hẳn có thể tùy ý chọn bất cứ thứ gì mình muốn.

“Tôi có thể có nó không?”

Rin chỉ vào chiếc nhẫn hoa, món đồ dường như cuốn hút nhất với các cô gái trẻ bao gồm cả Miku, tỏ ý muốn lấy. Xung quanh xì xào những lời tán dương.

“Chà chà! Màn trình diễn thật quá sức tưởng tượng, thưa tiểu thư!”

Chủ tiệm đã định thần, tiếc rẻ bọc lại chiếc nhẫn, món nổi bật nhất trong số các vật phẩm. Ông còn có vẻ còn chưa tin món đồ đáng giá nhất của mình đã bị đem đi dễ dàng như vậy, trong lòng bắt đầu suy tính xem liệu có nên hay không sửa lại luật chơi. Rin nhận lấy phần thưởng rồi cùng Miku rời đi. Hai cô gái đi về phía cổng vào đảo chính trong những tiếng hò reo phấn khích của đám đông. Có người nhìn thấy màn trình diễn vừa rồi của Rin thậm chí ngổ ý muốn mời cô tham gia đội kỵ sĩ Hoàng gia nhưng đã bị thiên thần lịch sự từ chối.

“Chậc... Đông quá.”

Qua khỏi cổng vào là thành Al-fine toạ lạc trên một vùng đất tròn trịa. Lâu đài Crympt nằm trên ngọn đồi cao gần trung tâm thành phố. Để về đến đó phải đi bộ khoảng một tiếng nữa. Nhìn thấy có ghé trong một nhà thờ nhỏ, Miku kéo Rin lại đó ngồi nghỉ trước khi về. Đã bỏ hết đồ xuống, lúc này Rin mới cầm lấy tay Miku.

”Chị lấy đi.”

Rin đặt lên tay Miku chiếc nhẫn phần thưởng.

“Rin tặng cho tôi sao?”

Miku tròn mắt nhìn chiếc nhẫn trong lòng bàn tay.

“Ừa. Chị không thích nó à? Hay là ông chủ đưa nhầm rồi?”

“Không đâu. Chiếc nhẫn đẹp lắm. Nhưng Rin đã thắng được nó mà, phải là em đeo mới đúng.”

Miku mỉm cười nắm lấy tay Rin và lồng chiếc nhẫn vào ngón áp út phải của thiên thần nhưng hơi rộng.

“Không đâu! Tôi muốn lấy nó cho Miku mà.”

Rồi Rin tháo nhẫn ra, bắt trước y hệt Miku ban nãy, nắm lấy tay phải cô gái và đeo nó lên ngón áp út. Chiếc nhẫn trên ngón tay mảnh dẻ của Miku vừa vặn như đã thuộc về cô từ lâu.

“Woa, vừa chưa này.”

Rin đan hai tay sau đầu, cười cười nhìn Miku. Nói thiếu nữ đáng yêu đang ngồi cạnh Miku và quý cô trẻ tuổi lạnh lùng điềm đạm bắn cả mười phát đạn trúng hồng tâm khi này là một chắc khó có ai tin. Môi thiên thần cong cong tỏ vẻ đắc ý vô cùng, rõ là từ đầu chẳng hề có chút hứng thú với chiếc nhẫn. Hiểu ra điều đó, Miku đành theo ý Rin nhận lấy món quà.

“Cám ơn em nhé, Rin.”

Miku bẽn lẽn cười, cảm thấy giống như vừa rồi chính là mình nằng nặc đòi, nên được Rin chiều theo. Nhiều năm về trước, khi Miku vẫn còn là một đứa bé cũng từng làm nũng đòi hỏi và được yêu chiều. Không biết từ lúc nào, đứa bé ấy đã thôi không còn tùy tiện làm nũng nữa, cũng đã quên mất cách đòi hỏi dựa dẫm vào người khác.

”Cám ơn Rin. Tôi sẽ giữ thật cẩn thận.”

Miku đưa tay nhẹ nhàng miết dọc những cánh hoa mới nở trên chiếc nhẫn. Đáp lại, Rin chỉ ngượng nghịu gãi má nhìn Miku cười.

Chỉ hôm nay thôi, tùy tiện một chút có lẽ cũng không sao.

“Hơ...”

Miku ngả đầu lên bờ vai mảnh khảnh rồi dựa hẳn người vào thiên thần. Mi mắt nặng trĩu, cô cuối cùng bỏ cuộc không chống lại nỗi cơn buồn ngủ không biết từ đâu đến. Hơi ấm từ cơ thể cạnh bên thật bình an và thuần khiết.

Dễ chịu quá.

Nụ cười của thiên thần trong tầm mắt dần trở nên hư ảo của Miku, vừa bối rối vừa ngượng ngập, vừa tỉnh khô vừa nhiệm màu.

11. Chương 2- Phần 2: Biến Đổi (1)

Lửa gầm thét. Trong bóng tối ngọn lửa khổng lồ nhuộm đỏ một góc trời đêm. Những tiếng kêu gào, la ó như cào xé trong tai. Ai nấy đều chạy tán loạn hòng thoát thân khỏi toà lâu đài đẹp đẽ đang bốc cháy dữ dội.

“Cô chủ!!”

Bên ngoài lâu đài, người quản gia già nua xé gấu áo đuôi tôm đã cháy toả băng lại đầu gối bị trầy rách. Máu không chảy thành dòng nữa.

“...”

Người đàn ông đứng đó như hoá đá, toàn thân tê liệt. Cái gì đang xảy ra thế này?

“Cô chủ Miku... DỪNG!”

Một người hầu kịp ôm chặt lấy Miku. Với sức người lớn, sự kháng cự của một đứa trẻ non nớt chẳng thấm vào đâu. Thật vô dụng, thật đáng thương hại, chỉ có thể đứng nhìn những người mình yêu thương bị bỏ lại trong ngọn lửa ngùn ngụt cháy.

“Bố mẹ đâu rồi...”

Đứa trẻ không khóc. Nó không còn khóc nữa. Vì nước mắt đã chảy cạn.

“Lại là nó...”

Thoát khỏi cơn ác mộng, tâm trí Miku lại lạnh lẽo như băng. Đó là giấc mơ Miku vẫn thường gặp lúc nhỏ. Cho đến tận giờ khi đã nhiều năm trôi qua, những kí ức về ngày mất đi cả cha và mẹ vẫn ám ảnh Miku.

Cô uống liền một hơi cốc nước để cạnh bàn. Thứ chất lỏng không mùi vị trượt xuống cổ họng khô khốc. Nhịp tim cũng dần trở lại bình thường sau những nhịp thở ghìem chậm để tự trấn an. Đồng hồ còn chưa điểm giờ gà gáy, nói là rạng sáng thì hãy còn sớm. Miku cố ngủ lại nhưng chỉ có những giấc ngắn vờn đến chập chờn. Mỗi lần thức giấc vì cơn ác mộng đó, cô đều chẳng thể ngủ lại được.

* * *

Crympt là dòng dõi quý tộc mà sự vinh hiển đã duy trì trong suốt bốn trăm năm kể từ lúc Al-fine thành hình cho tới giờ, là đối tượng mà bất cứ kẻ tham vọng nào cũng muốn kết thân dù ở trong hay ngoài nước. Chủ nhân đầu tiên của Crympt là một trong ba vị anh hùng có công lập quốc. Cho đến giai đoạn chiến tranh dai dẳng sau đó ở Bel Canto, chủ nhân của Crympt thế hệ nào cũng là những anh tài kiệt xuất được lưu danh trong sách sử.

Mẹ của Miku, người đứng đầu Crympt hiện nay là nữ chủ nhân đầu tiên của dòng họ này, xét về nhân cách hay phẩm chất của một lãnh chúa đều không thua kém những người tiền nhiệm. Bà trên danh nghĩa là mẹ của Miku nhưng hai người thực ra không có quan hệ huyết thống, mà chỉ là vợ của cậu ruột Miku. Cha mẹ ruột của cô đã mất trong một vụ hoả hoạn khi cô ba tuổi.

Cách lâu đài Crympt hiện giờ khoảng mười kilomet là nơi Miku từng ở trước đây. Toà lâu đài giản dị và khiêm tốn so với một quý tộc, trong nhà cũng chỉ có vài người hầu. Cuộc sống khiêm nhường tránh xa những hào nhoáng xô bồ, yên ả nối tiếp ngày qua ngày cho đến đêm đó. Ngày hôm đó, em trai của mẹ Miku, thiếu chủ Crympt đến chơi rồi ở lại. Khi phát hiện có cháy, một người hầu đang giúp Miku chuẩn bị giường đã nhanh chân đưa cô ra ngoài. Chỉ còn bố mẹ và người cậu ruột mắc kẹt bên trong, cho đến tận khi những bức tường và cột trụ bị thiêu đến khô giòn rồi gãy rụp.

Đám cháy đã làm sập toà lâu đài, sau đó các gia nhân có tìm kiếm lại nhưng ngọn lửa tàn khốc đã xoá sạch tất cả, đến di hài của những người xấu số cũng đã hoá thành tro bụi. Người con gái và con trai duy nhất của Crympt đã chết, thiếu chủ lại chưa có người nối dõi, nguy cơ tuyệt hậu đã đến ngay trước mắt. Giữa cơn khủng hoảng ấy, vợ của thiếu chủ quá cố đã đứng ra làm chủ, duy trì quản lí Crympt, đón Miku - hậu duệ chính thống cuối cùng của Crympt và sẽ là chủ nhân đời tiếp theo - về nuôi dưỡng.

Mẹ nuôi của Miku rất yêu cậu của cô. Gánh lấy những dang dở người chồng quá cố bỏ lại, bà lao vào những cuộc kết thân nhằm củng cố quyền lực, những thương vụ căng thẳng, cố gắng duy trì sự hưng thịnh và danh giá cho cái tên Crympt mà quên cả việc chăm sóc bản thân. Với Miku, bà đóng vai trò một người mẹ nghiêm khắc chăm lo giáo huấn cô trở thành người thừa kế gia tộc. Hiểu ý của mẹ nuôi, dù là học thuật, kiếm thuật, nghệ thuật, hay diễn thuyết, ngoại giao, kinh doanh, bất cứ điều gì cần thiết cho con gái một danh gia vọng tộc, Miku đều nỗ lực học hỏi.

Tất cả mọi cố gắng của cô là để làm hài lòng người mẹ không chung máu mủ, cô đơn giản là mong được yêu thương, được quan tâm.

Những mong ngóng được âu yếm yêu thương của cô con gái nhỏ đã không được đáp lại. Tình yêu bỗng chốc hoá thành đau thương, trái tim bà đã tổn thương đến mức không thể chữa lành. Đón đưa cháu gái của chồng về nuôi dạy cũng không phải vì đồng cảm với đứa trẻ đáng thương bỗng nhiên mất cha mẹ mà là để hoàn thành nghĩa vụ với gia tộc, bà đối với Miku không có tình cảm gì đặc biệt. Quan hệ giữa hai người bọn họ đơn thuần là người giám hộ và người thừa kế tương lai. Miku dẫu vậy vẫn mong mỗi tình thương từ mẹ. Cô không muốn từ bỏ hi vọng được mẹ yêu thương, và từ đó đến giờ đã sống với ám ảnh rằng hi vọng nhỏ ấy là ý nghĩa sống duy nhất cô có.

Chắc chắn tới một lúc nào đó, những nỗ lực của bản thân không biết chừng có thể được đền đáp.

* * *

Miku thở dài nhìn ra cửa sổ. Bình minh ló dạng nơi góc trời nhập nhoạng. Trong lúc tâm trí bị cuốn theo những ưu phiền, trời đã sáng từ lúc nào.

Miku bước xuống giường, chuẩn bị cho bữa sáng và điểm lại lịch trình ngày hôm nay. Buổi sáng cô sẽ đến

chào hỏi một gia đình có thể lực ở Tarde, sau khi ăn sáng xong sẽ phải khởi hành ngay. Đôi chân cô gái nhỏ miễn cưỡng cất những bước nặng nề ra tới sảnh tầng dưới.

* * *

“Ta còn vài chuyện cần bàn với tử tước, con hãy về biệt thự trước đi.”

Miku nghe theo mẹ, không quấy rầy bà thêm nữa, một mình rời khỏi toà lâu đài hào nhoáng của tử tước Iceburg. Iceburg là chỗ thân quen với Crympt, từ hai ba năm nay, những bữa tiệc đơn giản vào buổi trưa vẫn được tổ chức thường xuyên nhằm làm bền chặt thêm mối quan hệ đơn thuần vì lợi ích quyền lực và tiền bạc giữa hai gia tộc.

Từ vài ngày trước, Miku cùng mẹ tới căn biệt thự mùa hè ở Tarde, vùng tiếp giáp với Bel Canto. Tarde là một lục địa lớn nằm bên kia biển Minore ở phía Đông Faure. Xứ sở này gồm nhiều quốc gia nhỏ ven biển và cả một vùng đất rộng lớn ở phía Đông vẫn chưa được khai phá. Trái ngược với Bel Canto về chính trị hay văn hoá đều phát triển thịnh vượng tới mức có thể gọi là trung tâm thế giới, Tarde chỉ là một vùng nông thôn rộng lớn với nếp sống hiền hoà lâu đời, không tham vọng, không tranh giành. Tuy không có nền văn hoá rực rỡ và cuộc sống tiện nghi như ở Bel Canto, nhưng sự chênh lệch giai cấp không quá gay gắt đem lại cho nơi này sự hoà hợp và một cuộc sống êm ả. Gần đây có không ít các quý tộc vùng khác đổ ỹ tới Tarde. Không nằm ngoài xu hướng ấy, Crympt từ những thế hệ trước đã sở hữu biệt thự ở Tarde làm nơi nghỉ mát vào mùa hè. Căn biệt thự mùa hè không xa lắm so với Al-fine vì từ Faure chỉ mất nửa ngày đi thuyền.

Gia đình tử tước Iceburg ở Faure vốn là thương nhân đến từ Tarde. Qua nhiều đời kinh doanh giữa Faure với các quốc gia nhỏ phía Đông bờ biển, hiện tại Iceburg có trong tay các chi nhánh ở cả Faure thuộc Bel Canto và Tarde. Rất nhiều gia đình xuất thân thương gia đã được phong tước quý tộc trong giai đoạn hiệp định đình chiến đưa cuộc chiến loạn kéo dài nhiều thế kỉ ở Bel Canto tạm lắng xuống một trăm năm trước. Iceburg cũng là một trường hợp tương tự, gia nhập giới quý tộc và trở thành những “kẻ lăm tiền danh giá”. Nhờ buôn bán những tài nguyên quý giá từ Tarde vào Faure, họ kiếm bộn tiền rồi tham gia chính trường và trở thành một trong những thế lực mới nổi đáng chú ý.

Xét về phẩm cách, so với Crympt quyền quý có lịch sử lâu đời, tất nhiên Iceburg chỉ là một kẻ nhà giàu thích chơi trò chính trị. Tuy nhiên nếu chỉ danh giá thôi thì không thể tồn tại được ở thời điểm hiện nay, những mối quan hệ đem lại sự tiếp sức tài chính trở thành vấn đề liên quan tới vận mệnh gia tộc. Một dòng dõi quý tộc chính thống và một quý tộc nhà giàu mới nổi. Mối quan hệ cộng sinh hoà hợp và dễ chịu sẽ còn tiếp tục được củng cố chừng nào bản thân còn tìm thấy giá trị lợi dụng ở đối phương.

* * *

Những đám mây màu tro trên trời báo hiệu một cơn mưa rất gần. Từ lâu đài Iceburg về tới biệt thự mùa hè cũng mất khoảng một giờ đồng hồ. Thấy Miku không gọi xe ngựa, con trai tử tước liền đuổi theo, lịch thiệp tỏ ý muốn đưa cô về bằng xe ngựa của mình, nhưng đã bị cô gái nhã nhặn khước từ. Từ chối một nhã ý như thế là hành động không thực sự tế nhị, nhưng hôm nay Miku muốn được đi dạo. Chàng trai đành gượng cười khi Miku nói rằng cô không định về ngay mà sẽ đi dạo ngắm cảnh thành phố cảng Tarde, tuy thế anh vẫn nhất quyết muốn Miku cầm theo ô vì lo trời có thể mưa.

Tay cầm chiếc túi nhỏ và một cây ô đen, Miku lang thang ngắm nghía những kiến trúc xinh xắn chạy dọc ven biển. Cô đi sang một lối rẽ giữa đường, vì nếu cứ đi thẳng đường này sẽ về tới biệt thự mất. Gió biển lồng lộng. Ở Al-fine bốn bề đều là hồ. Từ ven bờ trông ra mặt nước mênh mông, nếu nói là hồ thì là hồ, nếu nói là biển thì là biển, chỉ đến khi biển thực sự trải rộng trước mắt mới thấy cảm giác hoàn toàn khác nhau. Miku không thích mùi muối trong gió nên rất ít khi ra biển, dù thế lại cảm thấy một sự thân thuộc lạ lẫm với cái nơi mà đến gió cũng trở nên mặn mòi này. Thế nên Miku nghĩ biết đâu chốn này có thể từng là nhà của những thế hệ xa xưa của mình, và giống như cô lúc này, những bậc tiền bối ấy có lẽ cũng đã nhìn theo màu nước xanh thẳm xa đến ngút ngàn.

Giá có thể tới được nơi đó. Chốn tận cùng thế giới, xa đến mức chưa từng in dấu con người. Tới nơi mà mình chẳng cần phải là người thừa kế gia tộc cao quý, chẳng cần phải là con rối của mẹ. Chỉ là Miku thôi. Có thể thoải mái hít thở, có thể làm bất cứ điều gì mình thích. Giá mà được như thế. Nhưng đại dương lớn đến vậy, trừ phi có cánh. Phải rồi, nếu có đôi cánh có thể bay đến tận cùng thế giới như của Rin...

“Miku!!”

Giọng của Rin.

Định thần lại, Miku tự dần vật, mình lại viển vông nữa rồi.

“Tôi đây! Miku!!”

Không tốt rồi. Còn tưởng tượng ra cô ấy đang gọi mình nữa. Chắc tại thời tiết mùa hè đây mà. Hôm nay chắc tối đây thôi.

Miku vừa quay bước, màu trắng tinh khiết bao trùm tầm mắt của cô. Đôi cánh trắng đập nhẹ giữa không trung phản chiếu tia sáng rọi lên từ mặt biển toả ánh chói lòe. Mây đã tan từ lúc nào.

“Rin?”

“Tiểu thư đi một mình sao? Người đến nơi này xin hỏi có việc gì?”

Thiên thần trước mắt Miku, cánh môi cong lên cổ không phát thành tiếng.

” Ha ha. Hôm nay không phải một ngày đẹp trời để đi dạo sao?”

“Ta thật có duyên. Tôi cũng đang đi dạo nên tình cờ ngang qua chỗ này.”

“Là vậy à?”

“Hãy để tôi tháp tùng tiểu thư đến bất cứ đâu người muốn.”

Hai người cùng tung hứng diễn lại cảnh Rin từng gặp trên phố.

”Được chứ. Quanh đây có chỗ cho thuê thuyền, nhưng nghe nói nếu chỉ có một người sẽ không được thuê. May quá có thêm Rin, em đi với tôi nhé.”

Chỉ chờ có thế, thiên thần ngây ngô lon ton bám theo sau.

12. Chương 2- Phần 2: Biến Đổi (2)

Trời yên gió, sóng gợn êm êm. Trên chiếc thuyền độc mộc nhỏ, một thiếu nữ và một...

“Oa oa nó đang lắc!”

“Rin, Rin đừng cuống! Càng như vậy nó sẽ lắc mạnh hơn đó.”

“Nhưng mà, oa oa oa...”

“Ồi!”

“Oái, ngã mất, Miku cứuuuu...”

Giữa biển nước phẳng lặng, con thuyền chòng chành dữ dội như gặp phải bão.

Trên các thuyền khác quanh đó, các cặp đôi đang tận hưởng không khí mùa hè ở biển cũng ái ngại nhìn sang.

“Rin, chắc không được nữa rồi.”

Thuyền chỉ đong đưa nhẹ đã khiến Rin sợ đến nỗi làm loạn lên, càng luống cuống thuyền càng chòng chành mạnh hơn. Thiên thần bị say sóng, mặt mày xanh tái nhợt nhợt, uể oải gục xuống mặt nước.

“Ư...”

Miku nín cười. Thiên thần trong mắt con người là những thực thể thần thánh, có thể tự do bay lượn trên bầu trời. Nhưng một trong những thực thể uy nghi ấy đang ở trước mặt cô, lơ dờ vì say sòng và uất ức nhìn xuống biển...

Không thể được, dẫu có thể cũng không được... cười. Nhưng...

“A ha ha ha~~”

Miku cuối cùng cũng nhịn không nổi mà phá lên cười. Bị cười, thiên thần hờn dỗi lắm lắm.

“Quá... quá đáng lắm. Còn cười nữa.”

“Xin lỗi, ha ha... nhưng mà... Rin cũng có lúc thế này. Ha ha ha.”

Miku lại tiếp tục cười một hồi. Hình tượng của thiên thần trong Kinh Thánh so với Rin một chút cũng không giống. Mà xét cho cùng đều là do con người tự ý tưởng tượng ra thôi.

“Ư ư ư... mắt mắt quá.”

“Rin bị say sòng nhìn cũng đáng yêu.”

“Không vui tí nào hết.”

Đang nôn nao muốn ói mưa, Rin vẫn không chịu thua thiệt.

“Ừ, hôm nọ rõ là oai phong thế mà nhĩ.”

Khuôn mặt đỏ ửng của Rin vì đáng yêu quá nên càng khiến Miku muốn trêu thêm.

Hôm nọ chính là hôm cách đây mấy tháng hai người đi hội chợ Grosso. Hôm đó Rin theo Miku đi chơi, rồi một mình giúp Miku xách hết cả đồng đồ. Giữa đường về hai người gặp một tiệm bắn súng trúng thưởng. Rin đã bắn cả mười viên đạn trúng đích, trở thành người chơi duy nhất nhận được phần thưởng trong tiếng hò reo xung quanh. Thần thái lúc bắn súng khi ấy mạnh mẽ y như một thiếu niên anh hùng.

“À, Rin từng bắn súng bao giờ chưa?”

Miku ngây thơ hỏi. Sau này khi nghe những người hầu kể, Miku mới biết trước giờ chưa có ai thắng quà và Rin chính là người đầu tiên bắn trúng cả mười phát đạn.

“Hả, súng à? Có.”

Ngoan ngoan ngồi yên thì thuyền cũng không còn chòng chành như lúc trước nữa, mặt Rin đã hồng hào hơn, cô nàng thần nhiên trả lời.

“Tôi không nghĩ ra đấy. Bất ngờ thật.”

”Bất ngờ á, tôi có súng mà. Đây này.”

Rin rút ra khẩu súng trắng từ ngực áo. Nó hoàn toàn khác những khẩu súng Miku từng nhìn thấy, trắng muốt không một vết trầy xước.

“Woa, lần đầu tôi nhìn thấy một khẩu súng như vậy. Thiên thần cũng dùng súng sao?”

“Chị nói gì lạ thế. Làm gì có thứ nào ở thế giới con người có mà Thiên đường lại không có chứ.”

Thiên thần cười hờn nhien. Làm gì có thứ nào ở thế giới con người có mà Thiên đường lại không có.

“Tôi không biết con người tưởng tượng thế nào về Thiên đường, nhưng phần lớn những thứ ở Nhân giới có nguồn gốc từ Thiên đường đấy. Hình như có chuyện rằng năm trăm năm trước một thiên thần trong lúc làm nhiệm vụ đã đánh rơi súng. Con người sau đó nhặt được, bắt chước theo rồi súng bắt đầu được chế tạo phổ biến... Con người không biết chuyện đó sao?”

“Con người toàn những chuyện không biết mà.”

Chính vì không biết nên mới muốn tìm hiểu. Con người là như vậy đấy.

“Nhưng chúng tôi chỉ đem đến những cái ‘ban đầu’ thôi. Như cái thuyền này này, ‘ban đầu’ của nó ở Thiên đường là cái nôi nhưng không phải để nổi trên mặt nước mà là để bay trong gió. Khi một thiên thần có thể thu cánh lại và dùng chiếc nôi gió ấy để di chuyển. Nôi làm bằng lá cây nên rất nhẹ, còn có thể gấp lại tiện cho việc mang theo.”

“Em đi cái nôi đó có bị nôn nao không?”

Miku tùm tùm hỏi thì Rin bẽn lẽn đáp lại.

“Không có đâu, tôi quen rồi. Khi nào quen ngồi thuyền thì cũng sẽ hết sợ thôi.”

“Vậy lần sau em lại đi cùng tôi nhé.”

Nghe đến đó, khoe miệng của thiên thần vừa cong lên lại thành ra cứng nhắc.

“Vậy còn những thứ khác thì sao. Những thứ khác mà thiên thần đem tới cho con người ấy.”

“Phức tạp lắm, Miku chỉ cần biết đến đó là được rồi. Dấu sao Nhân giới và Thiên đường là hai thế giới tách biệt mà.”

“Đúng rồi nhỉ, lúc Rin còn ở nhà tôi, có những thứ tôi cho là bình thường thì với Rin lại là kì lạ. Như lúc tôi phải đi ngủ ấy, em liền ngang ngạnh nhất quyết không chịu.”

“Cái đó bình thường á. Thiên thần ăn hay ngủ là tùy thích thôi, không làm thế cũng không chết được. Nhưng ngủ trưa thì thích thật đấy, được sưởi nắng mà. Hơn nữa Miku mà ngủ thì còn ai chơi cùng tôi nữa. Có Lily thức đến nửa đêm nhưng nếu gọi cô ấy thì thế nào cũng bị đem ra làm búp bê cho cô ấy mặc sức vằn vò.”

“Ha ha. Lúc đó xin lỗi em nhé. Nhưng không cần ăn cũng không cần ngủ thì tiện thật đấy. Mà các thiên thần không phải bắt tử à?”

Nhớ lại lần đầu tiên gặp Rin, hôm đó thiên thần bị thương nặng và rất yếu, Miku chợt nghĩ nếu vậy thì phải chăng thiên thần cũng giống như con người có thể bị thương mà chết.

“Thiên thần không chết vì tuổi già. Cơ thể chúng tôi cũng trưởng thành dần theo năm tháng như con người nhưng có thể tùy ý chọn duy trì hình dạng ở thời điểm mà mình muốn. Nếu như không muốn tiếp tục trưởng thành hơn nữa thì có thể mãi mãi ở hình dạng đó. Chỉ có trẻ lại thì không được.. Thiên thần vì thế không chết già mà chỉ chết khi mất hết thánh khí. Trong cơ thể cũng có thánh khí đấy. Miku có thể nhìn thấy tôi đúng không. Đó là vì thánh khí trong chị mạnh hơn người bình thường. Người mang nhiều thánh khí như vậy rất hiếm có. Theo tôi biết thì họ có thể nhìn thấy và giao tiếp với các thiên thần.”

“Thánh khí?”

“Ừ. Nhưng vì con người không thể tùy ý sử dụng thánh khí nên không cảm nhận được. Thánh khí chính là quyền năng Thượng đế san sẻ cho các tạo vật ở cả Thiên đường và Nhân giới, tuy mỗi nơi ít nhiều khác nhau. Thánh khí ở Al-fine thuộc Bel Canto đặc biệt mạnh vì nơi đó trước kia là thánh địa của Thiên đường. Vì sao thánh địa của Thiên đường lại ở dưới Nhân giới, nói ra thì dài dòng lắm. Nhưng tôi và Miku gặp nhau lần đầu ở nhà thờ Cloth trên ngọn đồi trung tâm đảo Luren của Al-fine đúng không? Thánh lực ở đó rất mạnh, những bậc thang xoắn ốc kéo dài từ chân đồi đến đỉnh đồi cũng là chỗ luyện tập của chúng tôi.”

“Thật thế sao...”

Miku gật gật ra vẻ hiểu chuyện. Cái nhìn ngưỡng mộ của cô gái khiến thiên thần càng hào hứng muốn kể thêm, ngay cả những chuyện bình thường ít khi nhắc tới.

“Rin hình như rất thích táo.”

“Táo...?”

Rin thích nhất là táo. Mỗi lần đến lâu đài được Miku mời bánh táo đều tỏ ra cực kì vui vẻ, cũng chẳng hề khách sáo mà ăn nhiệt tình.

“Vì táo là trái cây ưng ý nhất mà Thượng đế đã tạo ra, dù là ở Thiên đường hay Nhân giới đều là loại quả vô địch, bất kể về hương vị hay thánh khí bên trong. À, còn nữa, những cây táo đầu tiên cho quả ăn được

ở Thiên đường là tôi trồng đấy.” Rin hãnh diện nói. Hề nhắc đến táo là Rin lại trở nên hăng say. Về điểm này có thể nói Rin giống hệt như Lily.

“Hoa trái của Thiên đường vô cùng phong phú, nhưng táo là thứ mà không thiên thần nào lại không thích ăn, dù chuyện ăn uống với chúng tôi không phải quan trọng gì lắm. Tôi vẫn đang tìm kiếm những giống mới ngon hơn những loại đã có từ trước và theo đuổi hương vị hoàn hảo. Không ít các thiên thần phải lòng những trái táo tuyệt hảo của tôi chỉ từ một miếng cắn thôi đấy.”

Lửa bùng lên trong ánh mắt màu lam, tiểu thiên thần tiếp tục hăng say kể về những cây táo của mình. “Đúng là giống hệt Lily lúc nói về chuyện quần áo” Miku nghĩ thế nhưng sợ nói ra lại làm Rin mất hứng nên chỉ im lặng lắng nghe.

“Đúng rồi.”

Mắt sáng lên, Rin lôi gì đó ra từ trong túi áo. Một trái táo chín đỏ ngon lành.

“?”

“Cái này cho chị. Đảm bảo tuyệt ngon.”

Là một trái táo từ Thiên đường, Miku có cảm giác vậy.

“Như vậy có được không?”

Miku còn nhớ lúc trước Rin từng nói con người và thiên thần không được tiếp xúc với nhau. Rin dù thế dường như không mấy lo sợ, vẫn thảnh thơi đến thăm Miku, kể cho cô đủ thứ chuyện về Thiên đường.

“Ừm... được chứ. Chị ăn đi mà.”

Miku ngáp ngừng, cuối cùng cười gượng nhận lấy quả táo. Đó là lần đầu tiên cô được thử một trái táo ngon như thế trong đời. Cô không giấu giếm sự ngưỡng mộ, “Vị ngon đó là vì đến từ Thiên đường, nhưng có lẽ ở đâu cũng vậy thôi, nếu không phải là tâm huyết và tài hoa của người trồng cây.” - Thiên thần nhận được những lời ấy, hai gò má ửng hồng, tay chân luống cuống.

“Em biết nhiều thứ thật đấy. Nào bắn súng, nào là trồng táo. Giỏi quá ấy chứ? Có thể làm mọi thứ khi vẫn còn nhỏ tuổi như vậy.”

Miku không ngờ bên trong vẻ ham chơi đáng yêu ấy lại là một sự am hiểu thông tuệ. Có lẽ thiên thần vốn dĩ đã hoàn hảo rồi. Nghĩ đến đó Miku mới nhớ ra chẳng phải nếu là thiên thần thì có thể duy trì bất cứ hình dạng nào mà mình muốn hay sao, thế có nghĩa là...

Nụ cười của Rin trở nên gượng gạo, thiên thần sững người nhìn Miku.

“Ha. Tôi đã đoán Miku sẽ nghĩ vậy mà. Tôi đã một trăm năm mươi tuổi rồi đấy. Tuy là ở Thiên đường, tuổi đó vẫn chỉ được tính là một tiểu thiên thần.”

“Một trăm năm mươi tuổi...”

Rin còn những bất ngờ nào nữa đây, càng nghe Miku càng thêm tò mò. Có lẽ ngay đến câu nói không thể trông mặt mà bắt hình dong cũng chưa chắc là do con người tự nghĩ ra.

13. Chương 2- Phần 2: Biến Đổi (3)

Nắng lọt qua tán lá, rải những đốm sáng lên nền cỏ vườn Geriesel. Ngay cạnh đài phun nước ở giữa vườn, dưới một vòm đại cổ thụ xoè tán khổng lồ xanh ngắt là nơi tụ họp quen thuộc của thiên thần. Vô số xích đu thả xuống từ các cành cây, bàn gỗ sắp sẵn, vậy là đủ cho một không gian để uống trà điểm tâm. Những bàn gần đài phun nước có thể ngắm cảnh đẹp là nơi sớm kín chỗ nhất vào giờ trà chiều.

Hôm nay cũng có bốn thiên thần cao hứng, nhanh chân tranh được chỗ đẹp. Trong một buổi trưa yên ả ẩm áp thế này, mọi thứ đều dễ chịu, đây là nếu nằm ngoài phạm vi bán kính nửa mét quanh thiên thần tóc xanh. Chàng trai tóc xanh dương mắt nhắm lại, hai tay khoanh trước ngực, biểu cảm lạnh lẽo vô cùng. Bên cạnh chàng thiên thần, thiếu nữ tóc vàng đã sớm muốn hoá thành băng, sợ sệt lên tiếng.

“Em biết làm như vậy là không tốt rồi.”

“...”

“Em đã hối hận. Rất rất hối hận. Vô cùng hối hận.”

“...”

“Anh nhìn đi! Em đã viết bản kiểm điểm mang tới này. À, dọc đường có chút chuyện nên mới ướt vậy, chắc nhòe hết rồi. Em sẽ chép lại đằng hoàng mà.”

“...”

“Còn nữa! Còn nữa! Vụ táo thử nghiệm đầu tiên. Táo hoàng kim chín mọng tuyệt hảo. Miếng cắn đầu tiên là vị giòn nhẹ của sự tươi mọng, sau đến là bản giao hưởng quyến rũ nhất của vị ngọt và chua hoà quyện nơi đầu lưỡi. Một tuyệt phẩm mê đắm khiến ngay cả chim cực lạc cũng phải dõi mắt trông theo, nước miếng nhỏ giọt mong ngóng ngày trái chín.”

Gumi ngồi đối diện nghe những lời hùng hồn của Rin, đôi mắt xanh ngọc sáng lên lấp lánh, nước miếng chực trào ra ngoài đôi môi hé hé mở. Cô đồng tình gật gù, thì ra mấy dạo gần đây con sơn ca hay hát ấy không cất giọng nữa, hoá ra vì bận chảy nước miếng. Bên cạnh Gumi, Gaku thanh nhả miệng kẻ chén trà, mắt mơ màng, thần trí đã trôi tuột theo những lời của Rin, chìm đắm trong tưởng tượng về hương vị tuyệt hảo của táo hoàng kim. Táo là điểm yếu của mọi thiên thần.

“Chỉ muốn nói vậy thôi sao?”

Thực tại lạnh lẽo dội nước vào hai kẻ mơ mộng. Kaito mở mắt nhìn, một chút biểu cảm cũng không có, liếc sang Rin. Không phải là cái nhìn lạnh nhạt mà là ánh nhìn giận dữ thực sự. Rin cảm thấy mình đang co rúm lại trước sức uy hiếp cực đại đó.

”Em thật sự biết lỗi rồi mà.”

Rin bày tỏ hết mọi thành ý, hi vọng một lần nữa thiên thần kia sẽ nguôi giận, nhưng đã chẳng nhận được bất cứ sự khoan dung nào. Gumi đứng bên cạnh đã ăn no cả một tháp táo tưởng tượng cuối cùng cũng tỉnh mộng, liền nói đỡ cho Rin.

“Em, em nghĩ là không phải Rin cố tình đâu. Có lẽ chỉ do tình cờ thôi. Vậy nên xin hãy bỏ qua cho Rin được không ạ? Lần này rủ Rin xuống Nhân giới là em. Nếu phải chịu phạt thì hãy phạt cả em nữa.”

Gumi bủn rủn khiếp đảm vì luồng khí lạnh lẽo toả ra từ Kaito, vẫn sống chết bao che cho Rin, mắt đã ngân ngấn nước. Đến lượt Gaku còn đang ngụp lặn trong những tưởng tượng ngọt ngào cũng đã bị lôi lên bờ. Gaku và cô thiên thần mắt xanh ngọc là đồng đội, nên cũng thật đồng bệnh tương liên.

”Không sai, không sai. Tại hạ bản thân là đồng đội của Gumi cũng có trách nhiệm giám sát hỗ trợ cô bé. Để mọi chuyện đến nước này một phần lỗi là của tại hạ. Nếu muốn phạt hãy tính cả thêm tại hạ nữa, tổng lãnh Kaito.”

“Gumi, Gaku, hai người đâu có lỗi gì chứ. Cảm ơn hai người đã nói giúp nhưng là tại em hết. Lần này là em sai rồi.”

Sai.

Cô vừa thừa nhận, rằng chuyện đó là một sai lầm.

Nhưng mang táo của Thiên đường cho Miku làm sao lại là một việc sai trái được.

“Sai ư? Vậy em thực sự hối hận vì đã đem táo của Thiên đường cho kẻ phạm trần đó?”

“Dạ... vâng ạ. Trong luật đã viết việc đó là cấm kỵ. Không được trực tiếp đem những thứ của Thiên đường cho con người.”

“Luật viết à. Vậy là em không nghĩ mình đã làm sai?”

“Ạch...”

Bị Kaito nhìn qua đuôi mắt, Rin giật bắn người co rúm lại. Cô không hối hận mà cảm thấy có lỗi vì hiểu rằng việc mình làm đã gây không ít rắc rối cho Gumi, Gaku rồi cả Kaito nữa.

“Em không hối hận vì đã mang táo Thiên đường cho Miku. Nhưng vì thế mà trở thành rắc rối cho Kaito, Gumi và Gaku thì em sai rồi. Gây phiền phức cho mọi người, tất cả là lỗi của em.”

Miku...

Cái tên Kaito đã nghe nhiều lần từ Rin, mà mỗi lần nghe tới, một cảm giác khó chịu kì lạ lại âm ỉ trong lòng chàng thiên thần.

“Xem ra em vẫn chưa chịu nhận lỗi. Nếu thế thì ta có thể bao biện cho em thế nào đây. Ta sẽ báo cáo với bề trên mọi sự để quyết định hình phạt thích đáng.”

Lần đầu tiên bị Kaito đối xử lạnh lùng như vậy, Rin cảm thấy khoé mắt nóng lên.

“Phải làm đến mức đó sao... Khoan hãy đi, tổng lãnh.”

“Được rồi, tổng lãnh Kaito. Nhưng trên hết chuyện xảy ra ở địa bàn của tại hạ và Gumi quản lý thế nên...”

”Tôi không cần biết.”

Chỉ nói có vậy, Kaito vỗ cánh bay lên không trung.

“Thực ra... trái táo đó... Ban đầu là Rin định mang cho tổng lãnh Kaito.”

“!”

Những lời vừa thốt lên của Gumi khiến Kaito sững lại. Thì ra là Rin vốn định đem táo đó cho Kaito nhưng giữa đường lại có lời nhắn khẩn từ Gumi nên mới mang theo táo xuống Nhân giới.

* * *

Ngày hôm qua, nhận được yêu cầu trợ giúp của Gumi, Rin bỏ dở công việc, vội vàng đến Nhân giới. Rin và Gumi cùng là thiên thần tập sự rồi lại cùng nhau thăng cấp thành tiểu thiên thần, là đồng cấp lại đã biết nhau từ trước nên rất thân thiết. Hai thiên thần tuy theo dõi hai vùng khác nhau nhưng khi có việc gấp vẫn thường giúp đỡ lẫn nhau. Lần này ở Tarde do Gumi phụ trách bắt ngờ bổ sung thêm một số linh hồn vào danh sách lên Thiên đường, cô đành phải nhờ đến Rin. Tổng lãnh thiên thần Gaku, thượng cấp của Gumi thường phải dẫn đội thực hiện nhiệm vụ khác nên cũng nhờ Rin hỗ trợ nếu có thể. Nhờ thế mà chuyến dẫn đường cho các linh hồn đã tới Thiên đường suôn sẻ. Hôm đó khi xong việc, Rin định quay về thì tình cờ thấy Miku. Thiên thần mới đầu không dám tin đó thực là Miku, vì Tarde và Al-fine đầu phải gần nhau. Nhiệm vụ ở Thiên đường cuốn Rin vào vô số những bận rộn suốt gần tháng nay. Rin mừng rỡ, gần như chắc rằng cuộc gặp không báo trước ở một nơi không ngờ tới ấy chính là định mệnh đã thực sự xảy ra. Miku khi quay lại, trông thấy Rin, cũng không giấu được vui mừng. Hai người trò chuyện đủ thứ trên trời dưới đất rồi đến chuyện táo, nhân tiện nên Rin đem trái táo mang theo tặng cho Miku. Chính là trái táo tuyệt hảo ban nãy Rin mới chỉ thôi đã khiến Gaku và Gumi mê mẩn.

Nghiên cứu làm tổn không biết bao nhiêu thời gian của Rin đã cho ra những trái đầu tiên, hương vị đúng là thứ mà bấy lâu nay em tìm kiếm. Lúc đó, Rin chỉ mong có thể đem khoe với ai đó thành quả này nên hái thêm một trái nữa. Vừa hay nhớ ra hôm qua, Kaito trông rất căng thẳng và mệt mỏi. Có lẽ vì sau trận tranh cãi quyết liệt với các tổng lãnh tại bàn họp hôm trước, nhất là vì chuyện biểu quyết thông qua điều luật mới vẫn trưng ra rồi lại để đấy. Rin liền nghĩ sẽ tặng cho Kaito thành phẩm thử nghiệm hiếm có này. Kaito bề ngoài lãnh đạm như vậy nhưng nhìn thấy táo sẽ ngay lập tức mềm lòng, những lúc thế này tặng cho tổng thiên thần một trái táo ngon lành là hợp lý nhất. Rin đang nhắm nghĩ Kaito chỉ cần ăn trái táo này sẽ có thể quên ngay mọi bực bội, thì có kết nối khẩn từ Gumi.

* * *

“Xin lỗi nhé Kaito. Khi hai đứa nhóc này trở về có báo cáo lại nhưng tại hạ cũng chẳng để ý lắm. À cũng không hoàn toàn là như vậy. Không phải lúc đó tại hạ đang phân tâm vì mấy trái táo kia đâu.”

Kaito liếc nhìn Gaku nhưng trong lòng lại thầm thở phào. Tên Gaku này tuy được việc, nhưng thật dễ dụ.

Chuyện đã diễn biến thế nào không khó để tưởng tượng. Rin và Gumi sau khi xong việc thì mang theo một giỏ táo mới hái, từ sớm tranh lấy chỗ ngồi có cảnh đẹp, cũng không quên hỏi xin Gaku hồng trà hảo hạng loại đặc biệt. Ba thiên thần kia chẳng suy xét tới nơi tới chốn chuyện xấu đã làm, để đề phòng Kaito giận thì mới chuẩn bị một bản kiểm điểm cho có. Rin hai tay đang ôm đầy táo vô tình đánh rơi bản kiểm điểm xuống đài phun nước khiến nó nhoè nhoẹt không còn ra chữ nghĩa gì nữa. Rồi ba kẻ thanh thoi chờ Kaito đến, có mơ cũng chẳng nghĩ sẽ bị giận đến mức này, còn hí hửng bàn nhau hôm nay không biết chừng có thể trông thấy nụ cười hiếm hoi đáng giá của chàng tóc xanh. Nghe hết chuyện, Kaito cau kinh ngồi xuống ghế, tâm trạng đã sáng sủa hơn khi nãy.

“Xin trợ giúp chỉ vì có hai linh hồn thêm vào danh sách mới, giữa lúc ai cũng bận việc?”

“Dạ?”

“Dung túng hạ cấp, ham vui trốn việc.”

“Há há.”

“Ương bướng cổ chấp còn bày trò hồi lộ cấp trên. Bản tường trình quan trọng nhất thì chép lại từ nhật ký lịch trình, ngữ pháp cầu thả, trình bày lung tung, nội dung chống đối. Sau cùng nộp được cho tôi một mẫu giấy lem nhem thế này đây.”

“Ư ư ư...”

Ba kẻ còn lại im thin thít nghe Kaito điểm tội. Lời lẽ quả nhiên sắc sảo như dao.

“Đến mức như vậy, mấy người muốn tôi phải bao che thế nào đây?”

Gương mặt Kaito thoáng vẻ mệt mỏi chán ngán, nhưng từ đáy mắt lại ánh lên một tia ảm áp vô cùng. Anh từ tốn đem tách trà kê miệng. Đúng là hồng trà Gaku tự pha. Vị thơm rất khác biệt, những thứ tầm thường không thể so sánh.

“(Tôi) (em) (em) xin lỗi.”

Được cả ba thiên thần cùng cúi thấp đầu nhận lỗi, Kaito thở dài.

“Được rồi, tôi sẽ tìm cách báo cáo với bề trên. Dẫu sao nếu hôm qua tôi ở đây thì đã...”

Không khí nặng nề lạnh lẽo ban nãy giờ đã tan đi bớt.

“Woa. Đúng là tổng lãnh thiên thần Kaito. Vào những lúc cấp bách thế này, chỉ có thể trông cậy vào tổng lãnh thôi.”

“Đúng đúng. Ta đã biết mà. Ngài Kaito không như vẻ ngoài, trái tim rất ảm áp lại biết nghĩ cho người khác.”

“Tốt quá. Nhẹ cả người.”

“Này tổ ra hồi cải một chút đi chứ, đám kia.”

“A! Em còn chưa được ăn táo.”

Gumi cuối cùng cũng nhớ ra món chính hôm nay đang bị bỏ quên trên bàn nãy giờ.

“Phải ha phải ha. Kaito cũng mau ăn đi.”

Vừa nói xong thì ba kẻ kia đã hớn hở phồng miệng cắn táo.

“Ngon quá. Lần đầu tiên em được nếm mùi vị này.”

Gumi cười tươi hết cỡ, nếu hạnh phúc có hương vị thì chắc chắn là đây.

“Ngon tuyệt chứ hả. Rin trông ra mà.”

“Táo này thực sự... Cho đến giờ ta chưa từng ném qua vị thanh ngọt sáng khoái thể này.”

Không, phải là hương vị thần thánh mới đúng.

Ba kẻ kia đang rất phấn khích, chỉ có mình Kaito bị cho ra rìa vẫn đang tự hỏi, chẳng phải vừa nãy còn nói là muốn cho mình ném thử đầu tiên sao. Không lẽ là nghe nhầm.

“Ồ, Kaito sao thế? Trà không hợp khẩu vị à?”

“Không, chẳng sao hết.”

Kaito cúi gập người cầm một miếng táo lớn. Vị ngọt thanh này quả là ngon đến rùng mình. Rin ngày càng trưởng thành hơn, tài năng của cô bé đã được phát huy. Đây đúng là những trái táo tuyệt hảo.

“Với chúng ta thì táo là số một nhỉ. Một khi ăn táo sẽ ngay lập tức có thể quên hết mọi chuyện dù buồn phiền đến đâu.”

“Cậu vốn hay quên rồi. Không cần ăn táo đâu.”

“Hừm, Kaito này.”

“?”

”Thôi bỏ đi.”

“Không lẽ Kaito...” Gaku trầm nghĩ.

Nếu không phải là Kaito bức bối vì Rin phạm luật thì chẳng lẽ là vì... Giống táo mà Rin bằng mọi tâm huyết tìm ra đã cho những trái thơm ngon, ai mới là kẻ cô muốn cùng chia sẻ thành công này? Nếu để ý biểu cảm của Kaito khi Gumi nói Rin muốn Kaito ném thử đầu tiên sẽ thấy...

Chàng trai tóc xanh giống như đã chỉ chờ có câu nói này.

Cố tìm hiểu rạch ròi hơn nữa sẽ thành ra lăm chuyện, cứ vờ như không biết gì là tốt hơn. Gaku tự nhủ, lại nhìn trái táo hấp dẫn trên tay, nhàn nhả đưa lên miệng cắn “Hừm, đúng là tuyệt phẩm thể gian.”

14. Chương 2- Phần 3: Gieo Mầm (1)

“Trắng.”

“Đen.”

“Trắng.”

“Đen.”

“Trắng trắng trắng trắng.”

“Đen đen đen đen.”

“Trắng trắng trắng trắng trắng trắng trắng trắng trắng.”

“Đen đen đen đen đen đen đen đen đen.”

“A a a... tôi đã nói không thích màu đen mà!”

Rin mất kiên nhẫn hết âm lên, kết thúc màn chí choé đã biến phòng thay đồ của Crympt thành một vườn trẻ. Không ai chịu nhượng bộ ai. Ép uống cùng chống trả, cứ mỗi khi hai người bọn họ, Rin - viên kim cương đơn thuần bậc nhất - và Lily - thợ may số một Bel Canto - ở cạnh nhau là lại có chuyện, và chẳng khi nào kém âm ỉ. Cũng phải thôi, vì chủ đề của hôm nay là...

“Đã đen xì còn diêm dúa thế kia có chết tôi cũng không mặc đâu.”

“Người nói ra những câu như vậy sẽ bị quả báo đấy. Xui xẻo quá.”

“Đã nói là không thích mà.”

“Cho dù có thế cũng không được nói ra từ đó chứ.”

“Ví von, ví von thôi. Kiểu như ghét đến chết ấy. Những việc mà các thiên thần phải giải quyết sau khi một người chết đi khổ sở lắm mà có ai hiểu cho đâu.”

“Dạ...? Giải quyết ạ?”

“À không, thì là sau khi chết ấy? Khổ sở lắm. Tóm lại, tôi không thích màu đen.”

Khi một ai đó chết đi, người “chăm lo” cho linh hồn của họ chính là các thiên thần. Đó hoàn toàn không phải là nhiệm vụ dễ dàng, người thường sao có thể hiểu được, tất nhiên cũng chẳng mấy ai nghĩ tới chuyện phải tìm hiểu để làm gì. Lily làm ra vẻ đăm chiêu khó hiểu khi Rin lơ miệng kể khổ.

“Đúng là nếu thiên thần có thật thì mấy việc như vậy chắc mệt lắm. Nhưng tiểu thư đừng phụ công tôi mà. Cứ nghĩ có thể đem tấm vải hiêm có này ra dùng rồi chứ. Hôm đó ở hội chợ Grosso tôi đã phải khổ sở lắm mới có được nó đấy. Lão chủ tiệm bán súng keo kiệt đó.”

“Không thích là không thích.”

“Nhưng mà...”

Lần này người bị dồn ép là Lily. Mấy lần trước có thể ép buộc được Rin đều là nhờ đem bánh ngọt hoặc tin tức về Miku ra dụ dỗ. Lily tiếc rẻ thở dài, đành phải bỏ cuộc thật rồi.

Tại dạ tiệc sẽ được tổ chức vào tuần sau, tất cả khách tham gia đều phải diện trang phục vũ hội. Rin dù là khách nhưng đã sớm trở nên quen mặt với mọi người trong lâu đài. Họ đối xử với cô như thể cô là em gái của Miku. Dạ tiệc lần này, cả Miku và Lily đều mong Rin có thể mặc lễ phục, nhưng nhắc đến thử đồ là Rin lại giãy nảy lên.

Màu của lễ phục truyền thống ở Al-fine là màu đen, từ trang phục đến phụ kiện đi kèm. Màu sắc cao quý nhất ở Al-fine cũng là màu đen, vì vậy trong những dịp lễ đám hay hội hè, trong hoàng cung hay trong cuộc tụ họp của tầng lớp thượng lưu như quý tộc, màu đen luôn được ưu tiên. Đây là truyền thống đã kéo dài từ ba trăm năm trước. Khi đó Bel Canto còn là một vùng loạn lạc, hai nước lớn ở Đông Tây chưa hình thành, chỉ có các vùng lãnh địa lớn nhỏ cùng những cuộc chinh phạt triền miên. Vì thế đức vua trị vì Al-fine là Zusukeno Đệ tam đã ban hành nhiều chính sách nhằm cổ vũ khích lệ tinh thần người dân.

Toàn thể quốc dân trong thời chiến phải mặc đồ đen là một trong số đó.

Màu đen là màu duy nhất không bị biến sắc khi pha trộn với các màu khác, mang ý nghĩa tự tôn dân tộc bất khả xâm phạm. Đồng thời cũng ngấm ám chỉ một lớp sơn đen có thể che phủ bất kì màu sắc nào. Với ý nghĩa đó, màu đen trở thành biểu trưng quyền lực của Zusukeno Đệ tam. Vào thời kì chiến tranh khi đó, mặc đồ đen được Đức vua quy định thành luật, tuy chỉ là một thủ pháp chính trị, nhưng đã được người dân vô cùng ủng hộ rồi trở thành văn hoá lễ nghi được duy trì cho tới giờ.

Lily đã giải thích về lịch sử và văn hoá của Al-fine đến cạn lời nhưng vẫn không lay chuyển nổi Rin.

Lời mời dự vũ hội vào tuần sau tại lâu đài Crympt đã được chuyển đến mọi quý tộc. Chủ nhân hiện tại của Crympt và Miku, thậm chí ngay cả người hầu, tất cả mọi người trong lâu đài đều phải mặc lễ phục đen.

Dù là thân phận nào nhưng trong một dịp long trọng như vậy mà mặc đồ trắng đến buổi vũ hội của Crympt sẽ trở thành trò cười cho người khác. Lily than thở.

“Tiểu thư cứ bướng bỉnh như vậy sẽ bị cô chủ Miku ghét cho coi.”

Giật giật.

Cái tai nhỏ xinh của Rin mỗi lần nghe được gì quan trọng đều lộ ra rung động dễ thấy, đặc biệt với bất cứ chuyện gì gần cùng từ Miku đều thính nhạy không ngờ. Lily chỉ tiếc rẻ buột miệng lầm bầm cũng chẳng

ngờ sẽ bị Rin nghe thấy. Những kẻ như vậy thường bị gọi là “ma xó”. Nghĩa là cái gì cũng nghe thấy cái gì cũng biết, nhưng Rin không ưng lắm vì đã có ma quỷ thì chẳng tốt đẹp gì.

“Từ đầu đến cuối chỉ toàn nhắc tới chuyện quần áo. Sao cô cứ bám dai như... à ừm sao phải quan tâm quá mức như vậy?”

Gương mặt Lily sáng bừng giống như chỉ chờ có câu hỏi hoàn toàn vô thưởng vô phạt này của Rin. Cô thợ may giả làm điệu bộ chỉnh kính rồi hắng giọng e hèm một tiếng không thể kịch hơn. Đến lúc Rin thấy hối hận vì hỏi câu đó thì đã quá muộn.

“Mục đích của thời trang là đẩy lùi những giới hạn trong thẩm mỹ. Đó chẳng phải chính là sáng tạo sao?”

“Gi cơ?”

Rin nghiêng đầu ra vẻ không hiểu.

“Phải rồi ha, nói vậy có vẻ phức tạp quá với tiểu thư. Vậy để tôi giải thích thật dễ hiểu thế này nhé.”

Rin buồn bực nhìn Lily, cảm thấy mình đang bị đối xử như trẻ con. Cô gái này so với thiên thần nhỏ tuổi hơn đến mấy lần, vậy mà lúc nào cũng tỏ vẻ giảng giải đóng vai người chị lớn.

“Tiểu thư tin vào sự tồn tại của Chúa chứ. Chúa đã tạo ra thế giới. Đó là sáng tạo. Thế giới bắt đầu vận động ngay từ thời điểm nó được Chúa tạo ra, và cho đến giờ vẫn không ngừng tự hoàn thiện. Có nghĩa sự sáng tạo là không bao giờ kết thúc. Vậy nên tôi muốn tạo ra những màu sắc mới cho thế giới luôn thay đổi này, làm nó luôn rực rỡ. Tôi chỉ muốn góp một phần sức vào quá trình sáng tạo của Chúa. Vì vậy mà tôi phải làm cho tiểu thư... làm cho thế giới này xinh đẹp hơn.”

Tim Rin thất lại khi chứng kiến sự nhiệt thành của Lily. Cô ấy muốn tô điểm cho thế giới này ư? Cho dù thế giới này chỉ là những chuỗi ngày khắc nghiệt, những việc chẳng khi nào theo ý mình, cùng một sinh mạng được ban cho hèn mọn và ngắn ngủi.

Lời nói của một con người đã khiến Rin xúc động. Cô bắt đầu nghĩ, mình cho đến giờ đã có thể tô điểm cho thứ gì đó chưa, tâm hồn mình liệu được tô điểm bởi màu sắc gì.

Bản thân rốt cuộc tồn tại vì cái gì?

Từ rất lâu trước kia, Rin đã từng được hỏi câu tương tự. Khi ấy, ngay đến câu trả lời cô còn chưa rõ nghĩa, sao có thể dễ tâm?

Nghĩ lại lời của anh, Rin nhẹ nhõm nhìn lên Lily. Cô thợ may e dè liếc trộm cô gái tóc vàng, trong khi đó hai nắm tay vẫn giơ cao anh dừng, khí thế bừng bừng.

“Thế giới của Lily tuyệt thật đấy. Màu sắc của cô vừa thanh nhã tinh khôi vừa rực rỡ lại bao dung, và rất ấm áp. Là màu vàng nhĩ. Giống như quần áo, chỉ cần thêm một vài chi tiết màu vàng là sẽ trở nên sống động.”

“Tôi... như vậy thật sao? Có lẽ không phải đâu. Tiểu thư mới chính là màu vàng. Chỉ sự hiện diện của người thôi có thể khiến mọi người vui vẻ phấn chấn. Dù là trong ngày âm u hay đêm tối, chỉ sự hiện diện của tiểu thư thôi là xung quanh lại tươi sáng ấm áp lên ngay.”

Hai kẻ một thiên thần và một con người lặng lẽ nhìn nhau. Cả hai trở nên gượng gạo, họ bình thường đối diện nhau chưa lúc nào trang trọng thế này. Ban nãy còn hét lời ca ngợi nhau, đến khi bình tĩnh nghĩ lại mới thấy thật toàn những lời không phải có thể dễ dàng nói ra mà không khỏi ngượng. Không thể chịu đựng thêm bầu không khí nặng nề trong phòng, tiểu thiên thần ra vẻ lạnh nhạt lảng sang chuyện khác.

“À, quay lại chuyện cũ đã. Tuy ‘chuyện đó’ với ‘chuyện này’ chẳng có liên quan. Dù thiết kế của cô có đẹp đến thế nào thì tôi cũng đâu nói là sẽ trở thành người mẫu cho cô hả.”

Tiểu thiên thần gật gật cái đầu nhỏ xinh xắn tỏ vẻ hài lòng với phát hiện của chính mình.

“Thêm nữa.”

Rin tỏ vẻ nguy hiểm nhìn Lily chằm chằm.

“Tôi rất ghét màu đen.”

Lily nghe vậy, thẳng thốt nhìn Rin. Rin đang cực kì nghiêm túc. Tình thế thay đổi hoàn toàn, chính Lily là người đang ở thế yếu.

“A, xin lỗi. Tôi không định làm cô sợ.”

Nhận ra biểu cảm thất thần của Lily, Rin vội vàng chống chế.

“Không phải tôi ghét bộ váy của Lily mà. Nó đẹp lắm, tôi nói thật đấy. Nhưng tôi không thể mặc nó được. Là do gia đình tôi. Gia đình tôi rất nghiêm khắc. Ở đất nước này màu đen là quốc phục, nhưng ở đất nước của tôi màu đen là màu không may mắn. Còn hơn cả sự xui xẻo, nó là màu cấm kỵ. Nếu mặc bộ đó mà bị người nhà tôi bắt gặp, nhất là anh trai tôi thì... chỉ nghĩ đến thôi đã thấy lạnh cả người.”

Nói đến anh trai, Rin liền giả bộ khổ sở ôm đầu.

“Có chuyện đó sao. Tiểu thư có anh trai sao ạ? Ừm, ta bỏ bộ đồ này đi thôi. Đáng tiếc thật đấy nhưng đúng là không được rồi.”

Đột nhiên tiếng gõ cửa ngập ngừng vang lên phá vỡ không khí nặng nề. Xuất hiện sau cánh cửa là người con gái Rin đã chờ mãi.

“Miku!”

Rin nhảy nhót chạy lại chỗ Miku, những chuyện vừa nói với Lily khi nãy giống như đã trôi tuột đi đâu mất. Có ngày nghỉ, Rin thảnh thơi lại đến Nhân giới gặp Miku. Đã phải chờ từ sáng, thiên thần khó mà giấu được vui sướng khi rốt cuộc người mà cô trông mong nhất cũng đã xuất hiện.

“Xin lỗi Rin nhé. Bây giờ tôi mới tới được.”

Miku mỉm cười, vẫn là nụ cười đẹp như hoa nở nhưng có chút vụng về. Dường như cô gái đang có chuyện gì đó.

“Có quà cho hai người này.”

Lily nhận được vài ren lụa còn quà của Rin là bánh ngọt trông rất lạ mắt. Rin và Lily nhận được quà liền háo hức bày bàn uống trà.. Thiên thần đã nhanh nhẩu nhón được một chiếc bánh cho vào miệng.

“Cô chủ Miku, tôi đã may váy cho tiểu thư Rin mặc vào vũ hội tuần sau, nhưng tiểu thư không chịu mặc.”

Vừa rót trà từ ấm, Lily tranh thủ cầu cứu Miku. Rin căng miệng nhai miếng bánh rồi nuốt xuống, tản ngẩn lẩn lượt nhìn hai chủ tớ.

“”À thì là...”

“Em không thích bộ váy đó à?”

“Nếu không phải là màu đen thì tốt biết mấy.”

“Khó thật, nếu không phải là tiệc tổ chức ở lâu đài thì đã không phức tạp đến thế.”

Nếu chỉ là mấy dịp đơn giản như tiệc đứng thì đã chẳng cần phải mặc lễ phục, Miku than thở.

“Tiếc quá. Nhưng lần này, chắc tôi không tham gia nữa. Tôi không thể gây rắc rối cho Miku được. Rồi lần sau lại có tiệc nữa mà phải không?”

Rin có vẻ tiếc nuối.

“Thực ra là, Rin, Lily, buổi vũ hội lần này có chuyện quan trọng tôi muốn thông báo.”

“Hả?”

Cả Rin và Lily cùng hỏi lại. Miku chăm chú nhìn hai người còn lại với ánh mắt đầy bối rối.

“Tôi muốn giữ bí mật với hai người, nhưng mà... Tôi sẽ kết hôn với con trai tử tước Iceburg.”

“Kết... Kết hôn á?”

Giọng của Rin và Lily vang lên thẳng thốt giữa trưa yên tĩnh. Trà ủ trong ấm sứ vừa rót ra khi này đã kịp tiết vị chất, đẳng ngắt.

15. Chương 2- Phần 3: Gieo Mầm (2)

Ráng đỏ dần chuyển sang màu tím đậm. Tại cổng chính của lâu đài Crympt nguy nga, xe ngựa vào ra tấp nập. Từ các cỗ xe lộng lẫy, các tiểu thư quý tộc duyên dáng trong những bộ váy tuyệt đẹp cùng chàng hiệp sỹ hộ tống bên cạnh là những quý ngài trẻ tuổi mặc tuxedo lịch lãm quý phái.

[tuxedo: bộ quần áo lịch sự, sang trọng, bao gồm áo khoác đen đuôi tôm. Vạt áo là lụa hoặc satin.]

Người hầu kính cẩn cúi chào rồi nhanh nhẹn mở cửa khi có cặp đôi nào đi tới trước cầu thang đá dẫn đến lối vào. Sảnh chính đã quét sạch sẽ được bày trí cầu kì, các cô hầu gái bận rộn chạy tới chạy lui. Khách tham dự hôm nay có tới vài trăm gia đình quý tộc trên khắp Bel Canto.

Qua tiền sảnh đi lên cầu thang lớn là tới trung tâm đại sảnh, nơi tổ chức vũ hội đêm nay. Trong khán phòng, các khách mời vui vẻ trò chuyện. Nhìn một lượt đại sảnh tráng lệ, những bộ cánh đen chiếm đến gần nửa. Phong tục từ thời Zusukeno Đệ tam cho tới giờ vẫn được duy trì phổ biến. Tất cả khách là quý tộc Al-fine đều chọn váy hoặc tuxedo đen. Phục sức của các vị khách quý từ Faure và Violent tuy rực rỡ nhưng vẫn điểm thêm màu đen bằng chi tiết nào đó trên trang phục hoặc trang sức để thể hiện sự tôn trọng với văn hoá Al-fine. Ba quốc gia trên Bel Canto đã cùng chung sống hoà bình trong năm mươi năm nay, không khí giữa các vị khách cả trong lẫn ngoài Al-fine rất hoà ái, dù thể niệm kiêu hãnh dân tộc đã được phô trương ngay từ cử chỉ đến phục sức. Trước khung cảnh mọi người trò chuyện nhảy múa, Rin chỉ chán ghét đứng dựa vào tường. Bộ quần áo vẫn ép lên đôi cánh dù Rin đã gấp nó lại, khiến cô khó chịu. Rin xoa xoa vào lưng chỗ cánh bị bó chặt, thở dài không biết đã là lần thứ bao nhiêu trong ngày.

“Tiểu thư! Sao người có thể thở dài bằng khuôn mặt xinh đẹp đó được, phí phạm quá.”

Ở bên cạnh, Lily vẫn vui vẻ bắt chuyện như mọi khi. Bị Rin thờ ơ liếc mắt nhìn, Lily chột dạ lo lắng.

“Được rồi. Không sao, không sao. Mà đúng là hợp hết chỗ chê.”

Lily đứng lại gần Rin, vẻ lo lắng vẫn hiện rõ. Thiên thần nóng ruột khi bị cô hầu gái nhìn một lượt từ đầu đến chân.

“Sao thế Lily, có gì không ổn à?”

Lúc bắt được Rin mặc đồ mình may, Lily đã xuýt xoa hãnh diện không thôi, hôm nay lại chỉ trầm ngâm đứng nhìn. Không lẽ cô ấy gặp phải chuyện gì khó chịu? Từ này đến giờ hai má còn ửng đỏ. Rin từng nghe nói ở Nhân giới, những kẻ ngốc nghếch miễn dịch với cảm cúm nên chắc không phải ốm rồi.

“Lily.”

Rin với tay chạm vào khuôn mặt ửng đỏ của Lily và tiến đến gần thì Lily giật bắn người, bước lùi lại.

“Sao thế, trông cô lạ lắm. Không phải bị cảm đấy chứ?”

“Không ạ. Không làm sao hết. Tôi chỉ đang bối rối thôi.”

Khuôn mặt ửng đỏ quay trái quay phải, Lily ho khẽ một tiếng rồi mới nói tiếp.

“Bộ lễ phục, à ừm, tôi vẫn chưa ưng ý đâu nhưng hợp với tiểu thư lắm.”

Thiên thần tần ngần nhìn vào hình ảnh phản chiếu chính mình trên cửa sổ. Bộ tuxedo may bằng vải thượng hạng tinh tế ôm lấy cơ thể vừa thanh nhã vừa cao quý. Áo khoác ngoài cũng là thiết kế thời thượng, nơ cổ thật hờ.

Hôm nay Rin đã trở thành một thiếu niên anh tuấn, thu hút đến nỗi mọi tiểu thư quý tộc đến đây hôm nay đều phải ngoái nhìn rồi lại phải đỏ mặt quay đi.

“Tôi thấy vẫn vậy mà.”

“Thay đổi hoàn toàn ấy chứ. Chán quá. Tôi đã định tự tay mặc cho tiểu thư vậy mà...”

Lily xụ mặt tiếc nuối than thở. Cô chịu trách nhiệm phải chuẩn bị trang phục cho tất cả mọi người trong lâu đài. Từ sáng tắt bật mặc đồ cho Miku và những người khác nên chẳng còn thời gian nào cho Rin. Bộ tuxedo may gấp chỉ vừa mới hoàn thành hôm qua, được nhìn thấy Rin mặc nó vừa vặn thế này, là người may ra Lily tất nhiên mong chờ nhất.

“Tôi ít khi may đồ nam nên cứ nghĩ tiểu thư chỉ hợp với váy công chúa thôi. Nhưng mà đáng dấp thiếu niên này cũng được quá chứ. Ừm, về anh tuần này cũng tuyệt quá đi. Tôi có thể triệt để khai thác dung mạo xuất chúng của người đến thế này sao, tự hào quá. Ừm ừm, đúng là mình làm rồi.”

Nhìn Rin lột xác từ công chúa đáng yêu biến thành mỹ nam mà trang phục nào cũng là do mình may, Lily lại giống như thường ngày, phần khích tự mãn.

“À, cảm ơn.”

Rin đứng đó, chẳng hề để tâm đến những lời của Lily, vừa lúc có người hầu mang rượu đi qua liền lấy một ly, một hơi uống cạn rồi đưa tay gạt rượu ở miệng.

“...Hừ.”

Lily thấy vậy liền kinh ngạc. Rin tuy thế chẳng thêm bận tâm vì hành động sỗ sàng vừa rồi.

“Lại sao nữa, Lily?”

“Không. Hôm nay tiểu thư rất tuyệt. Mà người biết uống rượu chứ?”

“Tôi nói là không uống được khi nào?”

“Không. Nhưng tiểu thư còn nhỏ tuổi như vậy...”

“Tôi không phải là trẻ con.”

Rin mạnh tay đặt chiếc ly trống không lên bàn rồi nhìn chăm chăm về trung tâm sảnh lớn nhộn nhịp người.

Nhân vật chính của bữa tiệc - Miku và vị hôn phu tương lai, con trai của tử tước Iceburg (hay gì đó đại loại thế) - đang chào hỏi khách khứa. Các quý ngài ngưỡng mộ nhìn theo Miku với ánh mắt nồng nàn quyến luyến không rời. Chiếc váy đuôi cá của Miku hôm nay cũng là một tác phẩm tâm huyết của Lily.

Đường cắt may tinh tế ôm sát lấy cơ thể làm nổi bật những đường nét xinh đẹp cùng với bông bách hợp trắng cài trên ngực khiến Miku thực sự đã thành một quý cô trưởng thành quyến rũ và xinh đẹp. Sau lời chào đầu của chủ tiệc là thông báo về cuộc hôn phối đáng chúc mừng giữa hai gia tộc Crympt và Iceburg.

Giữa những tiếng vỗ tay, những lời chúc phúc, trái tim Rin đau nhói. Cô khó chịu khi phải chứng kiến cảnh Miku thân thiết nói chuyện với ai đó không phải mình. Hơn thế “ai đó không phải mình” ấy, không phải người thân hay bạn, mà lại là một gã với danh phận hôn phu tương lai. Có đôi lần những câu chuyện, những cuộc vui của Rin và Miku, sự ưu tiên của cô ấy không phải luôn luôn thuộc về phía thiên thần. Rin không thể trách cứ được, cô là thiên thần còn Miku là con người. Cô đã quên mất rằng con người có cuộc sống và các mối quan hệ của con người. Ngày hôm đó, khi chính Miku nhắc đến hai chữ kết hôn, Rin đâm ra căm ghét gã trai loài người, con trai tử tước Iceburg kia. Thiên thần thậm chí tranh thủ những khi rảnh việc theo dõi hắn, từ xa nhìn trộm những lúc chỉ có Miku với hắn. Nhìn thấy hai người cười nói vui vẻ hết chuyện này đến chuyện khác, trong lòng Rin khó chịu bức bối.

Âm nhạc chuyển sang điệu valse chậm rãi uyển chuyển, mọi người lần lượt bước vào giữa trung tâm vũ hội. Rin từng được Lily cho nghe qua bài nhạc này.

Vào cuộc cách mạng văn hoá thời Zusukeno Đệ tam ba trăm năm trước, một nhạc sĩ nổi tiếng thời đó là bá tước Samon de er Drop đã sáng tác một bản nhạc lãng mạn dành cho điệu Valse. Rin thầm cảm ơn, nhờ có Lily bắt học những hiểu biết tối thiểu của một quý tộc khi tới vũ hội mà cô tránh được những cư xử thất thố trước sự phức tạp của lễ nghi giới thượng lưu.

Lily nói ngài Yama yan Deruta đã làm mới lại bài nhạc cho phù hợp với thời bây giờ, lại nói trong mọi buổi vũ hội nhất định sẽ có bài nhảy trên nền nhạc này nên ngày ngày bắt Rin phải tập nhảy đến khi thành thạo.

Rin buồn bực nhìn quanh, ở trung tâm sảnh chính không còn thấy Miku đâu, chỉ còn lại Iceburg đang nhảy cùng những người khác. Miku chắc là đang bị các quý ngài trẻ tuổi vây kín mời nhảy. Rin không rõ mình đã uống bao nhiêu rượu nữa, cô đặt lại chiếc ly trống không lên bàn, đứng đặc bước vào trung tâm vũ hội. Giai điệu du dương và êm ái. Miku nhịp nhàng xoay người theo tiếng nhạc lần lượt đáp ứng lời mời từ các quý ngài, mỗi lần đổi bạn nhảy cô đều nhã nhặn cúi chào, trên gương mặt xinh đẹp vẽ ra nụ cười vô cùng tươi tắn.

* * *

Bàn tay cô nắm không ngờ lại nhỏ như vậy. Người thiếu niên trước mặt chỉ cao tương đương cô, vẻ buồn bực hiển hiện. Gương mặt anh tuấn của người khiến cô bối rối. Tại một chính trường thu nhỏ như nơi đây, người thiếu niên này lại chẳng bận tâm che giấu cảm xúc. Cô bắn khoăn rồi cũng cúi đầu chào, lòng thầm bất an liệu có gây ra điều gì khiến người kia phật ý. Lúc này khi cô cùng công tử Iceburg chào hỏi khách khứa, cũng chưa nhìn thấy người này.

” ... ”

“ ... ”

“ ... ”

“À, ừm...”

Cô cố gắng lựa chọn từ ngữ, bối rối không biết nên mở lời ra sao. Thiếu niên càng tỏ ra bực bội, thở dài rồi hờ hững lên tiếng.

“Còn chưa nhận ra tôi sao.”

“ ... ”

“Hà...”- Người kia lại thở dài.

“Hả, không lẽ, không lẽ là... Rin?”

“Có lẽ đấy. Tôi đây mà.”

Miku ngẩn ngơ không tin, gương mặt tuấn tú liền thoáng ngạc nhiên rồi cau có mấp máy môi... “Đồ ngốc”. Người đang xuất hiện trước mặt cô vừa diễm đạm vừa thờ ơ đến lạnh lùng cùng với Rin lúc nào cũng vô tư hoạt bát hoàn toàn bất đồng. Nhưng Rin vốn là vậy, buồn vui thất thường nhưng chỉ cần nhìn là có thể đoán ra ngay, vui sướng hay tức giận đều thành thật đến đáng yêu. Cái cau mày bực bội, bộ tuxedo đen, nơ cổ thất hờ, mọi thứ đều khiến Rin trở nên thu hút đến ma mị.

Tiểu thiên thần trong bộ tuxedo quý ngài, dung mạo kiệt xuất đến mức Miku thường ngày vốn thân thiết, hiện tại lại tỏ ra ngượng ngập, gượng gạo.

“Anh tuấn thật...”

“Gì cơ?”

Điệu valse dịu dàng đạt đến cao trào, giai điệu bỗng được chơi mạnh lấn át lời vừa rồi của Miku.

“Không... không có gì hết.”

Miku tự trách mình tại sao lại cư xử nực cười như vậy. Dù đã biết người trước mặt là ai, Miku vẫn không thể ngừng ngưỡng mộ, rồi ngây ngẩn vì vẻ xinh đẹp lãng đãng huyền bí của thiên thần trong hình dáng thiếu niên. Miku tự nhủ, Rin mà cô yêu thương như em gái bỗng chốc biến thành một thiếu niên tuyệt mỹ khiến bất cứ ai cũng phải ngoái lại nhìn, có lẽ rung động cũng chẳng khó hiểu. Thêm nữa cả ngày nay cơ thể lẫn trí não cô đến giờ đã quá mệt mỏi.

Miku nhìn không rời mắt từng chuyển động duyên dáng của bạn nhảy, nhận ra Rin vẫn buồn bực, ánh mắt lảng tránh. Rin đang bực dọc chuyện gì sao, đã nói ghét màu đen sao hôm nay lại xuất hiện trong bộ lễ phục chính tề đến vậy?

“Rin mặc đẹp lắm.”

“Cảm ơn. Tôi mặc không phải vì mong được khen đâu.”

Chắc Rin đã miễn cưỡng mặc nó. Dẫu sao Miku vẫn thấy vui khi Rin đã cố gắng để có thể tham gia buổi vũ hội vì mình.

“Sao hôm nay Rin...”

Đang muốn hỏi tại sao Rin lại mặc tuxedo thì Miku đột nhiên bị thiên thần kéo lại gần. Cùng với hành động dứt khoát của Rin, điệu nhạc chậm bỗng trở nên dữ dội. Nhạc đột nhiên đổi tiết tấu khiến Miku bị động, suýt chút nữa đã không làm chủ được bước nhảy của mình, may thay đã được Rin nắm lấy tay dẫn dắt theo điệu nhạc.

“Giống như một hiệp sĩ thực thụ vậy.”

Thiên thần nhũ mây lăm lè đối diện Miku. Vẫn là gương mặt đẹp như tạc ấy nhưng thần thái lạnh đậm đến lạnh lẽo này là một Rin mà Miku chưa từng bao giờ gặp.

“Mình phải nói gì đó.”

Hành xử lạ lùng của thiên thần không hiểu vì sao lại khiến Miku căng thẳng. Cô để mặc cơ thể chuyển động theo điệu nhạc và sự dẫn dắt của Rin, đầu óc căng ra cố nói gì đó phá vỡ không khí nặng nề giữa hai người. Quay cuồng vì những bước nhảy gấp gáp, Miku cuối cùng cũng nghĩ ra nên nói gì. “Thiếu niên” đang nắm lấy tay cô vẫn tiếp tục những bước nhảy hết sức thuần thục.

“Rin nhảy giỏi quá, đã vậy còn là vai nam nữa. Tôi không ngờ đấy.”

“Tôi đã sống một thời gian còn dài hơn Miku rất nhiều lần.”

Thiên thần nhẹ nhàng nâng bổng Miku lên khỏi mặt đất rồi xoay ba vòng. Tức thì, những tiếng vỗ tay tán thưởng vang lên. Đó là động tác rất khó đòi hỏi kỹ thuật cao mà ngay cả những quý ngài thực thụ cũng khó làm được. Rin như đang khó chịu điều gì đó, vẫn tiếp tục nhảy với gương mặt vô cảm, chỉ có Miku bị làm cho bất ngờ nên hai má ửng hồng. Lúc là một cô em gái đáng yêu vô tư lự, lúc lại là một thiên thần chín chắn đáng để tin cậy dựa dẫm. Miku đôi lúc ngỡ rằng bên trong Rin liệu có phải tồn tại hai nhân cách. Trái tim cô gái nhỏ run lên gấp gáp, chẳng biết đến khi nào mới trở lại nhịp điệu bình ổn của nó.

16. Chương 2- Phần 3: Gieo Mầm (3)

Trăng đã buông, buổi vũ hội cũng sắp tàn. Ở ban công của toà nhà dành cho khách cách khá xa đại sảnh, Rin trút bỏ bộ trang phục bí bách, đôi cánh bị xếp lại cuối cùng cũng được tự do dang rộng. Bị bó lại lâu như vậy hẳn ngày mai sẽ đau đến ê ẩm. Rin chỉ định nhảy với Miku nhưng lại được không ít các quý cô khác ngó ý nên chẳng thể từ chối. Lúc chia tay còn được các cô gái đắm đuối nhìn theo, nhưng Rin chẳng quan tâm nổi nữa vì đã mệt lả. Thiên thần từ trước đến giờ chỉ nói chuyện với Miku, hôm nay được nhiều tiểu thư đến bắt chuyện như vậy không tránh khỏi ngạc nhiên bối rối. Đã thế, Lily còn nói vì hôm nay Rin xuất hiện trong bộ dạng này, anh tuần hết như một công tử quý tộc nên mới được nhiều cô gái để ý.

Gió buổi tối mát rượi, vị sâm panh chua thanh. Thiên đường cũng có rượu, các thiên thần cũng uống rượu nhưng không bao giờ say. Không giống như con người, thiên thần dù uống bao nhiêu cũng không vì rượu mà làm ra những chuyện điên rồ.

“Rin ở đây à?”

Nghe giọng nói quen thuộc, Rin vừa quay lại thì thấy Miku đang lúng túng nhìn mình. Miku hẳn là đã trốn ra đây, vũ hội vẫn chưa kết thúc.

“Miku chắc cũng mệt rồi. Có sao không? Là chủ nhân bữa tiệc mà lại bỏ đi như vậy...”

Rin không say rượu, nhưng lời nói của thiên thần có phần chua chát. Miku có lẽ cũng nhìn ra Rin đang bực bội. Cô không ngạc nhiên, chỉ cười đáp.

“Tôi đã chào hỏi mọi người rồi. Tôi không có ở đó, không khí lại hào hứng hơn ấy chứ. Vì mọi người không cần phải cố tỏ ra chú ý tới tôi nữa.”

“Hừm. Là vậy à?”

Rin trả lời lấp lửng, chuyện của con người cô vốn chẳng khi nào hiểu được. Cô cất công tới đây hôm nay không phải để tham gia vũ hội, nhảy nhót với một đám người. Rin chỉ muốn xác thực một điều.

“Miku sẽ cùng người đó kết hôn à?”

Người đàn ông đó. Kể theo sát gót Miku suốt bữa tiệc. Hôm nay là lần đầu tiên Rin gặp hắn, ấn tượng không tệ. Một kẻ bình thường, không tốt cũng không xấu. Rin vốn không muốn để tâm tới hắn nhưng trong lòng lại bứt rứt không yên. Mỗi lần nhìn thấy hắn và Miku xuất hiện thân mật, một cảm giác khó chịu không rõ là gì lại bùng lên. Trong suốt cuộc đời một trăm năm mươi năm, lần đầu tiên Rin mới biết có tồn tại thứ cảm xúc rắc rối như vậy.

Biểu cảm nặng nề trên gương mặt Rin dường như khiến Miku khó xử.

“Chúng tôi chỉ mới đính ước thôi, chưa phải là kết hôn chính thức. Dẫu sao mẹ tôi rất mong chờ nên từ giờ tới lúc kết hôn chắc cũng sớm thôi.”

“Miku có yêu hắn không? Người mang họ Iceburg đó?”

Rin cuối cùng cũng nói ra điều cô muốn biết nhất. Rin không phải là con người nhưng chỉ ít cô cũng biết kết hôn là việc mà hai người yêu nhau làm.

“Tôi không biết nữa.”

“Miku không biết mà vẫn kết hôn sao? Với một người thậm chí còn chưa biết liệu mình có yêu hay không?”

“Ừ nhỉ...”

“Tại... tại sao chứ?! Như thế không phải rất lạ sao?”

“Đó là việc duy nhất tôi có thể làm mà.”

“Hả?”

“Thật ra... tôi chỉ là con nuôi của mẹ. Bố mẹ ruột của tôi đã mất từ lâu rồi. Người mẹ bây giờ là vợ của người cậu đã qua đời của tôi, cũng là cố chủ nhân của Crympt. Tuy tôi chỉ là đứa cháu gái mồ côi của người chồng quá cố của mẹ, nhưng bà đã đón tôi về và chăm sóc tôi.”

“Là như vậy sao...”

Thiên thần không có cha mẹ mà được sinh ra từ cây sinh mệnh. Họ không có gia đình hay người thân. Sự giao cảm linh hồn là sự kết nối duy nhất mà họ có. Nhưng con người không giống vậy. Con cái được sinh ra từ bố mẹ. Rin nhận ra dù mình có cố đến đâu, sự khác biệt quá lớn giữa cô và Miku khiến cô không cách nào hiểu được những gì Miku đã trải qua.

“Em biết không, nếu tôi không có mẹ thì đã trở thành trẻ mồ côi. Cha mẹ tôi, nhà tôi, tất cả những thứ quan trọng nhất đều hoá thành tro bụi trong trận hoả hoạn đêm đó.”

“...”

“Tôi rất ngưỡng mộ cha mẹ mình,. Họ rất yêu nhau. Tôi cũng từng mơ ước sẽ có được một tình yêu đẹp giống như của hai người họ.”

“Vậy sao Miku còn ép bản thân kết hôn với người đó?”

“Cuộc sống của tôi bây giờ là do mẹ trao cho. Giờ là cơ hội để tôi báo đáp bà.”

“Mong đợi? Miku nghĩ đó là lòng yêu thương sao?”

“Vậy Rin có thể phản bội Thượng đế không?”

Ánh mắt cương quyết của Miku khiến Rin cảm thấy nội tâm mình như vừa bị thiếu nữ nhìn thấu.

“Tôi thì không thể phản bội mẹ được. Tôi sẽ đáp ứng mọi ý muốn của mẹ. Mặc cho mẹ có thực sự yêu tôi hay không?”

Đó là một Miku mà Rin chưa từng nhìn thấy. Miku mà Rin biết là cô gái luôn tươi cười. Nhìn thấy Miku vì nỗi tủi thân mà nước mắt chực tràn, Rin cảm giác trái tim như bị bóp nghẹt.

“Miku... chưa có... thích ai sao?”

“Thích?”

Rin nhìn Miku, chưa bao giờ nghiêm túc hơn thế. Thiếu nữ bất ngờ vì điều Rin vừa hỏi, ngượng ngùng ngẩng đầu nhìn.

“Tôi chưa từng yêu ai cả.”

“Tôi không biết nhiều về con người. Nhưng Lily từng nói với tôi, có thể được ở cùng với người mình yêu là hạnh phúc lớn nhất cuộc đời.”

“Tôi ổn mà, Rin. Với tôi như vậy là đủ rồi. Được mẹ nuôi nấng. Được Lily và mọi người chăm sóc bảo bọc. Được những người thậm chí chưa từng quen biết đối xử thân thiện. Và...”

Miku nắm lấy tay Rin, nhìn vào mắt thiên thần.

“Có Rin nữa, lúc nào cũng ở bên cạnh tôi.”

Rin biết nụ cười tươi sáng đó chỉ để che lấp những nỗi buồn trong lòng Miku. Đó hẳn là nỗi cô đơn mà Miku vẫn cố giấu.

Miku đã nói: “Mặc cho mẹ có thực sự yêu tôi hay không...”

Cô gái bé nhỏ bỗng chốc mất đi những người yêu thương nhất, bỗng chốc được mang về nuôi, kể từ ấy lớn lên trong sự nuôi dưỡng nặng gánh trách nhiệm, không phải sự ân cần của tình thương thực sự. Bản thân Miku cũng hiểu rõ trách nhiệm của bản thân, chưa bao giờ dám đòi hỏi bất cứ điều gì. Lúc nào cũng vẽ ra bộ mặt tươi cười, còn bao chán ghét đau khổ lại đem giấu kín trong lòng.

Tôi muốn ở bên cô gái ấy. Mãi mãi bảo vệ cô ấy...

“...!”

Đến khi nhận ra, Rin mới biết mình vừa hôn Miku. Miku sững sờ, mắt tròn xoe.

Khi lý trí đã quay trở lại, Miku đẩy Rin khỏi mình. Miku chăm chăm nhìn Rin vừa sững sốt, vừa bối rối vừa xấu hổ.

“À, ừm...”

Đầu óc rối loạn, Rin biết mình phải nói gì đó nhưng lại không thể nghĩ ra bất cứ câu gì. Chính thiên thần có lẽ còn cảm thấy bất ngờ hơn cả Miku vì những gì xảy ra vừa rồi.

“...”

“Miku...!”

Rin vội vươn tay ra nhưng đã muộn. Cô chỉ đứng chôn chân ở đó, ngay cả việc đuổi theo Miku đang bỏ chạy cũng không dám. Khi Miku ở trước mặt gần như sắp khóc, mình đã nghĩ cái gì mà làm thế chứ. Đêm đã xuống, không gian tĩnh mịch, chỉ những tiếng đập trong lồng ngực vẫn vang lên dữ dội.

17. Chương 2- Phần 4: Khế Ước (1)

Nắng ban trưa chiếu xuống tán cây khổng lồ - Cây sinh mệnh, nguồn gốc của sức mạnh thần thánh. Các thiên thần vẫn thường về lại đây để phục hồi năng lượng. Trên một cành thấp mà nắng không chiếu tới, Rin đuổi người, tận hưởng giấc trưa hiếm hoi. Đạo gần đây, cô có quá nhiều việc phải làm.

Cuộc điều tra về đạo Satan đang ngày một bành trướng ở Bel Canto tiến hành đã một năm nay vẫn bế tắc. Hàng ngày các đội điều tra thay phiên thay phiên nhau được cử xuống Nhân giới thu thập thông tin. Đạo binh số bảy của Kaito bận rộn đi lại giữa Thiên đường và Bel Canto.

Chiều tối là lượt đổi phiên theo dõi của Rin nhưng thiên thần ử dật đến mức chẳng buồn động chân tay. Rin đã như vậy suốt mấy ngày nay, làm gì cũng ngẩn ngơ khiến Kaito và các thiên thần khác, ngay đến cặp đôi vô tư lự nhất Thiên đường Gaku và Gumi cũng cảm thấy lo lắng. Những lúc thế này, cách họ quan tâm Rin lại trở nên vô cùng kín đáo. Bình thường khi Rin nhặt về thứ gì kì lạ của con người, họ sẽ túm tụm lại, tò mò có, đồn ép có, dọa dẫm có, giờ thì chỉ đứng từ xa trông chừng.

“Miku...”

Rin thở dài, mấy ngày nay cô không cách nào thôi nghĩ tới Miku. Mọi mối bận tâm của cô chỉ xoay quanh Miku. Sau buổi vũ hội hôm đó, chỉ cần cô thử tập trung nghĩ gì đó, gương mặt Miku lại hiện ra chập chờn trong đầu. Rin đã thích Miku, đã có những lúc nhớ nhung đôi mắt màu lục ấy, nhưng chưa bao giờ nghĩ về người kia nhiều đến mức chẳng thiết làm gì như hiện tại.

Rin nhận ra tình cảm của mình dành cho Miku từ sau nụ hôn đó đã không còn như trước nữa. Cô muốn Miku là gì của mình? Tối khi gặp cô ấy, cô phải mở lời thế nào đây? Tiểu thiên thần vốn tính vô tư làm nhiều hơn nghĩ, một khi sa vào tương tự thì dứt mãi không rời. Thói xấu này có lẽ là từ hai mươi năm trước, từ ngày “anh” bỏ đi.

“Rin!”

Tiếng gọi vọng lên từ phía dưới kéo Rin khỏi những suy tư. Rin nhìn xuống tìm kiếm chủ nhân của giọng nói thì thấy một thiên thần tay cầm kéo và bình tưới khổng lồ tinh nghịch nháy mắt cười với mình. Cô ấy là thiên thần chăm sóc cây sinh mệnh Meiko.

“Tình cờ nhỉ. Chị đang cần ai đó giúp này. Tia cây với chị không? Chẳng mấy khi thấy em. Lâu rồi mới gặp em đấy.”

“Lâu thật chị nhỉ. Em với chị ở hai đội khác nhau mà.”

Rin dùng cây kéo lớn gấp rưỡi cơ thể mình để cắt tia cành. Việc này là của các thiên thần Zivi'l, Rin không quen nên chỉ làm theo chỉ dẫn của Meiko.

“Đạo này em thế nào. Rin đã thăng cấp thành tiểu thiên thần rồi nhỉ? Vẫn ở đội của Kaito hả?”

Meiko vừa hỏi, vừa khéo léo di chuyển chiếc bình tưới khổng lồ trong tay. Rin đã được Meiko chăm sóc khi còn là thiên thần tập sự. Những hiểu biết cơ bản về chăm sóc cây cũng là Rin học từ Meiko - thiên thần làm vườn tài hoa bậc nhất. Quan hệ giữa họ cũng tương tự quan hệ thầy trò của con người. Rin từng dựa dẫm vào Meiko - cũng là một tổng lãnh thiên thần - rất nhiều, nhưng từ khi chính thức trở thành thiên thần, thời gian có thể gặp Meiko ít dần đi. Nhiệm vụ khác nhau, gặp vì công việc lại càng không.

“Em ở đội của Kaito, đang làm nhiệm vụ điều tra dưới Nhân giới.”

“VẬY À? CẬU TA HÀ KHẮC VỚI CẢ BẢN THÂN VÀ NGƯỜI XUNG QUANH, HẮN CÓ BẮT NẠT EM KHÔNG? ĐÃ QUEN VIỆC CHƯA?”

“Không ạ, em là đồng sự của Kaito... anh ấy rất tốt!”

“Sao ừ ừ thế này? Em đang buồn chuyện gì à?”

Nghe giọng ân cần của Meiko, lòng Rin nhen lại. Cô đã định vờ như vui vẻ, sau cùng vẫn bị Meiko nhìn ra. Có lẽ vì họ đã ở bên nhau quá lâu, ngày trước cũng vậy, chỉ một chuyện con con Rin cũng không giấu được Meiko.”

” ...”

“Rin không cần nói ra đâu. Chị thấy hơi lo thôi. Nhìn em làm chị nhớ lại Rin hồi đó.”

Hồi đó, khi thiên thần tóc xanh biến mất, ở bên cạnh an ủi cô gái nhỏ cũng chính là Meiko.

“Con người... chị Meiko có thích con người không?”

“...?”

“Em xin lỗi. Em hỏi ngốc thật đấy. Chỉ là, vì công việc, đã rất nhiều lần nhìn thấy con người nên... nên em...”

“Nói sao nhỉ. Ở vị trí của chị, con người là những kẻ yếu ớt cần được các thiên thần bảo hộ. Bồn phận của chị và những thiên thần cai quản cây sinh mệnh là trông chừng họ từ khi sinh ra đến lúc chết đi.”

Cây táo khổng lồ là khởi nguyên của sự sống. Cái cây chỉ có một gốc duy nhất nhưng lớn bằng cả cánh rừng ngày ngày được canh giữ chăm sóc bởi các Zivi’l.”

Cây sinh mệnh duy trì luân hồi các giới, là hiện thân của Thương đế. Tại các cành, những linh hồn được nuôi lớn dần kết trái, rồi rơi xuống trần gian trở thành linh hồn của con người.

Nhưng hiếm hoi có những trái táo khác biệt, phát sáng rực rỡ đậu thành quả chín mọng chứ không rơi xuống trần gian, những trái ấy sẽ trở thành linh hồn thiên thần.

Khi thiên thần hay con người chết đi, các linh hồn lại trở về với cây sinh mệnh, tái sinh thành một sự sống mới. Không có quy luật duy nhất nào cho sự luân hồi, tất cả diễn ra ngẫu nhiên. Một sinh mệnh mất đi, đến ngày sau sẽ lại được tái sinh ở một nơi khác. Các linh hồn ngủ yên trong thân cây sinh mệnh, chờ ngày được ban cho cuộc sống mới. Thiên thần trợ giúp cho vòng tuần hoàn vĩnh cửu ấy diễn ra tuần tự ngẫu nhiên nhưos vốn thế.

Đúng vậy, họ chỉ là những kẻ canh gác cho vòng xoay không ngừng ấy thôi.

“Đôi khi chị nghĩ thế này. Giả như...”

Meiko cười hiền, cô xoa nhẹ lên thân cây như âu yếm.

“Nếu như bọn chị thôi không chăm sóc cái cây này nữa thì chắc cũng chẳng có gì thay đổi, con người vẫn sinh ra rồi chết đi. Có lẽ con người không yếu ớt như chúng ta nghĩ về họ. Những kẻ yếu ớt đại đột so với chúng ta chỉ là những sinh mệnh ngắn ngủi thoáng qua như cái chớp mắt nhưng vẫn sống nỗ lực không ngừng, đem so ra chúng ta có lẽ còn kém cỏi hơn họ... Sao chị có thể nói ra những lời này chứ, Rin không được kể với ai đấy.”

Là một tổng lãnh Thiên thần, quản lý việc coi sóc cây sinh mệnh, nói ra những lời này e sẽ gây không ít rắc rối. Tại Thiên đường, con người luôn được xem là những sinh mệnh nếu không nhờ vào sức mạnh của các thiên thần thì không có sinh ra cũng không có chết đi, hoàn toàn không tồn tại. Đó là vấn đề liên quan đến niềm kiêu hãnh, ý nghĩa tồn tại của thiên thần.

“Dạ... Chị Meiko có bao giờ muốn nói chuyện với con người không?”

“Có lẽ không. Mỗi ngày chị đều ở cạnh linh hồn của họ. Những gì muốn biết đã biết cả rồi, đâu cần phải bỏ công đến tận nơi để gặp gỡ những cái ‘vỏ da’ ấy làm gì nữa.”

“Vậy à...”

“Rin của chị đã bị một con người hấp dẫn sao?”

“Dạ... cái đó, à...”

Đứng trước Meiko, Rin thấy thật hổ thẹn, bản thân đã vì tình cảm không nên có với một con người mà ngang nhiên coi thường thánh quy.”

“Ha ha. Đừng sợ. Chị sẽ không nói với ai đâu. Với lại đâu phải chỉ có mình em.”

“Gi ạ?”

“Đâu phải chỉ một mình em là thiên thần có tình cảm vượt quá giới hạn với con người. Trước kia cũng có rất nhiều thiên thần như vậy mà.”

“Có thật không ạ?”

“Chuyện này không được nói cho bọn nhóc nhé.”

Meiko muốn nói là những thiên thần chưa đủ ba trăm tuổi.

“Trước kia Thiên đường và Nhân giới lẫn lộn. Thiên thần và con người không xa cách, luật lệ cũng không áp đặt như bây giờ. Thế giới từng như thế đấy, khi đại chiến chưa xảy ra.”

“...!”

“Rin còn nhớ thiên thần trong truyền thuyết không?”

“Thiên thần đã đẩy lùi ác quỷ trong đại chiến năm đó.”

Ở thánh đường Grandiose, tại chính điện tôn quý nhất, linh thiêng nhất có bức hoạ một thiên thần được lồng trong khung vàng. Thiên thần đó là vị cứu tinh của Thiên đường năm trăm năm trước, mang trong mình sức mạnh vô địch khiến mọi thiên thần ngưỡng mộ.

“Đúng rồi. Thiên thần ánh sáng trong truyền thuyết. Cô ấy cũng đã tự mình rời Thiên đường bỏ xuống phàm trần.”

“!!”

‘Ngạc nhiên chứ...? Ngay đến cả thiên thần vĩ đại nhất cũng làm vậy. Vậy nên chuyện thiên thần có hứng thú với con người cũng là tự nhiên thôi. Em có nghĩ vậy không. Dẫu sao họ cũng là những sinh mệnh chúng ta đánh cược cả bản thân để bảo vệ. À chuyện chị vừa kể, Rin cũng phải giữ kín đấy nhé.

Rin thấy tim mình đập nhanh hơn cả lúc trước. Cô hồi hộp gật đầu, hứa rằng nhất định sẽ không nói cho bất cứ ai. Meiko đặt ngón trỏ lên môi, nhìn Rin cười âm áp. Cô đã thấy ánh mắt Meiko trong một thoáng dường như run rẩy nhưng lại không thể dám chắc.

Sau khi trò chuyện với Meiko về con người... thực ra là về Miku, Rin cũng không cảm thấy tâm trạng khá hơn. Dù đã phần nào an tâm vì Meiko nói việc có tình cảm với con người không phải là việc đáng xấu hổ, nhưng dù vậy, vì chuyện tình cảm mà mỗi giây mỗi khắc đều chỉ nghĩ đến người mình yêu mà bỏ bê công việc vẫn không hay chút nào. Kaito với Rin vẫn luôn nhẹ nhàng, không bao giờ quở trách khắt khe, anh còn nói nếu có khúc mắc anh sẽ giúp cô giải quyết. Nhưng làm thế nào Rin có thể đem chuyện của Miku nói với một thiên thần luôn định kiến với con người, ngày tháng trôi qua nhưng giữa cô và Kaito vẫn còn đó những tránh né.

18. Chương 2- Phần 4: Khế Ước (2)

Đã sắp một tháng kể từ lần cuối Rin gặp Miku. Một tháng với thiên thần chẳng là gì nhưng với con người có lẽ là thời gian đủ để quên những gì nên quên,, để mọi chuyện trở lại như ban đầu. Sắp tới là phiên theo dõi của Rin, cô sẽ lại thường xuyên qua lại Nhân giới một thời gian. Thiên thần xóc lại tinh thần ảm đạm, chuẩn bị lên đường. Hôm nay xong việc cô sẽ đi gặp Miku. Không phải có gì quan trọng, chỉ là Rin muốn xin lỗi vì đã đường đột hôn Miku hôm đó, cũng nói thật luôn những cảm xúc hiện giờ trong lòng.

Sải cánh nặng nề đã nhẹ nhõm hơn. Đôi cánh trắng đang rộng chao trong không trung rồi lượn xuống thấp dần.

“Xin lỗi tiểu thư nhé. Cô chủ Miku có lẽ không thể về ngay trong hôm nay được.”

Rin đang ở lâu đài Crympt.

Lúc nào không tới, lại nhằm đúng hôm Miku đi vắng, chỉ gặp được Lily. Trà Lily pha vẫn thơm như vậy.

“Tính ra đã một tháng không thấy tiểu thư. Người bạn lắm sao~?”

“À... ừ, đúng là vậy đấy.”

Rin lấp lửng. Đúng là có bạn, nhưng không phải bạn việc mà bạn nghĩ đến Miku. Nghĩ tới đó thiên thần cảm thấy xấu hổ.

“Ừm...~ Cô chủ cũng có vẻ ủ rũ nên tôi cứ tưởng hai người giận nhau cơ đấy. Sau tối vũ hội đó, tiểu thư chẳng tới đây nữa.”

“Àch, khụ khụ khụ.”

“Tiểu thư có sao không?”

Trà Darjeeling chưa kịp nuốt xuống đã trào ngược lên, Rin đưa mắt nhìn Lily. Trong vẻ lo lắng của cô hầu gái còn xen lẫn cả tò mò và dường như là háo hức.

“Tiểu thư không biết giả vờ gì cả. Người như vậy dễ đoán lắm.”

“Cô nói hơi nhiều rồi đó.”

Ở thế giới của Rin, thiên thần vẫn thường bị chế giễu vì không biết nói dối, không ngờ lại bị đến cả Miku và Lily trêu như vậy.

“Vậy... Đúng là tiểu thư và cô chủ Miku đang giận nhau à?”

“Không có.”

“Hay là đã nói ra câu gì đó không nên nói...?”

“Không có nói gì... mà... hình như là có?”

“Hình như?”

“Thì...”

Rin suýt chút nữa đã thốt ra “Tôi thật chẳng thể nào hiểu nổi suy nghĩ của con người.” mà quên mất Lily không biết mình là thiên thần. Để có thể cùng Lily nói chuyện bình thường như vậy, Rin đã phải giấu đi đôi cánh và điều chỉnh sức mạnh của mình, xuất hiện trước Lily là một con người bình thường với thân phận một quý tộc nước láng giềng. Cứ như vậy lâu dần thành quen, Rin dần quên mất khoảng cách vô hình giữa mình và Lily.

“Chỉ là Miku nói rằng sẽ kết hôn. Đột nhiên...”

“Cuộc đời con người vốn toàn những chuyện đột nhiên mà, nước chảy theo dòng, ngày hôm nay qua đi ngày mai lại tới. Ai biết trước được ngày mai sẽ thế nào. Như vậy mới thi vị chứ...”

Hai má Lily hồng dần lên, miệng cười lẩm bẩm mãi, không biết rốt cuộc đang tưởng tượng ra cái gì.

“Không, ý tôi...”

“Nghĩa là!”

Lily chỉ ngón tay về phía Rin ngồi bên kia bàn, mắt sáng lên đặc trưng như một thám tử đang lật tẩy kẻ phạm tội.

“Tiểu thư đang giận... vì cô chủ Miku không thềm bàn bạc gì mà tự dưng tuyên bố sẽ kết hôn.”

“Tôi...”

“Rồi rồi. Từ đó đến giờ hai người đã rất thân nhau, chuyện gì cũng kể với nhau thế mà...”

“Ồ...”

“Thế mà... cô chủ lại thân thiết với người kia trong khi tiểu thư chẳng hề biết gì.”

“Ồ ơ.”

“Phản bội! Nếu đến đây là đường cùng~ em phải chết~ hai ta sẽ cùng chết!”

“Quá lố rồi đó.”

Rin bỏ tay xuống đầu Lily vẫn đang mãi mê tự biên tự diễn. Cô hầu gái kêu một tiếng rồi làm động tác xoa xoa đầu, trông chẳng có vẻ gì đau đớn.

“Nhưng mà mọi chuyện căn bản là vậy còn gì?”

“...”

“Im lặng là thừa nhận.”

“Nhưng không có đến mức phải giết người.”

“Cái đó tôi đùa thôi mà. Không ngờ tiểu thư ghê gớm vậy ha.Ồ người đã nghĩ đến chuyện đó nữa cơ à...”

“Gì chứ hả...?”

“Được rồi được rồi. Vậy tiểu thư muốn làm gì nào?”

“...? Làm... gì?”

“Thì tiểu thư có muốn phá đám cưới của cô chủ hay không?”

“Phá phách gì chứ. Đám cưới còn chưa quyết định cơ mà.”

“Người chưa biết sao, đã quyết định xong cả rồi, trong mấy ngày người không tới đây. Đám cưới sẽ diễn ra vào tháng sau.”

“!! Hả? Nhanh như vậy...”

Rin không giấu nổi bàng hoàng.

“Tiểu thư sẽ tham dự lễ cưới chứ?”

“... Không thích.”

“Hả, sao lại thế? Người ta đã cất công...”

Một màu đen chẳng tốt lành gì đã lại ở ngay trước mắt Rin.

“Một bộ lễ phục mới toanh cho đám cưới đã xong rồi đấy...”

Lily gục đầu xuống bàn tuyệt vọng thở dài. Rốt cuộc thì điều khiến cô ấy bận tâm nhất vẫn là không có ai mặc đồ mình may ra.

“Này này, tôi đã nói sẽ không mặc đồ đen mà.”

“Nhưng đây là lễ cưới đấy. Sẽ chỉ có màu đen thôi đó!”

“...”

“Bộ tuxedo hôm đó tiểu thư mặc cực kì quyến rũ. Một mình người độc chiếm hết mọi ánh nhìn của các quý cô trẻ tuổi.”

“Hả-”

“Người không nhớ sao. Bạc bẽo thật đấy~. Chỉ tội cho các tiểu thư ngây thơ, điên đảo vì một cô gái giả trai. Như vậy là ngoại tình còn gì! Khiến không biết bao nhiêu tiểu thư để ý, nguy hiểm quá. Mà kệ người ta nhỉ, tiểu thư chỉ có một mình cô chủ Miku thôi mà.”

“Giả trai” sao, vì mang hình dáng là con gái nên bị nói là giả trai cũng phải chịu thôi.

“Tôi sai rồi.”

Bị Lily trêu, Rin càng co rúm người lại. Rin biết tại thế giới này, một cặp yêu nhau phải là giữa nam và nữ, có lẽ để duy trì nòi giống, chuyện những cặp yêu nhau là đồng tính dù hiếm hoi nhưng không phải không có. Dầu thế, bản thân là thiên thần, lại là một cô gái, yêu thương một người con gái khác càng không thể cho là bình thường.

Thiên thần và con người đâu cùng chung cách nghĩ.

“Dạ?”

“À, không có gì. Cô đừng bận tâm.”

Mấy hôm trước được Meiko khuyên nhủ, Rin đã thấy nhẹ nhõm hơn, giờ lại thêm một mối bận lòng khác.

“Làm gì có cái gì gọi là không nên chứ.”

“Hả?”

Rin ngẩng đầu lên, nhận ra Lily đã đứng bên cạnh không biết từ lúc nào, mỉm cười như vỗ về.

“Tâm hồn mới là thứ quan trọng. Bề ngoài cũng chỉ là một cái vỏ da cho linh hồn thôi mà.”

“Vỏ da...”

Meiko đã nói hết như vậy.

“Chính tiểu thư đã nói vậy mà. Cô chủ kể lại cho tôi đấy.”

“À à, Lily cũng là ma xó còn gì.”

Từng bị Lily nói như vậy, giờ thì Rin đã có thể trả lại lời này cho cô thợ may. Vậy mà mới nãy Rin còn tưởng rằng Lily đã nhận ra mình thực sự là ai. Một cô gái người phàm nhưng lại có thể nói những lời khiến thiên thần sửng sốt. Lạ thay, chính những lời ấy lại có thể khiến những gánh nặng trong lòng Rin như được trút bỏ...

“Cứ làm những gì người muốn, để cho cảm xúc dẫn đường. Con người ta chỉ được sống một lần thôi mà.”

Có thật là cô gái vừa nói những lời ngốc nghếch khi nãy và cô gái với nụ cười suy tư này là cùng một người? Đem Lily so với bản thân đã sống một trăm năm mươi năm nay, Rin nhận ra cô ấy còn trải hơn mình gấp nhiều lần.

* * *

Không thể gặp Miku, Rin trở về Thiên đường. Đã quyết tâm đến vậy mà người cần gặp lại chẳng thấy đâu nên cô có phần hụt hẫng. Nói chuyện với Lily, Rin có thêm một chút tự tin, nhưng đến lúc gặp Miku, Rin lại sợ mình sẽ cuống lên mà chẳng biết nói gì. Hôm nay không thể gặp cũng tốt, dù Rin không định sẽ tránh mặt Miku.

Cứ trốn mãi cũng không phải là cách. Đợi đến ngày kia nhất định sẽ đi gặp Miku...

“Bất ngờ thật. Không nghĩ có thể gặp lại em ở chỗ này đây.”

Mình nên nói gì trước tiên nhỉ. Hay là xin lỗi vì hôm đó?

“Này. Có nghe không đó?”

Nhưng biết xin lỗi thế nào đây. Không lẽ là... hôm đó xin lỗi vì đã làm Miku sợ?

“Này!”

Cánh tay trái bị tóm chặt lấy, Rin giật bắn.

“Ngây ngẩn gì thế. Tương tự à?”

Rin quay lại, là tên ác quỷ đã dọa sủng với cô lần trước, gã ác quỷ tóc đỏ có nụ cười ngông ngạo. Rin từng người giầy lất rôi ra sức vùng vẫy nhưng cánh tay đã bị gã ghì chặt, cố chống cự cũng vô ích. Tên ác quỷ

quá mạnh. Rin nhớ lại hắn đã áp đảo cô thế nào trong trận đấu khi đó. Không thể dùng sức mạnh đấu lại hắn thì đành thương lượng với hắn vậy.

“Hừm, biết điều thế. Sợ rồi à?”

“Hừ. Người muốn gì?”

Rin tuy trong lòng ầm ục nhưng cũng chẳng thể phản bác, cô không phải là đối thủ của hắn, không thể xóc nổi như lần trước mà gây họa cho những người không liên quan.

“Không có muốn gì hết~. Ta không có ý đồ gì với em. Đang đi dạo thì tình cờ gặp em thôi mà.”

“Ác quỷ cũng đi dạo à?”

“Hự...”

“?”

“A ha ha ha ha.”

Gã tóc đỏ đột nhiên cười ồm lên như vừa nghe chuyện gì kỳ quái lắm. Hình tượng ác quỷ vô cảm hoàn toàn tan vỡ khi Rin chứng kiến hắn vừa cười sằng sặc vừa ôm bụng.

“Người cười cái gì chứ?”

“Ặc, ha ha. A chết mất, chết mất. Em hiểu lầm bọn ta rồi.”

“Làm...? Làm cái gì?”

“Ác quỷ có đứa xấu cũng có đứa tốt mà.”

“Người... Người có muốn bịa chuyện thì cũng vừa phải thôi chứ.”

“Thiên đường của em cũng vậy mà. Thiên thần cũng có đủ loại phải không nào.”

“Người...”

“Những kẻ như em vừa ngây ngô vừa dễ thương, giống thiên thần nhất. Có những thiên thần giống như em vậy, nhưng có cả những thiên thần lợi dụng sức mạnh thần thánh làm ra những việc ghê tởm hơn cả ác quỷ.”

“Xằng bậy.”

“Xằng bậy chỗ nào? Em biết ban đầu ác quỷ là gì không, là những thiên thần sa ngã.”

Nghe gã nói những lời đó, cả cơ thể Rin trở nên cứng ngắc không cách nào cử động.

Ác quỷ vốn là... thiên thần.

“Thôi vậy, muốn tin hay không thì tùy. Là ác quỷ cũng được, thiên thần cũng được. Nhưng mà...”

Ác quỷ lỏng tay, nhìn Rin lăm lăm.

“Em ử đột vì chuyện gì thế? Mà so với lần trước, cái mặt búng ra sữa này lại càng ngày càng đáng yêu hơn là sao nhỉ.”

“Không can dự đến người.”

“Ồ, gây chuyện với con người rồi hả?”

“...!!”

Rin đột ngột ngẩng lên nhìn gã.

“Hừm, đoán trúng rồi sao? Ta cũng nhạy cảm lắm. Chắc vì là ác quỷ cũng nên. Những kẻ hiểu rõ nhất những nỗi niềm sâu kín bên trong con người, những phần đen tối nhất.”

“...”

“Em nghĩ gì đều hiện hết ra mặt nhĩ. Đúng là đứa trẻ thành thực. Cái mặt ăn năn hối lỗi đến sắp chảy nước này, nhìn là biết. Hay là em phải lòng một gã người phàm nào rồi?”

“!!”

“Ồ, ta đùa thôi mà. Không lẽ là thật!?”

Rin muốn nói không nhưng cứ lúng túng mãi. Việc có với tên sắc sảo như hắn chỉ càng khiến cho bản thân sớm bị lộ tẩy.”

“Hả, tiếc quá đi. Em đáng yêu như vậy, hợp khẩu vị của ta thế mà...”

Súng trong túi áo đã được Rin sớm lên đạn.

“Chờ, chờ đã nào, sao dễ cái vậy chứ.”

“Đừng có chọc giận ta.”

“Ta không chọc em. Ta thích thiên thần, đáng yêu mà. Thiên thần với ta mà nói nếu có mái tóc vàng thì chính là nữ thần. Vậy nên trong lòng ta chỉ có em xứng là thiên thần thôi.”

“Bệnh hoạn.”

“Thế à? Thiên thần trong truyền thuyết chẳng phải là mỹ nhân có mái tóc vàng như nắng và mắt xanh như nước biển hay sao?”

“Chuyện đó với ta có liên quan gì chứ?”

Rin định bóp cò nhưng đã bị gã ác quỷ tóm chặt tay trái không tài nào cử động.

“Ồi chà, sợ quá. Dám hắc giết được ta chứ? Thôi nào, giết ta thì lợi lộc gì cho em đâu.”

Gã ác quỷ không chế Rin chẳng tốn chút hơi sức, môi cong lên thành một nụ cười mê hoặc khó cưỡng.

“Không muốn biết sao? Cách để biến người đó thành con bọ câu nhỏ trong tay áo em...”

Trong giáo đường, một nhà thờ cũ nát ngoại ô thành phố, gã ác quỷ nhấc lên tấm bia đá dưới chân cung thánh, để lộ ra một đường hầm tối tăm. Những bậc thang dài hun hút với một vài ngọn nến leo lét trên tường. Không một lối rẽ, bậc này nối tiếp bậc kia, âm u như dẫn thẳng tới địa ngục. Rin dán chặt mắt vào tấm lưng của gã tóc đỏ phía trước.

Đảo Minore là vùng phụ cận của trung tâm Laren thuộc Al-fine. Tại Al-fine, Laren không phải là chuyên chính, các dải đảo xung quanh nắm quyền tự quyết rất mạnh, dù là đảo trung tâm nhưng cũng không mấy khi có thể can thiệp vào việc nội bộ của các đảo phụ cận. Từ khi Al-fine lập quốc, các quý tộc chia nhau cai trị rải rác khắp các đảo, nhờ sự độc lập ấy, mỗi đảo lại có những nét văn hoá riêng biệt.

Đảo Minorre mà gã ác quỷ dẫn Rin tới, nằm ở phía Tây bắc Luren, dân số khoảng năm mươi nghìn người. Rin đã mấy lần đi tuần qua, nhưng chỗ đang ở là lần đầu cô đặt chân tới. Cô không hề nghĩ tại nơi này lại có hang ổ của ác quỷ. Thiên thần cảm thấy tim mình đập dồn dập trong ngực, không rõ vì hồi hộp hay chỉ do mình tự tưởng tượng. Nơi cô đang tới là sào huyệt của quỷ - kẻ thù, thậm chí là một kẻ thù mạnh hơn cô gấp nhiều lần.

Cuối cùng một cánh cửa đã hiện ra phía cuối đường hầm. Gã ác quỷ đẩy cửa, bản lề rít lên một tiếng ròn óc.

19. Chương 2- Phần 4: Khế Ước (3)

“Grừ... Bà già có đó không?”

Một thế giới quái dị mở ra sau cánh cửa. Bốn bức tường trong phòng là giá sách làm từ gỗ xếp chặt kín, cao đến ngút mắt. Trần nhà cao tới mức có đứng ở giữa phòng ngửa cổ lên nhìn cũng không thấy đâu. Giữa phòng có bàn lớn, xung quanh la liệt những dụng cụ pha chế, máy trộn phát ra tiếng rè rè. Trên bàn ngổn ngang xương động vật, cây cỏ hình thù gớm ghiếc, những cái chai dung dịch đủ màu toát mùi mờ ám. Một khung cảnh chỉ vừa nhìn thấy thôi đã muốn co cẳng bỏ chạy càng xa càng tốt.

Một bà lão xuất hiện sau cánh cửa cuối phòng chứa đồ, có lẽ từ một phòng khác ở bên trong.

“Ồi chà ới chà. Đám các người... có chuyện gì mà lại đến giờ này?”

Mang vẻ ngoài của những vụ phù thủy trong truyện cổ, bà lão nhìn Rin và gã tóc đỏ như bị làm phiền. Khuôn mặt dẹt xoa ấy là của một người bình thường. Dù vậy, một người mang khả năng nhìn thấy được thiên thần và ác quỷ khó có thể nói là bình thường.

Vừa bắt được ánh nhìn của Rin, bà lão nhếch miệng cười khinh thường.

“Ồ ồ... đã lâu mới được thấy một thiên thần còn tươi sống thế này.”

“Đáng yêu phải không?”

“Chà chà, rất đáng yêu.”

Trong cái cách nói “đáng yêu” của bà ta như có cả khinh bỉ và cay nghiệt.

“VẬY quý cô đây... tìm ta có việc gì?”

Bà lão lắc lắc chiếc bình hình cầu đặt trên bàn, dung dịch đỏ quạch bên trong sóng sánh.

“...”

Thấy Rin nín thinh, ác quỷ liền đỡ lời.

“Ta nói rồi mà. Ngải yêu. Bọn ta đang cần cái đó.”

“Ngải yêu à? Ta đã làm cái đó bao giờ đâu.”

“Có làm mà~! Thế nào lại quên rồi, bà già này...”

“Ăn nói với người lớn thế hả. Thuốc ta đã từng chế qua sẽ không bao giờ làm lại nữa.”

“Cái gì? Đừng có giở quẻ chứ.”

“Không thương lượng.”

“Mất cả công... sao giờ?”

Gã tóc đỏ liếc nhìn Rin vẻ áy náy. Dẫu sao chính gã đã chủ động đề nghị giúp cô, vậy mà cuối cùng...

“Tôi không cần thứ ngải đó. Vả lại...”

Vả lại... mình cần gì mà phải làm ngải yêu cho Miku uống. Có phải là yêu đương gì đâu.

Đã không chút đề phòng nghe theo hắn, còn đem chuyện của mình ra kể rồi cầu cạnh ngay chính kẻ thù, bản thân hiện tại chỉ có thể dùng bốn chữ hèn hạ bí ối để nói.

“Quý cô này tâm tư của người có vẻ phức tạp đây. Đâu đó còn có mùi căm kị nữa...”

Nghe đến hai tiếng “căm kị”, tim Rin như muốn vọt khỏi lồng ngực.

“Ồi chà.. là thật rồi. Lớn chuyện đây, lớn chuyện đấy.”

Ác quỷ hai mắt tràn đầy nghi hoặc xua tay.

“Còn xua tay cái gì? Ác quỷ nhà người rất một đám không ra gì. Chỉ giỏi lợi dụng sự yếu đuối của đối phương, đến khi tỉnh táo lại thì đã rớt dưới đáy địa ngục.”

Bà lão đay nghiến tên ác quỷ rồi chuyển hướng nhìn sang Rin.

“Cô gái nhỏ, mọi chuyện sẽ không đơn giản đâu. Nếu còn e ngại thì hãy về đi.”

“Ý bà là...?”

“Cô thích con người đó đến vậy hả?”

“S-Sao bà...”

Lại nữa. Đúng như tên ác quỷ đã nói, ngay đến cả bà lão kia cũng nhìn ra mọi tâm tư của mình.

“Tôi đi đây. Rắc rối còn lại nhờ bà cả đấy. Cứ thông thả.”

Gã tóc đỏ quay bước trở ra.

Này...! Khoan đã!”

Rin vội gọi hắt lại. Hắt dẫn cô tới đây chỉ vì muốn giới thiệu bà lão này cho cô thôi sao?

“Mọi việc còn lại em phải tự mình làm thôi. Nếu muốn về phe với bọn ta, lúc nào ta cũng chờ đón.”

Gã chỉ nói vậy rồi biến mất sau cánh cửa.

“Bọn ta” sao, nhưng bà lão chỉ là con người không phải ác quỷ, gã tóc đỏ kia rốt cuộc đang bày trò gì đây.

”Tên đó thích người nên mới dẫn người đến chỗ ta đấy. Không phải có ý muốn hãm hại người đâu.

“N-Nhưng mà...”

“Chúng là lũ cà chớn ầm ương mà. Tên đó không như bề ngoài, nó là đứa thích lo chuyện bao đồng, một đứa lập dị trong số đồng bọn của nó... Vậy cô bé...”

Bị nhìn một lượt từ đầu đến chân, Rin đột nhiên cảm thấy căng thẳng trước một người phàm rõ ràng ít tuổi hơn mình.

“Người tên gì?” “...Rin.”

Cô không nghĩ sẽ bị hỏi tên.. Bà lão này có giao thiệp với tên ác quỷ tóc đỏ, lúc nhìn thấy thiên thần cũng không tỏ vẻ sợ hãi, xem ra con người hiểu biết về thế giới này nhiều hơn những gì cô vẫn tưởng.

“Rin à. Hừm...”

“Vậy còn bà?”

“Ta đã quên tên mình từ lâu rồi.”

“Ồ, tôi nghĩ chắc mình nhiều tuổi hơn bà...”

Vấn đề không phải bề ngoài, là vẻ thâm trầm của bà lão lẩn át Rin khiến cô không thể thôi tò mò.

“Được rồi Rin. Sao người tới đây?”

“Là vì hắt dẫn tôi tới.”

“Ta không hỏi cái đó. Tại sao người chịu nghe theo để cho hắt dắt tới đây. Người không phải ngu dốt như vậy chứ?”

Rin cứng họng. Dù khó chịu nhưng thiên thần cũng hiểu người đàn bà này thực sự khôn ngoan và thông tuệ hơn mình nhiều lần. Thậm chí ở trước bà ta, có cái gì đó thôi thúc cô nói hết những điều vẫn giấu kín trong lòng. Hệt như một loại cảm dỗ.”

“Tôi đang yêu... một người phàm.”

“Hừm... nhưng thiên thần không được phép có tình cảm với con người.”

“Là như vậy nên...”

Rin vừa nói ra đã lại thấy hối hận.

“Được rồi, được rồi, luật lệ cũng chỉ là quy định được đặt ra mà thôi. Những thiên thần rời bỏ Thiên đường vì không muốn chịu sự trói buộc của thánh quy đâu phải là ít.”

“Bà biết ư?”

“À ta có biết vài thiên thần như vậy.”

Gương mặt của người đồng sự đã bỏ đi hai mươi năm về trước lại hiện ra từ trong kí ức. Không chừng người này cũng biết anh.

“Lần cuối ta gặp một thiên thần sa ngã đã bốn mươi năm trước. Nghe nói thánh quy cũng ngày càng khắt khe hơn.”

“À, phải rồi.”

Nếu là chuyện của hai mươi năm trước, có lẽ bà ta không biết anh. Nghĩ tới đó, Rin thất vọng.

“Vậy cái người mà người mê mẩn đó nghĩ thế nào về người? Còn nữa, người đó có thể nhìn thấy người chứ?”

“Người đó... Miku đã cứu tôi. Một năm trước tôi bị thương trong lúc dạo chơi với gã tóc đỏ khi nãy và không thể quay về Thiên đường. Miku tình cờ đi ngang qua nhìn thấy tôi, cô ấy đã nói có muốn cùng về nhà cô ấy không. Rồi tôi được cô ấy chăm sóc trong những ngày phải ở lại Nhân giới.”

“Ra vậy, yêu từ cái nhìn đầu tiên.”

“Không phải. Ban đầu chưa đến mức đó.”

“Vậy tại sao người không dừng chấp nhận sự giúp đỡ của một con người. Thiên thần có thể tự chữa lành cho mình, đúng chứ?”

“Đó là lần đầu tiên tôi được nói chuyện với một con người. Cô ấy cũng giống như bà. Có thể nhìn thấy các thiên thần, nên tôi...”

“Vậy nếu lúc đó là ta đi ngang qua chìa tay giúp người, người sẽ vui vẻ theo ta chứ?”

“Không. Tất nhiên. Ồ...”

“Thành thực lắm. Đó không phải bằng chứng rõ ràng nhất sao.”

Rin bắt giác tự nhủ với mình.

“Vậy đúng là yêu từ cái nhìn đầu tiên.”

“Bắt đầu từ ấn tượng đầu tiên, trải qua năm tháng tình cảm trở nên sâu nặng. Tình yêu là như vậy đấy.”

“Y-Yêu sao?”

Tình cảm mà Rin không muốn thừa nhận. Thiên thần không yêu. Không được phép yêu. Nếu có chỉ có thể là tình thương chúng sinh. Rin từng nghe tình yêu là cảm xúc mạnh mẽ đến mức có thể đem tất cả những gì mình có dành cho đối phương, coi đối phương là tất cả. Với thiên thần, những kẻ sống vì sứ mệnh và vì Thượng đế, bất kể có thân thiết với một thiên thần nào khác, lòng tôn kính Thượng đế vẫn là lớn nhất. Những thiên thần không nguyện cả đời vì Thượng đế sẽ bị coi là những kẻ lầm lạc cần được sửa chữa.

“Người không hiểu cũng phải thôi. Thiên thần làm gì biết đến tình yêu. Nhưng giờ người đã nhận ra rồi thì phải thừa nhận thôi. Bây giờ chỉ có hai con đường cho người lựa chọn.”

“Hai... con đường?”

Trước sự sắc sảo của người kia, Rin chỉ có thể ứ ớ lặp lại những câu chữ rời rạc.

Có lẽ bản thân cô đã đi xa tới mức không thể quay lại được nữa rồi.

“Phải. Một là, tuân theo luật, linh hồn của người sẽ trở lại thành nguyên khí. Trên Thiên đường có một nơi là ‘cây sinh mệnh’ đúng chứ. Linh hồn của người sẽ quay lại đó. Những cảm xúc “thừa thãi” sẽ bị tẩy sạch để tái sinh lại một Rin hoàn toàn mới.”

“Nếu, nếu vậy thì...”

“Ồ, người không biết sao? Xưa kia những thiên thần lạc lối đều được cải tạo bằng cách xoá đi mọi kí ức. Linh hồn không thể chết. Chỉ có tình cảm mất đi thôi.”

“Từ khi sinh ra tôi chưa từng nghe nói đến những thiên thần lạc lối.”

“Không cần ngạc nhiên. Thứ người nhìn thấy hạn hẹp lắm. Những phần đen tối đều bị những kẻ bề trên lấp liếm. Cả Thiên đường và Nhân giới về điểm này thật giống nhau.”

“!!”

Rin không phải hoàn toàn không biết về chuyện này. Vài năm trước có một thiên thần bỗng nhiên mất trí nhớ rồi mất tích lúc nào không hay. Khi ấy Rin cũng như các thiên thần khác đều chẳng may nghi ngờ lời giải thích rằng thiên thần đó có thể đã hy sinh hoặc gặp chuyện không may.

Mồ hôi lạnh chạy dọc sống lưng.

“Dù sao nếu chuyện người tơ tưởng một con người bị lộ ra kết cục sẽ là vậy đấy. Quyết định thuộc về người. Nếu không muốn bị lộ tẩy hãy cắt đứt mọi quan hệ với người đó là xong. Chỉ ‘đơn giản’ vậy thôi.”

“...”

“Được rồi, là bà già này xấu tính. Nếu là thứ tình cảm có thể dễ dàng vứt bỏ đến thế đã chẳng có thiên thần nào đánh đổi đức tin bỏ xuống phàm trần rồi.”

“...! Thiên thần sa ngã...”

“Phải, sa ngã... Lựa chọn thứ hai của người đấy. Phần lớn các thiên thần đều chọn huỷ hoại bản thân vì tình yêu. Nếu không vì yêu, kẻ điên nào lại muốn lựa chọn con đường này chứ. Dù cũng có vài ngoại lệ hiếm hoi...”

Thiên thần sa ngã. Đó là những kẻ phản bội Thượng đế không thể dung thứ. Những thiên thần vứt bỏ sứ mệnh trôn xuống Nhân giới chính là thiên thần sa ngã.

“Người muốn sa ngã cũng có nhiều cách lắm. Có kẻ bán linh hồn cho quỷ, nhuộm đen đôi cánh trắng. Có kẻ vẫn giữ nguyên hình dạng thiên thần nhưng phong ấn sức mạnh sống cuộc đời ẩn dật lén lút. Thường thì bọn họ chọn lập khế ước với ác quỷ chuyển đổi sức mạnh thần thánh trở thành sức mạnh bóng tối, bằng không sẽ bị Thiên đường tìm ra. Thêm nữa...”

“...?”

“Những kẻ mong được sống cùng con người phải hoà nhập với thế giới của con người. Vậy nên mới phải đến cầu cạnh bọn ta, những con người mang quyền năng hiếm có.”

“...?”

“Bỏ chuyện đó qua một bên. Ta đã nói rồi, trước kia cũng có vài thiên thần vì muốn hoà nhập vào thế giới con người mà đến tìm ta.”

“Tôi đã nghe rồi.”

“Tránh sự truy lùng từ Thiên đường, yên ổn sinh sống ở nhân gian không dễ đâu. Chỉ dựa vào sức mạnh của bản thân người thì không thể được. Trước tiên để không bị tìm thấy, phải phong ấn toàn bộ sức mạnh thần thánh trong người. Tuy nhiên... Nếu mất hết sức mạnh, thiên thần, mà không, con người cũng vậy thôi, chỉ có chết.”

“Đúng, đúng là vậy.”

“Nếu chết thì chẳng phải vô ích sao. Chỉ có hai cách để có thể vừa phong ấn sức mạnh vừa được sống. Một là sử dụng sức mạnh đối lập với sức mạnh thần thánh, chính là sức mạnh của ác quỷ. Người cần lập giao ước với một ác quỷ, sử dụng sức mạnh của hắn để biến sức mạnh thần thánh trong người thành sức mạnh bóng tối. Có nghĩa là trở thành ác quỷ.”

“Trở thành ác quỷ?”

“À, bề ngoài cũng không thay đổi nhiều đâu. Còn một ách nữa là dùng cái này.”

Bà lão lấy ra một thứ cũ kĩ trên giá cạnh bàn.

“Một cái cân...?”

Nó trông như một cái cân nhưng chỉ có một bên đĩa.

“Đây là cân phán xét. Mỗi khi một điều ước thành hiện thực, cái cân sẽ lấy đi từ kẻ được toại nguyện một thứ tương đương để duy trì sự cân bằng.”

“Cái này là...?”

“Có nghĩa là chỉ nên dùng nếu người đã đến đường cùng. Ngay khi điều ước toại nguyện, sự thoả mãn sẽ đến cùng nỗi đau khổ.”

“Cộng rồi trừ thì sẽ chẳng còn gì. Trước kia có một người đàn ông ước người vợ bị bệnh hiểm nghèo sắp chết của mình khoẻ lại. Dù biết có hoạ trong cái cân này, ý muốn cứu vợ vẫn khiến hắn bất chấp. Sức mạnh của cái cân đã khiến vợ hắn khỏi bệnh hoàn toàn. Nhưng cũng từ đó vợ hắn không yêu hắn nữa. Xét cho cùng mất vợ và không được yêu thương cũng đều như nhau. Đối với hắn người vợ là tất cả. Hắn bị vợ vứt bỏ, chỉ có thể than thân trách phận rồi tự vẫn.”

“...”

“Cái cân là như thế đấy. Nếu người dùng đến cái cân này thì sẽ ước cái gì, sẽ mất cái gì. Người muốn cái gì. Người sẽ chọn đi con đường nào?”

Con đường nào... Trung thành với Thượng đế, vứt bỏ mọi “tình cảm thừa thãi”, tái sinh lại lần nữa. Hay là phản bội Thượng đế, trốn xuống nhân gian...

Chọn trở thành ác quỷ hay chọn trở thành con người.

20. Chương 2- Phần 4: Khế Ước (4)

“...”

“Người đang do dự phải không. Không cần quá lo lắng, người sẽ không quên tất cả đâu, người chỉ quên người người đã yêu thôi.”

“Những kí ức... Tôi không muốn quên mất những kí ức về Miku...”

“Từ lúc người tới đây ta đã biết là thế rồi. Vậy người muốn sao?”

“...Tôi không muốn quên mất Miku. Không bao giờ... Nhưng tôi không thể phản bội Kaito và các bạn của tôi.”

“Thật là một cô bé tham lam. Người không thể cùng lúc có cả hai thứ đâu. Đời là thế mà.”

“Nhưng!...”

“Theo ta thấy thì chẳng phải trong lòng người đã có sẵn câu trả lời rồi sao?”

“...!!”

“Trái tim là thứ thành thực nhất. Vậy nên không có gì khổ sở bằng sống mà lừa dối bản thân mình đâu.”

“... Tôi phải làm thế nào...”

“Người muốn sống vì cái gì?”

Rin đã từng bị hỏi như vậy. Vào cái ngày anh bỏ đi hai mươi năm trước.

“Tôi... tôi...”

Mọi thứ rối loạn trong đầu Rin.

“Bình tĩnh lại nào. Rồi nhắm mắt và hít thật sâu. Được chứ? Hãy thử nhớ lại những thời gian vui vẻ hạnh phúc, những tình cảm ấm áp người đã có... Trong những kí ức đó người thấy gì?”

Rin làm theo lời bà lão, rồi những quang cảnh thời gian vui vẻ lần lượt hiện lên trong đầu. Rin nhớ những lúc trồng táo với Gumi và Meiko, những lúc mang những trái táo Thiên đường chín mọng thơm ngon ấy đến chỗ Gaku cùng với Luka lúc nào cũng cúi kính uống trà. Nghĩ ra đủ những trò tai quái để bị nổi cáu. Nhớ từng bị Kaito chế nhạo rằng chẳng có thiên thần có cánh nào lại ngã xuống từ trên cây. Nhớ đến những nhiệm vụ thất bại ngớ ngẩn, anh dù mắng nhưng vẫn âm thầm bao che cho cô. Nhớ đến cả thiên thần có đôi mắt xanh êm ái từng là đồng sự trước kia của mình. Đã cùng anh trốn việc, cùng nghĩ ra những trò quậy phá Kaito. Những kí ức thật bình yên. Những người bạn ấm áp và tốt bụng.

Nhưng...

Nước mắt tuôn rơi khi nào không hay.

“Những gì người vừa nghĩ tới, là câu trả lời đó thôi.”

“... Kaito... Mọi người... Xin lỗi.”

Rin khóc nhiều đến nỗi mọi thứ trước mắt nhoè đi, cả gương mặt của bà lão. Cô cảm thấy một bàn tay thô ráp xoa xoa đầu mình. Hơi ấm từ bàn tay người ấy dịu dàng quá đỗi, Rin càng không kìm được nước mắt.

“Tại sao phải như vậy chứ.”

“Đừng nghĩ quá nhiều. Không ai có thể phán xét việc người làm là đúng hay sai.”

Được nghe những lời động viên ấy, cảm xúc bấy lâu nay nén trong cái chai bịt kín giờ đã bật nút, mọi thứ vỡ oà chẳng gì ngăn nổi. Rin nói dối dễ tệ mà.

Những ngày tháng yên bình. Sinh mệnh tôn quý của một thiên thần. Dẫu đem tất cả những thứ quý giá không gì thay thế nổi ấy, so với nụ cười của người mà ngày hôm đó đã đưa tay về phía mình, đều nhẹ bằng và nhạt nhòa.

Tôi đã đắm chìm trong tình cảm cho người ấy.

Rin nhận lấy từ bà lão bản khế ước màu đen với những dòng chữ vàng.

...

Rin rụt rè gõ lên cửa sổ. Đã khuya, toà lâu đài im ắng như chìm vào giấc ngủ, chỉ còn những tiếng di chuyển khẽ khàng của những người hầu làm ca đêm. Phòng của Miku ở cuối hành lang tầng hai, nơi đón nhiều ánh nắng nhất. Những khi muốn gặp riêng Miku, Rin thường vào bằng lối cửa sổ phòng cô gái. Từ một năm trước, Miku đã hứa sẽ mở cửa nếu Rin đến.

Không thấy động tĩnh, Rin thử gõ thêm lần nữa. Nếu Miku không xuất hiện, cô sẽ bỏ cuộc. Miku có lẽ đã đi ngủ từ lâu... Hoặc có thể là Miku còn giận nên mới không chịu mở cửa...

Để những ý nghĩ tồi tệ len lỏi, Rin ử dột gục đầu xuống, rồi đột nhiên cửa bật mở, thiên thần hoảng hốt bay lên cao. Miku ngạc nhiên nhìn Rin không chớp mắt.

“Tôi, tôi...”

Một tháng với thiên thần chẳng đáng kể nhưng một tháng qua không được gặp Miku đối với Rin tưởng như dài đến tuyệt vọng. Một tháng ôm mỗi đản vật tương tự, người không khi nào xa rời tâm trí nay đã xuất hiện bằng xương bằng thịt trước mắt, Rin lại lúng túng không biết nên nói gì. Thật vô dụng. Khi Rin vẫn còn ngập ngừng mãi thì Miku là người mở lời trước.

“Lần trước, xin lỗi Rin nhé.”

“Hả?”

“Tôi hoảng lên vì bất ngờ quá.”

“À là chuyện đó, tôi cũng đang định...”

‘Là chào hỏi phải không...?’

“Hả...?”

“Rin đã nói thiên thần và con người có những thói quen khác nhau mà. Điều hiển nhiên như vậy lúc ấy tôi lại quên mất. Hôm đó nếu là giữa con người với con người mới là cử chỉ yêu đương. Các thiên thần chỉ có tình thương vạn vật, nên khi ấy Rin làm thế chỉ vì yêu quý tôi. Vậy mà tôi lại đẩy Rin ra rồi bỏ chạy.”

“Ừm, tôi...”

Rin không biết nên nói gì. Lồng ngực đau đớn tưởng như bị xé toạc. Thất vọng đến như có thể khóc được.

Nụ hôn của thiên thần là lời chúc phúc. Không phải là tình yêu, chỉ có tình thương. Điều mà Miku tự suy diễn cũng không sai.

Nhưng nụ hôn khi đó...

Rin muốn hét lớn rằng không phải như vậy, nhưng lại sợ hãi. Rin đã do dự đắn vặt bao lâu mới đủ dũng khí đến gặp Miku, rồi chỉ để một lần nữa khiến Miku phải buồn. Rin chôn chặt những mâu thuẫn đang cào xé trong mình và mỉm cười. Miku chống tay lên ban công nói với Rin một cách chắc chắn.

“Tôi... sắp kết hôn với ngài Iceburg. Lily chắc đã nói với Rin.”

“Tôi nghe rồi.”

Rin đã biết. Nhưng phải đến lúc này nghe từ chính Miku, Rin mới cảm thấy khó chịu dữ dội. Mình điên rồi sao... Rin đã cứ nghĩ sau khi xác định rõ tình cảm với Miku, mọi việc có thể chuyển hướng theo đúng ý mình. Một thứ cảm xúc tăm tối dâng lên. Tham lam cuồng vọng... Cảm giác muốn độc chiếm đối phương. Tình yêu sao có thể ích kỷ và đốn hèn đến vậy.

“Miku... chị thấy ổn chứ?”

Rin một mặt cố giấu những suy nghĩ đen tối vừa dâng lên, một mặt lại lo lắng quan tâm.

‘Tôi đã nói rồi mà. Tôi có một thứ rất quan trọng. Một thứ tôi sẽ phải bảo vệ suốt đời.’

“Miku là vì gia tộc, vì mẹ, vì tất cả mọi người?”

“Không sai. Tôi phải sống vì họ.”

“Vậy còn Miku, Miku thì sao. Ai sẽ sống vì chị?”

“Ai... ai ư?”

“Gã Iceburg đó. Hắn không thật lòng yêu Miku. Hắn chỉ muốn lợi dụng chị, hắn chỉ khao khát sự cao quý thôi.”

“...!!”

“Chị chỉ nghĩ cho người khác! Chị có bao giờ nghĩ đến bản thân chưa! Cứ như vậy... có thật là chị sẽ hạnh phúc không!”

Rin đã không tìm được những lời bộc phát vừa rồi. Vì sợ Miku xa lánh nên đã đắn đo, đã băn khoăn đến thế...

“Cuộc đời con người ngắn ngủi lắm mà, so với thiên thần thì chỉ như một cái chớp mắt. Vậy mà vì mọi người xung quanh, cứ phải gồng mình làm những việc bản thân không muốn, giấu giếm những cảm xúc thật của mình rồi cứ như vậy mà chết đi. Cứ như vậy...”

... “khổ sở lắm”, nửa vế còn lại Rin không đủ dũng khí nói hết. Miku đang run lên, lúc ấy thiên thần mới nhận ra những lời của mình đã khiến thiếu nữ tổn thương đến mức nào.

Những vết thương đã đóng vảy, những cảm xúc bấy lâu chôn chặt, nay lại bị chạm tới, bị đào lên xới lại. Nước ăng ăng trong đôi mắt biếc xanh. Đôi mắt ấy vẫn thật đẹp dù chất chứa đau thương.

“Tôi...”

Nước mắt dâng lên long lanh rồi không dừng được mà tuôn rơi. Miku không giấu giếm nữa.

“Tôi cũng muốn được sống tự do. Muốn được yêu! Muốn có bạn bè! Muốn được vui chơi chút, không phải chỉ suốt ngày biết học! Tôi đã luôn mong có ngày mẹ sẽ nói ‘con làm tốt lắm’! Đã mong được ai đó ôm lấy vỗ về mỗi khi tôi buồn. Đã mong được yêu thương mà không đòi hỏi.”

Những giọt nước mắt rớt xuống nặng nề. Thì ra người lúc nào cũng tươi cười ấy chỉ đang chôn giấu những cảm xúc dữ dội trong lòng. Rin ghì chặt lấy Miku mong manh và yếu ớt.

“Nếu thấy buồn thì khóc cũng có sao đâu. Tôi sẽ ở đây với Miku.”

“Rin...”

“Với tôi Miku quan trọng lắm đấy.”

“...”

“Tôi sẽ ở bên cạnh chị, mãi mãi.”

Miku không đáp, chỉ nghèn nghẹn khóc mãi. Nhìn thấy người ấy khóc, Rin rút cuộc đã hiểu ra. Những suy nghĩ của cô là hết sức tự nhiên, chẳng có gì sai trái hết.

Em đã tìm thấy rồi. Giờ thì em đã hiểu những gì anh nói khi đó.

“Sinh mệnh có trên đời là vì cái gì?”

Tất nhiên là để sống, cho một ai đó.

Hoàng hôn rủ nắng lên những mái nhọn, những gờ tường của nhà thờ Croth, công trình nguy nga nhất con người tạo ra. Lần đầu tiên tôi tới nơi này là khi nào, tôi không còn nhớ, chỉ nhớ như in rằng lần đầu tiên gặp người đó cũng chính tại đây.

Miku...

Miku là con người, sẽ già đi rồi chết. Cái ngày không còn Miku rồi sẽ đến.

Từ lúc gặp Miku, thế giới của tôi đã thay đổi, trở nên rộng lớn rộng rãi không gì sánh bằng. Vì Miku mà trong mắt tôi vô vàn những màu sắc xinh đẹp phản chiếu từ trắng đến đen.

Khẩu súng trong tay phải tôi chứa về một quả táo trên cành. “Linh hồn của tôi”, trái táo đỏ chín mọng còn toả hương thơm ngọt rồi sẽ sớm thối rữa. Đó là những lời đã viết trong tờ khế ước nhận từ bà lão. “Đánh đổi linh hồn của bản thân để hiện thực điều ước.”

Tôi đã gửi gắm ước muốn và đã nguyện trả giá. Tôi đã ước. Tôi muốn trở thành con người. Để được như vậy, chính tôi sẽ tự ta chấm dứt cuộc sống thiên thần của mình. Dù là bất cứ giá gì, tôi sẽ không do dự. Là thân xác nào cũng được, chỉ cần được là một con người ở bên cạnh Miku. Chỉ cần như vậy, tôi sẽ chấp nhận bất kể loại đau đớn nào.

“Tạm biệt...”

Tôi phải gửi lời chào này đến ai? Một thiên thần, một sinh mệnh mang tên Rin, sẽ không còn nữa. Nụ cười dịu dàng lại ám ảnh tâm trí tôi. Những đồng đội của tôi, Kaito, và...

Tôi nổ súng, chấm dứt tất cả.

Hàng vạn những chiếc lông vũ trắng bung toả trên bầu trời.

Chỉ có khuôn mặt nở nụ cười của người đã khen những chiếc lông vũ này thật đẹp còn in dấu trong tâm tưởng.

* * *

Một cơn quặn thắt đột ngột trong lồng ngực khiến tôi đau đến không thở nổi. Ngài Iceburg đứng ở bên cạnh nghi hoặc nhìn tôi.

“Miku, có chuyện gì sao? Em không khỏe à?”

“Không, em chỉ bị tức ngực thôi.”

“Không được. Ta phải đưa em tới chỗ bác sĩ.”

“Em không sao, đừng lo.”

“Nếu thiên thần của ta bị bệnh, ta sẽ đau lòng đến không sống nổi mất.”

Thiên thần... sao? Tôi bất giác nhìn ra cửa sổ. Nếu ngoài đó có một thiên thần, hẳn là người ấy đang bay lượn trong không trung, tự do tự tại.

“Nếu em có thể gặp được thiên thần...”

Iceburg tỏ ra sốt sắng rồi rất nhanh sau đó lại tiếp tục chăm chú vào bộ lễ phục.

“Em cũng muốn được bay trên bầu trời rộng lớn này như các thiên thần.”

“Em vẫn còn tin vào những chuyện như vậy sao? Nhưng đừng bay đi thật, anh sẽ cô đơn lắm.”

“Ngài Iceburg!”

“À, chiếc nhẫn này...”

“Dạ?”

“Anh biết em coi trọng chiếc nhẫn này, nhưng đã đến lúc em mang nhẫn đính hôn của chúng ta rồi.”

Iceburg lấy ra một hộp nhỏ từ túi áo, đem chiếc nhẫn kim cương lấp lánh bên trong ấy đeo lên ngón áp út của Miku.

“Đẹp quá.”

“Nó thật xứng với sắc đẹp của em.”

“Cảm ơn ngài.”

“Cảm ơn em vì đã thích nó. Giờ đã có chiếc nhẫn kim cương này rồi, chiếc nhẫn cũ của em có thể tháo ra được chứ?”

“Dạ, nhưng...”

“Để ta giữ nó giùm em.”

Chiếc nhẫn bông hoa vẫn mang trên tay phải bị tháo ra. Tôi không cách nào nhớ ra tại sao mình lại đeo nó. Nhìn chiếc nhẫn với viên kim cương lấp lánh trên tay trái, tôi ngây ngẩn nghĩ.

Cơn đau vừa nãy có lẽ chỉ là ảo giác. Nhưng tại sao...

Dường như là hụt hẫng, dường như là đơn độc. Là cảm giác khi ta vừa mất đi thứ gì đó quan trọng lắm.

Chắc vì cảnh hoàng hôn bên ngoài. Bầu trời đỏ đến buồn thảm, chỉ nhìn thôi đã khiến người ta cảm thấy mất mát khôn xiết.

21. Chương 3- Phần 1: Bánh Răng Vận Mệnh

Nhà thờ Croth.

Chỉ vài giờ nữa, một lễ cưới quan trọng sẽ diễn ra tại nhà thờ lớn nhất Al-fine này. Cuộc hôn phối giữa chủ nhân tương lai của một trong những thế gia bậc nhất Al-fine và con trai ngài tử tước Iceburg giàu có nước láng giềng Faure.

Người đến chúc mừng cho sự kết hợp của hai gia tộc nổi tiếng giới thượng lưu không chỉ tới từ Bel Canto mà có cả những vương thân quý tộc đến từ vùng giáp ranh Tarde. Tôi là hậu duệ chính thống duy nhất còn lại của Crympt và là người duy nhất đủ tư cách trở thành chủ nhân tiếp theo, vì thế ngài Iceburg đã chấp nhận ở rể để tôi có thể trở thành người thừa kế gia tộc. Không chỉ mẹ, hiện tại tất cả mọi người trên dưới Crympt đều mong đợi cuộc hôn phối này.

Lễ thành hôn được mong chờ rất cuộc đã tới. Những lời chúc mừng đến từ khắp đất nước. Cuối cùng cũng có thể cảm thấy bản thân mình sống không vô dụng. Ngày hôm nay sẽ trở thành ngày tuyệt vời nhất trong cuộc đời tôi.

Những ai cần chào hỏi đều đã chào, tôi tránh ra khu vườn sau nhà thờ hít thở một chút không khí. Sau buổi sáng quay cuồng, thử lễ phục, tập luyện nghi lễ, thăm hỏi khách khứa, lễ cưới đã tới gần, các khách dự gần như đã đến đầy đủ. Tôi cần chuẩn bị tinh thần trước khi buổi lễ chính thức bắt đầu. Vườn phía sau nhà thờ thật yên tĩnh.

Ở cổng chính đã có một hoa viên lớn được chăm chút bắt mắt nên khu vườn nhỏ nằm khuất tường và sát bìa rừng này chẳng được mấy ai để tâm lui tới. Gọi là vườn nhưng gần như đã bị bỏ hoang, cây cối rậm rạp không người cắt tỉa.

“Sắp rồi nhỉ...”

Cả buổi sáng nay, tôi đã gặp những ai nhỉ. Không có ai không sang trọng, không có ai không vui cười. Sau nhiều năm, tôi đã nhìn thấy mẹ cười. So với vẻ lạnh nhạt của bà ngày thường, một nụ cười kia dù chỉ là bất đắc dĩ cũng có thể an ủi sự mặc cảm trong tôi. Tôi đã đáp ứng nguyện vọng của bà, khiến bà hài lòng.

Đáng lẽ bây giờ tôi nên vui mới phải.

“Mình đang hạnh phúc mà.”

Tôi đã mong được mẹ yêu thương biết mấy, người mẹ tuy không chung dòng máu nhưng đã hết lòng nuôi dưỡng tôi. Dù cho người ấy không hề yêu thương tôi cũng chẳng sao. Tôi đã sống, đã cố gắng chỉ với hy vọng duy nhất là làm mẹ hài lòng. Giờ thì mong ước ấy đã thành hiện thực rồi đấy thôi... phải không?

Tất cả những gì tôi cảm thấy... hoàn toàn là sự trống rỗng, đáng lẽ nên là vui sướng, đáng lẽ nên là thoải mái chứ, mẹ đã cười đúng như mong ước của tôi rồi đấy thôi.

“Mình điên thật rồi...”

Một cảm xúc kỳ lạ nhen nhóm trong lòng tôi.

“Mình thật sự muốn thế này ư?”

Lúc này chẳng có ai khác ngoài tôi. Sẽ chẳng có ai nghe thấy những điều này đâu, những điều tôi thực sự nghĩ. Còn tôi cũng chưa từng có dũng khí nói thật lòng mình với bất kì ai.

Tôi đeo lên chiếc mặt nạ hoàn hảo, nhốt kín con người yếu ớt của mình trong một bức tường vây thật dày, đóng vai một Miku - chủ nhân tương lai xứng đáng với Crympt. Tôi không ngừng căn dặn mình rằng những hành động yếu đuối, bướng bỉnh, những chuyện như yêu đương không phải là thứ phù hợp cho một Crympt cao quý.

Tôi phải thể hiện với bên ngoài rằng mình là hậu duệ của dòng dõi Crympt đầy tự hào chứ không phải một cô gái nhỏ chỉ biết đắm đuối trong chuyện tình yêu. Mọi người có thể cho tôi là một đoá hoa vô khuyết nhưng tôi cũng chẳng là gì khác ngoài một thiếu nữ đôi khi bất cẩn vụng về. Tôi sợ bản thể thành thật ấy, vì một kẻ hậu đậu chỉ là thứ thừa thãi tại nơi này. Một thứ vô dụng thì sẽ sớm bị vứt đi, thế nên muốn bám trụ thì phải cố gắng không ngừng. Để có một Miku như bây giờ, Miku nhỏ ngày ấy đã phải cố gắng gấp nhiều lần người khác. Tôi chỉ có hai lựa chọn, trở thành một đứa con giỏi giang hoặc một đứa trẻ mồ côi. Tôi không được khóc dù có mệt mỏi hay chán nản, mọi đau buồn tủi thân đều đem giấu thật kĩ để tới hôm sau lại đeo lên chiếc mặt nạ vui vẻ hoàn hảo.

Đã có những lúc, tôi mong ngóng một cánh tay chìa về phía mình, kéo tôi khỏi những khổ đau đeo bám. Rốt cuộc tôi cũng chỉ là một kẻ ỷ mị, ao ước một hơi ấm bảo bọc.

“Ôi.”

Chiếc khăn voan đội đầu bị một cơn gió mạnh cuốn bay. Tôi vội vã đuổi theo. Đó là món quà cưới của mẹ. Tôi túm lấy gấu váy loè xoè chặt vật chạy theo hướng gió thổi. Tôi đã đuổi tới lối nhỏ cuối vườn dẫn vào rừng nhưng vẫn không tìm thấy chiếc khăn voan.

Nó ở đâu nhỉ...

“Đáng lẽ phải ở quanh đây chứ.”

Chiếc khăn là món quà đầu tiên tôi nhận được từ mẹ. Dù đã cùng chung sống gần chục năm, nhưng lần này tôi mới nhận được món quà từ mẹ. Chỉ nghĩ đến đó, nỗi sợ mất chiếc khăn lại dâng lên trong tôi. Nước mắt chực trào.

Tôi buông tay đang giữ váy, cứ vậy ngồi xuống mặc cho bộ lễ phục lấm lem đất bụi.

* * *

“Là của em phải không?”

Nghe tiếng nói, tôi ngẩng lên nhìn.

“...!”

Mọi thứ lướt qua trong đầu tôi bằng một tốc độ khủng khiếp ngay khi bắt gặp ánh mắt người ấy. Tôi gần như hoá đá. Người con trai nhìn tôi lặng yên mỉm cười.

Tôi muốn nói gì đó nhưng chẳng có lời nào thoát ra khỏi cổ họng. Gió ngừng thổi, trả lại buổi trưa tĩnh lặng, chỉ còn lại tiếng đập dồn dập trong lồng ngực tôi.

“Ừm...”

Những lời phát ra sau cùng chỉ là những tiếng ưm a vụng về kì quặc. Cư xử bình thường đi nào Miku!

“Chiếc khăn đẹp quá!”

Người dịu dàng cài lên mái tóc tôi chiếc khăn cài đầu tôi tưởng đã làm mất.

‘Nó đúng là thuộc về em rồi.’

“!”

Hành động của người tái hiện trong đầu tôi, từng chuyển động, từng chuyển động một, từ đầu đến cuối. Chiếc khăn được người cài lên tóc như biến thành một món trang sức vô giá. Trái tim tôi vẫn đập loạn không ngừng. Tôi một lần nữa chìm trong ánh mắt người. Người con trai mỉm cười, ánh mắt dịu dàng.

Nắng trên tóc người và bầu trời xanh nơi đáy mắt. Gương mặt anh tuần xa lạ mà vương vấn. Người mặc đồ đen, dù gương mặt còn phẳng phất đâu đó nét khả ái của một thiếu niên nhưng dung mạo đẹp tựa tranh vẽ ấy lại toát ra khí chất điềm đạm chín chắn. Người kia có lẽ chỉ ngang tuổi tôi.

Tôi sau đó mới nhận ra mình đang nhìn chằm chằm người mới gặp. Đến lời cảm ơn vì đã nhặt hộ chiếc khăn tôi cũng chưa nói.

“Cảm ơn ngài vì chiếc khăn.”

“Chỉ là nó vừa hay bị thổi tới chỗ tôi.”

Mình phải làm sao bây giờ. Mình không biết nên nói gì nữa. Cứ nhìn vào người đó là mặt lại đỏ bừng. Lúc tôi cúi gằm mặt tránh ánh nhìn của người kia thì cậu lại ngồi bệt xuống cạnh tôi.

“Quần áo của ngài sẽ bẩn mất.”

“Gì cơ?”

“Ngài đang mặc lễ phục mà.”

Nếu mặc lễ phục, vậy hẳn cậu là khách đến dự đám cưới của tôi.

“À... cứ kệ đi.”

Cậu vươn người nằm dài ra đất. Tôi ngạc nhiên quay sang nhìn, bắt gặp cậu cười khúc khích trong trẻo.

“Bầu trời hôm nay đẹp thật đấy.”

Tôi ngược nhìn bầu trời, cảm giác như đây là lần đầu tiên nhìn thấy nó trong ngày.

“Ước gì có thể ăn bánh táo và uống trà trong một ngày trời trong xanh thế này nhỉ?”

“Gi cơ ạ?”

“Chỉ cần như thế là có thể khiến mọi ưu tư tan biến mà vui vẻ trở lại.”

Cậu lấy từ trong túi một trái táo. Tôi nhìn trái táo người kia chìa ra cho mình.

“Tôi không biết làm bánh táo nên chỉ có thể này thôi.”

“Cho tôi sao?”

“Hy vọng nó sẽ khiến em vui vẻ trở lại. Ban này trông em rất buồn.”

Tôi lúc này mới quay trở về thực tại. Đúng là mới vài phút trước tôi còn tuyệt vọng đến mức chỉ muốn bật khóc.

“Em không sao chứ?”

“Không có gì. Cảm ơn ngài.”

Phải tiếp tục đối mặt với hiện thực, tôi thất vọng.

“Là tôi trồng đấy.”

“Thật vậy sao.”

“Em ăn thử đi, ngon lắm.”

Thiếu niên lấy ra một trái táo khác và đưa lên miệng cắn ngon lành. Tôi thì không cách nào rời mắt khỏi người bên cạnh. Tôi cảm giác như đã từng gặp cậu ở đâu đó...

Tôi làm theo cậu, cắn một miếng táo lớn. Ngon quá. Tâm hồn trống trải giống như được lấp đầy.

“Có chuyện gì sao?”

Cậu có vẻ lo lắng nhưng tôi thì không hiểu tại sao. Thiếu niên vội vã nhìn tôi chăm chú.

“Xin lỗi. Em không đau chỗ nào chứ?”

“Đạ...”

Lúc ấy tôi mới nhận ra mình đang khóc. Là vì táo ngon đến mức muốn bật khóc hay vì được người kia quan tâm vỗ về như vậy? Nước mắt cứ rơi mãi.

Người nhẹ nhàng ôm lấy tôi, vòng tay thật ấm áp.

“...”

Tôi cứ thế oà khóc trước mặt một người không quen biết, chẳng ngần ngại mà gào lớn như một đứa trẻ. Tôi đúng là một kẻ yếu đuối.

Cậu vuốt nhẹ tóc tôi. Không nói, cũng không hỏi gì. Chỉ lặng lẽ ở bên cạnh tôi.

* * *

Đã rất nhiều giờ trôi qua. Đã khóc đến kiệt sức, hai mắt sưng đỏ, tôi lau nước mắt ngẩng lên nhìn cậu. Không đứng bị một người không quen biết la khóc trước mặt như vậy, hẳn là cậu khó xử lắm. Tôi bối rối nhìn cậu và cậu cũng nhìn lại tôi với vẻ hoàn toàn nghiêm túc.

“Tôi xin lỗi. Đột nhiên lại làm loạn lên.”

Hắn là mình đã làm khó người ta rồi. Nghĩ lại những gì vừa xảy ra, tôi xấu hổ đến mức chỉ muốn bỏ chạy.

“Ừ.”

“Ờ?”

“A ha ha ha.”

Có chuyện gì đáng cười sao? Cậu ta bỗng nhiên bật cười giống như đã cố gắng nín nhịn nhưng không thể.

“Có gì đáng cười sao?”

Tôi không hiểu nổi nữa. La khóc trước mặt một người lạ chẳng có gì hay ho, nhưng cậu ta đâu cần cười ầm lên vậy. Tôi ngoảnh mặt đi chỗ khác vì cảm thấy tự ái.

“Ha ha. Xin lỗi, xin lỗi.”

“Ngài không cần xin lỗi đâu. Thật quá quắt. Tôi đáng cười đến thế sao?”

“Tốt quá. Tôi có thể an tâm rồi.”

“Cái gì tốt cơ?”

“Em không còn ủ rũ như ban nãy nữa.”

Tôi đã không nhận ra. Sau khi được khóc thoả thuê, những gánh nặng trong lòng dường như cũng theo đó mà trôi đi.

“...”

“Tôi lo lắng. Lúc mới gặp, em buồn bã ủ rũ như một chiếc lá úa lúc nào cũng có thể bay mất ngay trước mắt tôi vậy.”

“T-Tôi...”

“Nhưng tốt rồi. Em đã vui hơn lúc trước rồi.”

Vì sự ân cần của cậu, tôi những tưởng nước mắt đã ngừng chảy, vậy mà khoé mắt lại cay cay. Cậu không cần vịn, đến bên tôi chẳng cần biết lí do. Sự xuất hiện của cậu khiến tôi thấy được an ủi. Cậu vừa bình thản lại vừa bí ẩn, không ngờ lại có thể khiến tôi trở nên vui vẻ lúc nào không hay.

“Ngài thật kì lạ...”

“Hả?”

“Không, không có gì. Chúng ta còn chưa biết tên nhau nhỉ. Tôi là Miku.”

“Phải rồi. Tôi là Len. Rất vui được gặp em, Miku.”

Tim lại một phen đập loạn khi được cậu gọi tên. Tôi bối rối vội vàng nói tiếp liền một hơi không ngừng.

“Len làm gì ở đây? Đến dự lễ cưới sao?”

”À phải. Tôi có một trang viên ở một vùng nông thôn của Tarde. Hôm nay đến chỉ mong được gặp tiểu thư của Crympt một lần.”

“...!!”

“Quả là xinh đẹp như lời đồn... và còn hơn cả tưởng tượng của tôi.”

“K-Không phải vậy đâu.”

Mặt tôi nóng bừng. Cũng không phải lần đầu được người đối diện khen là xinh đẹp, nhưng vừa vui vừa ngượng như lúc này thì chưa bao giờ.

“Ban nãy trông em rất buồn, tôi lo quá, nhưng chắc không sao nữa rồi.”

Cậu đứng dậy. Tôi cũng theo đó đứng lên.

‘Chắc tôi phải về rồi.’

“Về ư?”

“Thực ra tôi không định đến lễ cưới, tôi chỉ muốn gặp Miku thôi.”

“...”

“VẬY, tạm biệt Miku.”

Cánh tay tôi vô thức vươn ra. Tôi nắm lấy vạt áo tuxedo của cậu. Lý trí thúc giục tôi mau buông ra, nhưng cánh tay vẫn nắm chặt không rời. Tôi biết cậu quay người lại nhưng sợ không dám nhìn lên xem phản ứng của cậu.

“Miku.”

“...”

“Miku.”

“...”

Làm ơn dừng đi. Giá có thể mãi được gọi tên bởi giọng nói như tiếng chuông ấy. Giá mà có thể mãi được người dịu dàng ôm lấy. Giờ thì tôi biết mình thực sự mong chờ điều gì.

“Em sẽ đi cùng tôi chứ?”

Cậu thủ thỉ như thể nói với chính mình. Tôi ngỡ ngàng ngẩng lên nhìn. Len nhìn tôi, vừa buồn bã vừa đơn độc. Trong đôi mắt xanh dương, sự bối rối căng thẳng có thể thấy rõ. Tôi đã khiến cậu khó xử rồi.

Lễ cưới chẳng mấy chốc nữa sẽ diễn ra. Người dân trong toàn Al-fine đã chuẩn bị những lời chúc tốt lành nhất cho hai nhân vật chính của buổi lễ. Cả tôi và thiếu niên đều hiểu quá rõ sự thật này.

* * *

“Hãy đưa em đi cùng.”

Lỡ như bị Len nói “Cô đang đùa phải không”, có lẽ tôi cũng chỉ biết cười trừ rằng tôi là người thích đùa, có thể dễ dàng nói ra những câu điên rồ như vậy. Bàn tay nắm lấy áo cậu ướt rịn mồ hôi vì căng thẳng. Thời gian như chưa bao giờ có thể trôi chậm hơn thế. Nặng nề, ngọt ngào.

“...”

Một giây dài như thể một tiếng đồng hồ. Khi tôi sắp không chịu nổi sự ngọt ngào ấy thêm nữa, một lực mạnh mẽ nắm lấy tay tôi kéo đi. Chúng tôi chạy đi càng lúc càng xa khỏi nhà thờ, hướng vào rừng. Len đi phía trước, không nói một tiếng nào.

“...”

“Len...”

Biểu cảm trên mặt cậu lúc này ra sao? Vẫn là bối rối lo ngại? Có khi nào cậu sẽ dừng lại giữa đường, đi tới đi lui rồi thuyết phục tôi đổi ý không? Hay thực sự, cậu thực sự muốn đưa tôi đi cùng...

Tim tôi đập thành thịch, vừa kì vọng vừa bất an. Cùng những bước chân gấp gáp, những tiếng tim đập cũng dồn dập dần lên.

Chúng tôi đi tới một gò cao ngoài bìa rừng, một cỗ xe ngựa đã ở đó. Cậu cuối cùng đã quay lại nhìn tôi, vẫn là vẻ lo lắng căng thẳng nhưng đâu đó có cả sự an tâm giống như vui mừng mãn nguyện.

“Tarde không giống như Al-fine. Không có những toà nhà xa hoa lộng lẫy, cũng không tiện nghi thoải mái. Chỉ có những cánh đồng táo ngon hảo hạng. Miku vẫn muốn đi cùng tôi chứ?”

Trời xanh bỗng vẫn vu, mưa rơi xuống từng giọt nặng nề. Nước lại một lần nữa làm cay khoé mắt.

“Nếu vậy thì ngày nào cũng có thể làm bánh táo uống trà nhĩ. Chỉ cần ăn bánh táo thì đang buồn cũng có thể vui lên ngay mà.”

Chúng tôi vội vã lên xe ngựa. Tôi hy vọng Len sẽ nghĩ những giọt nước mắt trên má mình chỉ là nước mưa. Trong xe ngựa, chúng tôi không ai nói với ai câu nào, chỉ yên lặng nắm tay nhau. Ở bên cạnh tôi, Len cứ nhìn mãi ra bầu trời màu xám bên ngoài cửa xe.

.....

Trung thu vui vẻ nha mọi người ^^

btw, hôm nay có ai đi cướp dâu như Len nhà chúng ta k =)))

22. Chương 3- Phần 2: Bến Bờ (1)

Calmando thuộc Tarde. Từ Bel Canto đi về phía Đông, vượt qua biển là lục địa Tarde với vô số các tiểu quốc. Calmando núi vậy bốn mặt, thiên nhiên phong phú cũng là một trong số những tiểu vương quốc vùng phía Đông. Xứ Tarde khí hậu khắc nghiệt, mùa đông thì lạnh giá còn mùa hè thì nắng gắt, địa hình hiểm trở, núi non trùng điệp. Đất đai tuy rộng lớn nhưng dân số ít ỏi. Có những nơi cả vùng đều làm nông, duy trì cuộc sống tự cung tự cấp có phần lạc hậu. Nhiều người lớn tuổi ở Bel Canto muốn chuyển tới đây sống nốt phần đời còn lại trong sự yên ả.

Lâu đài trong rừng của Len nằm ở phía Đông thủ đô của Calmando. Đó là một toà lâu đài cổ, khuất trong những tán rừng xanh mượt. Tuy không nguy nga tráng lệ như lâu đài Crympt nhưng là một thiết kế tinh tế phù hợp cho cuộc sống sinh hoạt thay đổi bốn mùa. Mỗi chỗ được những người hầu quét dọn sạch sẽ tinh tươm không khi nào bỏ sót.

Tôi đã dần quen với cuộc sống nơi này sau nửa năm kể từ ngày tôi theo Len chạy trốn khỏi lễ cưới của mình. Ở phía bên kia bờ biển, việc tiểu thư gia tộc Crympt danh giá đột nhiên biến mất khỏi lễ cưới trở thành đề tài sôi nổi trên nhật báo trong nhiều ngày liền sau đó. Các tin bài phù phiếm nhằm vào tính hiếu kì của nhiều người, đưa ra đủ những đồn đoán, từ bị bắt cóc, trốn nhà cho đến những câu chuyện kì bí như được thần linh lựa chọn rồi bị dẫn đi. Những chữ in trên mặt báo kia như đang kể câu chuyện của một người nào đó không phải tôi. Tôi vẫn canh cánh trong lòng không biết mẹ bây giờ ra sao, dần vật vờ vì tử tước Iceburg và những người đã cất công tới dự đám cưới, và vì sự phản bội của chính tôi. Mọi người hẳn sẽ giận dữ và đau đớn lắm nếu biết được sự thật.

Tôi đã làm sai, nhưng cũng đã không còn hối tiếc về điều ấy nữa. Đôi khi ta phải chịu mất đi một thứ để có được một thứ khác. Thứ tôi có lại được còn hơn cả sự bù đắp cho những gì đã mất.

* * *

“Miku, táo gọt rồi này.”

“VẬY TIẾP THEO CHUẨN BỊ BƠ NHÉ... NHƯNG MÀ? TÁO SAO LẠI THẾ NÀY?”

Thứ mà Len cầm trên tay đúng là táo đã gọt vỏ. Nhìn đến vỏ táo vương vãi khắp trên bàn bếp, dường như có gì không đúng. Lại nhìn sang quả táo Len đã gọt chỉ còn lại nhỏ xíu, tôi hiểu ra tại sao vỏ táo lại dày đến thế. Tôi cầm vỏ táo dày khác thường, nói với Len đang rất hào hứng bên cạnh.

“Thế này thì vỏ táo chắc còn có ích hơn.”

“Hả, cả vỏ cũng dùng được cơ à?”

“VÌ KHÔNG DÙNG ĐƯỢC NÊN MỚI NHỜ LEN GỌT VỎ CHỨ. NHƯNG GỌT THẾ NÀY THÌ...”

Chỉ với chút táo này làm sao nướng đủ bánh, thỏa mãn cái dạ dày đang háo hức của người kia.

“Ngoài vườn vẫn còn táo chín. Phần còn lại em sẽ làm. Len hái thêm hai hay ba trái nữa nhé.”

“Không, em phải để tôi giúp chứ.”

“Được rồi mà. Em biết là Len muốn giúp mà, em vui lắm.”

Hai má Len đỏ ửng, cậu rời khỏi bếp. Cậu làm tốt mọi thứ, chỉ trừ việc nhà là lòng ngóng vụng về. Giống như hôm nay, cậu gọt táo thì gọt ruột nhiều hơn vỏ, hay giống như bữa trước, khi cậu giúp tôi rửa bát vì hôm ấy những người hầu nghỉ phép, đến sau cùng bát đĩa lạnh lặn chẳng còn lại là bao. Việc nhà đã có người hầu nên chẳng phải làm bao giờ, Len tất nhiên không quen, nhưng ngay cả những sinh hoạt thường ngày cậu cũng tỏ ra bỡ ngỡ. Mà việc này thì hẳn không thể chỉ đổ lỗi cho khác biệt văn hoá giữa Bel Canto và Tarde. Vì Len không có cha mẹ hay anh em, phải sống một mình suốt cho tới giờ nên mới hành động kì lạ như vậy chẳng?

“Miku, chừng này đủ chưa?”

Len hai tay ôm đầy táo, tươi cười trở lại.

“Nhiều quá. Em đã nói chỉ cần thêm hai ba quả thôi mà.”

“Càng nhiều càng tốt mà.”

“Len tham ăn thật đấy.”

“Vì bánh táo của Miku ngon nhất.”

Len ôm lấy tôi từ phía sau, tựa cằm lên vai tôi. Cảm giác mái đầu cậu ấy tựa trên vai thật dễ chịu... Nhưng cứ thế này thì sao làm bánh tiếp được?

“Len.”

“Miku, thơm quá.”

“Len đang làm vương tay em đấy.”

“Ừ, ừ nhỉ.”

“Còn ừ nhỉ nữa?”

“A, hạnh phúc quá.”

Hạnh phúc. Giọng nói như chuông của cậu, cái ôm dịu dàng của cậu khiến trái tim tôi tan chảy trong âm áp yên bình, những cảm giác chưa bao giờ ngừng bao bọc lấy tôi kể từ khi ở bên cậu.

“Em cũng vậy.”

Tôi quay lại nhìn Len thì bất gặp đôi mắt xanh dương đang nhìn tôi âu yếm vô về. Tôi bất giác mỉm cười, cậu mới thành thực và ngây ngô làm sao. Một tay cậu vươn ra chạm lên má tôi. Rồi một nụ hôn phớt, nhẹ dịu, ngọt ngào như táo mới hái.

* * *

Sau bữa sáng muộn, tôi vừa giờ xem báo của hôm nay vừa nhấm nháp một tách cà phê. Khi còn là thiên thần, tôi không thích cà phê vì vị đắng của nó, nhưng khi đã là một con người, khẩu vị cũng thay đổi nhiều. Bắt đầu mỗi sáng bằng một tách cà phê đặc trở thành thói quen của tôi. Thứ thay đổi không chỉ có khẩu vị. Trước kia tôi vẫn coi tin tức là chuyện nhất thời và chẳng bao giờ bận tâm thì bây giờ đọc báo trở thành việc không thể kh ông làm mỗi sáng. Hôm nay trên trang nhất cũng có một dòng giật tít lớn “Thảm sát bí ẩn tại nhà thờ, cuộc khủng hoảng tồi tệ của ngành cảnh sát”. Nhà thờ, thảm sát, bí ẩn, chỉ có thể là thứ đó. Là đạo Satan, tôi đâu còn lạ. Cuộc chiến giữa thiên thần và ác quỷ làm gì có thứ gọi là bằng chứng mà con người có thể nhìn ra được. Cảnh sát cũng bất lực. Xét đến cùng, những kẻ bị hại không phải thiên thần, cũng không phải ác quỷ mà chính là con người. Thực là một trò hề. Tôi liền uống cạn cốc cà phê còn lại.

Tối qua Miku nói sẽ có một cô hầu gái mới đến nên từ sáng mọi gia nhân trong lâu đài đã riu rít. Tôi cũng chưa rõ chuyện, chỉ biết rằng mấy hôm trước khi đi dạo trong thành phố, Miku nhìn thấy thông tin một người từng là hầu gái ở Bel Canto mới đến đây và đang muốn tìm việc. Cuộc trao đổi với người môi giới diễn ra rất nhanh vì cô gái kia là người Ben Canto, lại từng có kinh nghiệm. Miku dù không mấy khi thể hiện ra nhưng tôi biết em vẫn nhớ về Al-fine từng ngày, nếu có một người cùng đến từ Bel Canto ở bên cạnh, nỗi nhớ nhà có lẽ cũng được khoả lấp phần nào. Tuổi hai người cũng xấp xỉ nhau nên nói chuyện chắc cũng hợp nhau. Tôi thì tò mò không rõ cô hầu mới là người thế nào.

Một cô hầu gái cuống quýt chạy đến khi tôi đang viết thư. Người đó hình như đã tới dù vẫn chưa đến giờ hẹn. Là chủ nhân lâu đài thì không thể xuất hiện trong bộ dạng thất lễ, tôi chỉnh lại quần áo rồi đi nhanh xuống cầu thang đến sảnh chính. Ngồi ở ghế sofa cho khách là một cô gái mảnh mai, mái tóc vàng xoã dài. Từ xa cũng có thể nhìn thấy đôi mắt xanh dương sắc sảo và tinh anh, mang lại cảm giác là một cô gái mạnh mẽ có thể áp đảo bất cứ ai đối diện.

... Hình như tôi đã từng gặp cô ấy ở đâu đó. Chắc là tôi tưởng tượng thôi. Dáng hình phía xa cùng cảm giác quen thuộc khiến đầu tôi đau nhức. Tôi lại gần hơn cho đến khi có thể nhìn rõ khuôn mặt cô ấy, và tôi biết không phải là “hình như”.

“Lily!”

Từ phía sau, Miku chạy tới ôm chầm lấy Lily.

“Lily. Em nhớ chị quá.”

“Cô chủ Miku.”

Hai người mừng mừng tủi tủi vì cuối cùng cũng được gặp lại nhau. Không khí lặng xuống bịn rịn, những người hầu khác tình ý nhận ra đều thôi không xúm xít lại hỏi han chào đón người mới nữa, họ lẳng lặng quay trở lại công việc của mình. Họ đều là những người thật tế nhị và thông minh.

“Chị lo cho em lắm đấy. Nhưng chỉ cần em khỏe mạnh, bình yên là tốt rồi.”

“Hức, em xin lỗi.”

“Sao lại khóc rồi. Cô chủ Miku trước kia có bao giờ dễ khóc thế này đâu. Em đã thành thực hơn rồi đấy nhĩ.”

“...!”

“Ha ha. Còn nhiều chuyện để kể lắm. Sao ta không ngồi xuống uống trà. Cả quý ngài đây nữa.”

Lily quay về phía tôi mỉm cười. Tôi tất nhiên biết Lily, nhưng với Lily đây là lần đầu tiên cô gặp tôi với thân phận một quý tộc trẻ tuổi được thừa kế chút ít đất đai. Dầu sao cũng phải cư xử ra dáng một chút. Những kí ức quen thuộc hiện về, tôi mỉm cười, lịch thiệp đưa người giúp việc mới sang phòng chính.

“Khi em bỏ đi, Lily cũng rời khỏi lâu đài luôn sao?”

“Đúng hơn là sau đó một tháng.”

“Mọi người không nghi ngờ chị chứ? Em biến mất sau đó chị lại bỏ đi, lỡ như mọi người nghi ngờ Lily là đồng phạm...”

“Không sao mà. Không cần phải lo cho chị. Đừng chỉ nhìn bề ngoài mà coi thường nắm đấm này.” - Lily gồng tay ra vẻ đắc ý.

“Chắc là không cần lo lắng thật.”

Nhìn cánh tay gồng lên của Lily tôi bắt giác thốt ra.

“Dầu sao chị vẫn chỉ là một cô gái yếu đuối mà. Giá mà có người biết được chị đã vất vả xoay sở thế nào mới đến được đây. Sau khi tìm em khắp Al-fine không được, chị mới vượt biển, đi qua không biết bao nhiêu cánh rừng mới tìm được nơi này. Nếu là người khác chắc chắn là bỏ cuộc rồi.”

Để không bị tìm thấy, tôi đã lập kế ước với ác quỷ, trốn vào tận rừng sâu. Cô gái tóc vàng chỉ trong có nửa năm tìm ra nơi thần không biết quỷ không hay này, tôi thực sự muốn ai đó chỉ cho người con gái kia rốt cuộc yếu đuối chỗ nào.

“Len! Nếu Lily gặp phải gấu dữ trong rừng thì sẽ ra sao chứ? Thật là quá đáng.”

Miku nổi giận, tôi cũng không dám nói thêm. Có nói gì trước hai người họ bây giờ cũng chỉ giống như thuyền nhỏ ngược sóng dữ trong bão lớn. Im lặng tiếp thu là khôn ngoan hơn hết.

“Xin lỗi hai người. Cô Lily này...”

“Chỉ cần Lily là được rồi cậu Len. Cậu là chủ nhân ở đây mà.”

Lily không nhắc thì tôi quên mất. Đã gần nửa năm nhưng tôi vẫn chưa thể quen được với những quy tắc xã giao phức tạp của con người.

“Vậy từ giờ mong nhận được trợ giúp của cô. Công việc với cô chắc không còn gì khó khăn. Xin hãy chăm sóc cho cả Miku nữa.”

“Cảm ơn cậu. Tôi chỉ là một kẻ kém cỏi nhưng cũng xin được cố gắng hết sức.”

Lily chỉ nói có vậy rồi đi tìm những người hầu khác trong nhà để chào hỏi. Cô ấy vì lo lắng cho Miku mà ngược xuôi như vậy, đến khi tìm được cũng không hề có ý định dẫn Miku trở về Al-fine, trái lại còn tỏ ra háo hức với cuộc sống mới ở một đất nước xa lạ. Nhìn cô ấy vui vẻ như vậy, tôi trong lòng thầm cảm ơn Lily vì đã không căm ghét kẻ phá hỏng hôn lễ của Miku, khiến Miku phải sống lẩn trốn tại vùng hẻo lánh này.

“Lily! Để tôi dẫn đường cho cô. Ta hãy xem phòng của cô trước.”

Với tôi, Rin không còn tồn tại nữa. Thân phận hiện giờ cũng là tôi tạo ra chứ kì thực chẳng có chủ nhân nào hết, quan hệ chủ tớ này chỉ là giả tạo. Dù thế nào, từ giờ tôi muốn được là Len và đối xử thật tốt với Lily - người bạn quý giá của Miku.

“Tôi được đích thân cậu chủ dẫn đường sao. Không phải ngài đã đâm đuổi dung mạo của tôi đấy chứ.”

“Hoàn toàn không.”

Những ngày sắp tới sẽ nhộn nhịp lắm đây.

23. Chương 3- Phần 2:bến Bờ (2)

“Chúng tôi đi đây.”

“Hai người nhớ mang quà về đây. À còn nữa, đi đường cẩn thận.”

“Để Lily ở lại, tôi lại lo cho mấy người ở nhà hơn đấy.”

“Cậu chủ, cô chủ đi chơi vui vẻ.”

Ba cô hầu gái ríu rít tiễn tôi và Miku đến tận cổng. Mặt trời trên cao như thiêu đốt. Tôi xách theo chiếc va li lớn lên xe ngựa đã chuẩn bị sẵn cho chuyến nghỉ mát tránh nắng ở một vùng ven hồ cách không xa Tarumaldo. Nghỉ mát chỉ để mượn cớ, cái chính là trong tuần này sẽ chỉ có tôi và Miku. Miku ngồi cạnh tôi trong chiếc cabriolet loại dùng cho hai người. Đường tới đó ra sao đã có Miku nhớ hết giùm cho, còn tôi chỉ việc cầm cương ngựa. Nhìn vẻ háo hức của em, gương mặt tôi cũng tự nhiên giãn ra thành nụ cười.

* * *

“Tôi nơi rồi.”

Ra khỏi rừng, men theo đường núi đi xuống, tính thêm mấy chặng nghỉ dọc đường cũng chỉ mất nửa ngày để tới căn biệt thự nhỏ bên hồ. Từ lúc sống ở Tarde, tôi đã tạo được vài mối quan hệ và thỉnh thoảng cũng tham gia những cuộc giao lưu nho nhỏ với quý tộc các nước láng giềng. Căn biệt thự này cũng là do một người bạn hào phóng cho mượn khi chúng tôi tình cờ nhắc đến chủ đề nghỉ mát tại một buổi dạ tiệc hai tháng trước.

Tôi cho xe vào bên trong biệt thự rồi dỡ hành lý. Mọi thứ trông rất sạch sẽ, ngăn nắp, có vẻ như vẫn có người hầu đến đây dọn dẹp hàng tháng. Kiến trúc gỗ mộc mạc cùng những đồ nội thất sắp đặt khéo léo lấp đầy mọi khoảng trống trải. Mọi thứ không quá xa hoa nhưng cũng không tùy tiện, tóm lại rất trang nhã đáng yêu.

“Len này, trong hồ có cá không nhỉ?”

“Cậu ấy nói thường đi câu cá nên chắc là có đấy.”

“Câu cá nữa sao. Hay thật. Em cũng muốn thử.”

“Được chứ. Dọn đồ xong mình đi luôn nhé.”

“Thì xem ai câu được nhiều hơn. Ai thua sẽ phải thực hiện một mong muốn của người kia.”

“Tự tin lắm. Vậy tôi hân hạnh được nhận lời thách đấu của quý cô đây.”

Mong muốn của người kia sao... Lòng tôi rộn rạo khi nghĩ tới đó. Tôi hứng chí đi tìm đồ câu cá trong biệt thự, dự tính sẵn những lựa chọn hay ho sau khi thắng.

“Lại cần câu nữa rồi.”

Xô dưới chân tôi đã đầy cá. Dù không phải người sành ăn cá nhưng chỗ cá này chỉ nhìn có thể đoán được vị hẳn là rất thanh ngọt. Cơ thể mất đi sức mạnh, việc ăn uống cũng trở nên “cần thiết”, tôi biến thành một kẻ đam mê mê vị. Niềm ham thích với chuyện ăn uống ngày một lớn dần, nhất là từ sau khi trải qua cảm giác bụng rỗng đến hoa mây chóng mặt, tôi mới biết thì ra được ăn là khoảng thời gian hạnh phúc khó có gì thay thế trong đời. Nghĩ đến bữa tối, tôi đột nhiên đói bụng. Đã quá chiều, cũng gần đến bữa tối rồi.

“Miku này.”

“Em chưa về đâu.”

Miku căng mắt nhìn xuống nước rất tập trung và đáng sợ. Tôi đành chiều theo, cố chờ thêm vì hình như em vẫn chưa muốn bỏ cuộc. Nhưng trời đã gần tối và chẳng phải thắng thua đều đã rõ rồi sao.

“À này.”

“Chờ thêm chút nữa đi. Em còn chưa câu được mà.”

Mắt em long lanh nước vì tự ái. Tôi không nghĩ Miku lại coi trọng chuyện cá cược đến thế. Vẻ nghiêm trọng nhìn chăm chăm dây câu của em đáng yêu đến mức khiến tôi bật cười.

“Có gì buồn cười chứ.”

“Đừng có cười mà.”

“A ha ha.”

“Quá đáng. Len là đồ ngốc. Đồ đáng ghét.”

“Xin lỗi mà. Ha ha.”

“Không cần.”

Chắc vì tôi đùa hơi quá, mặt em xịu xuống, gần như sắp khóc đến nơi. Em phụng phịu, đáng yêu không chút đề phòng. Thực lòng tôi chỉ muốn giữ em cho riêng mình.

“Xin lỗi em mà.”

Tôi kéo Miku vào lòng, còn em vùng vằng chống trả. Tôi giữ tay sau cổ em, bắt em nhìn mình. Chúng tôi ở sát nhau, em gườm gườm nhìn tôi, nhưng hoàn toàn không có một chút đáng sợ nào.

“Miku cả lúc giận dữ cũng đáng yêu.”

“...”

“Đừng phụng phịu nữa mà. Xin em đấy.”

“...Hừ.”

“Đúng rồi, ai thua phải thực hiện một mong muốn của người kia cơ mà. Miku còn không chịu bỏ qua sao.”

“Không chịu. Bị chế nhạo như vậy ai mà bỏ qua được chứ.”

Miku xoay người quay đầu nhìn đi chỗ khác.

“Đau đầu thật đấy...!”

“Giả vờ.”

“Thật mà.”

“Len đang cười.”

“Lúc nào tôi cũng vậy mà.”

“Không phải. Là quyến rũ, không phải đáng ghét thế này.”

“...Hả?”

“...!”

Xấu hổ vì những lời lẽ nói ra, Miku định vùng chạy nhưng đã bị tôi ôm lại.

“Len, bỏ ra.”

“Không thích. Sẽ không buông em ra đâu.”

“Len...! Ồ...?”

Bị em nhìn thấy rồi. Mặt tôi đỏ chảng kém mặt trời sau rặng núi. Hiếm có khi nào lại được Miku nói là quyến rũ, tim tôi nhảy nhót trong lồng ngực.

“Sắp tối rồi, về thôi Miku.”

Tôi ra về như chẳng có gì và đứng dậy.

“Mặt Len...”

“Còn nói nữa, tôi sẽ làm ra chuyện khiến em cũng phải đỏ mặt đấy.”

Nghe vậy, Miku chẳng hiểu đã tưởng tượng ra cái gì liền mím chặt môi. Thấy em nhìn mình cảnh giác, tôi lại muốn trêu thêm.

“Mà tôi vẫn còn một điều ước nhỉ. Em phải giữ đúng lời hứa đấy.” - Tôi kể tai em thì thầm khiến hai má em ửng đỏ.

Tôi cầm tay em, trở về biệt thự cùng một xô đầy cá. Miku đi bên cạnh, vẫn giận dữ lườm tôi nhưng chẳng có lấy một chút đe dọa.

“Đói bụng quá đi mất. Tối nay em nấu gì?”

Xô cá tung tủy trong tay tôi, lúc về dường như còn nhẹ hơn lúc đi.

Bữa tối đơn giản với món chính là cá Miku và tôi câu được lúc trưa, mà thực ra là Miku không bắt được con nào. Tôi vừa mới xông xáo đến cạnh bàn bếp đã bị Miku cười cười chối khéo rằng tôi chỉ cần ngồi yên là được, nên đành bỏ cuộc. Ở nhà cũng vậy, mỗi lúc muốn giúp gì đó, tôi lại bị các cô hầu từ chối, nói rằng tôi là chủ không cần phải làm, có lẽ vậy nên mãi chẳng bao giờ hết vụng về.

Rảnh rang quá nên tôi ra sau vườn đi dạo. Cái oi nồng ban trưa đã dịu lại, gió đêm mát rượi. Chợt thấy dưới chân mình có gì đó phát sáng, tôi cúi xuống xem thì thấy đó là một con bọ. Chắc nó ban ngày ở trong tổ, ban đêm mới bò ra. Nhìn gần hơn mới thấy con vật ấy phát sáng và có thể bay. Tôi luôn có thiện cảm với những thứ có cánh. Không rõ liệu có phải vì từng là thiên thần, tôi luôn nghĩ mọi sinh vật có cánh, ngay cả côn trùng, cũng có những nỗi niềm riêng.

Tôi còn ngẩn ngơ nhìn theo đôi cánh nhỏ dập dờn của đóm sáng thì có tiếng Miku gọi. Mùi thơm từ trong nhà đã bay ra đến vườn, lòng tự nhủ lát nữa sẽ chỉ cho em sinh vật kì lạ kia.

“Miku, vừa nãy tôi tìm thấy con bọ này lạ lắm nhé.”

“Bọ?”

Sau bữa tối, tôi muốn giúp Miku dọn bàn nhưng lại một lần nữa bị từ chối. Lại ngồi không, tôi bỗng nhớ ra còn chưa kể cho em chuyện con bọ phát sáng. Em cũng rất tò mò nên hai chúng tôi cùng đi ra vườn. Cả khu vườn lấp lánh những đốm sáng, còn nhiều hơn ban này.

“Còn nhiều hơn lúc này nữa.”

“Là đom đóm đầy Len. Đẹp quá.”

“Đom đóm à?”

“Đúng rồi. Chúng chỉ sống quanh những vùng nước sạch. Gần đây em cũng không còn được nhìn thấy đom đóm ở Bel Canto nữa, ở Tarde đúng là trong lành, sạch sẽ hơn nhiều.”

“Ồ...”

Những nơi trong lành sao? Trước khi là một con người, tôi cứ nghĩ rằng cùng là Nhân giới thì con người, phong cảnh nơi nào cũng giống nhau thôi. Tôi từng nói với Miku, Thượng đế sáng tạo thế giới bắt đầu từ Thiên đường, hẳn em đã không còn nhớ. Bel Canto và Tarde chỗ nào cũng là nhân gian nhưng con người, văn hoá, khí hậu đều không thể trộn lẫn. Giờ thì tôi đã có thể cảm nhận những khác biệt ấy giống như cái cách mà em cảm nhận.

“Woa. Đom đóm đẹp thật, mà Len nhìn lên trời đi.”

“Nhiều sao quá. A! Miku cẩn thận!”

“Ồ!”

Còn mãi nhìn lên, Miku bị vấp chân, cả người bổ nhào. Tôi kịp đỡ lấy em nhưng lại mất thăng bằng, kéo cả hai cùng ngã.

“L... Len không sao chứ?”

“Không. Em có bị đau không?”

“Ừ. Có Len đỡ kịp mà. Xin lỗi... À, cảm ơn.”

“Không sao là tốt rồi.”

Thật may là em không bị thương. Ngày mai tôi phải dọn dẹp lại chỗ này. Vừa rồi chắc là thứ gì đó bị vút linh tinh ngoài vườn. Miku cùng tôi nằm dài trên bãi cỏ ngắm sao.

“Thích thật. Cả mặt đất và bầu trời đều lấp lánh.”

Đom đóm từ đâu bay tới sát gần chúng tôi, sáng lấp loè.

“Đom đóm sáng, sao cũng sáng. Nhưng ngôi sao đẹp nhất đang nằm bên cạnh tôi rồi.”

“Lại ba hoa nữa.”

“Thì đúng là thế mà.”

“VẬY những lời đó Len không được nói với ai khác nữa nhé.”

“Em ghen đấy à? Thích thật. Nhưng ngoài em những lời này tôi chưa từng nói với ai.”

“Còn sau này...?”

“Đừng lo, nhất định không có.”

“Tuyệt đối không chứ...?”

“Tôi chỉ cần em thôi. Cần hơn mọi thứ.”

“Em... em cũng vậy. Chỉ cần có Len ở bên cạnh thôi...”

“Woa. Sao băng kìa.”

“...”

“Gì cơ?”

Trên trời một vệt lấp lánh vụt qua.

“Sao băng nữa kìa Len. Nếu ước gì đó trước khi sao băng biến mất thì sẽ thành hiện thực đấy.”

“Tôi cũng thử. Ấ... bay mất rồi.”

“Khó mà. Ngày trước khi nhìn thấy sao băng, cha em cũng từng ước, hình như cha đã làm được.”

“Thật sao. Cha em đã ước gì?”

“Tình yêu của mẹ. Và điều ước đã hiệu nghiệm ngay sau đó.”

“Cha của Miku thú vị thật.”

“Chuyện của họ lãng mạn đúng không?”

“Vậy tôi sẽ ước. Nhưng tôi không ước với sao băng, tôi muốn ước với em được không?”

Dưới màn trời đêm kì ảo rải sao lấp lánh, chúng tôi không ai hẹn ai, cùng nhìn nhau. Ở bên em những giận dỗi vụn vặt, những thứ tha xí xoá, những câu nói vu vơ sao mà quý giá. Xin cho những tháng ngày yên bình mãi bên em và tôi.

24. Chương 3- Phần 3: Những Gì Bỏ Lại

Để trở thành con người, tôi đã cùng bà phù thủy lập một bản khế ước. Trao lại sức mạnh thiên thần, đổi lấy một phần sức mạnh ác quỷ để là con người trong một thời gian. Chừng nào khế ước còn hiệu lực, bằng sức mạnh ác quỷ dung hợp với thánh lực, những người không có năng lực đặc biệt cũng có thể nhìn thấy tôi. Đúng như mong muốn, tôi được tái sinh là một người con trai.

Cả hình hài này cũng như bản khế ước đều không phải vĩnh viễn, một khi khế ước hết hạn, cân bằng sức mạnh bị phá vỡ sẽ khiến cơ thể tôi tan biến. Bất chấp việc liệu linh hồn mình có thể quay trở về cây sinh mệnh hay không, tôi vẫn muốn trở thành Len. Bà phù thủy đã dùng quan hệ của mình giúp cho tôi có được toà lâu đài và địa vị quý tộc như bây giờ.

Cái giá phải trả cho bản khế ước là thứ quan trọng nhất với tôi - những kí ức của Miku về Rin, tất cả đều bị xoá sạch.

Khi xuất hiện trước Miku, vẫn mang gương mặt của Rin, nhận ra Miku đã hoàn toàn quên mình, tôi thất vọng vô cùng. Nhưng tôi đã được Miku chọn. Có vẻ như tôi đã quá lời trong cuộc đánh đổi này. Trước đây tôi đã nghĩ nếu như Miku kết hôn với Iceburg thì hiện tại với thân phận quý tộc, bằng cách này hay cách khác tôi có thể dõi theo em, âm thầm bảo vệ em, chứ chẳng hề mong đợi sẽ được em yêu. Rồi khi hạnh phúc đến bên, tôi lại bất an.

Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ. Trời đã vào thu rồi, những mảng đỏ và vàng phủ sắc rặc rỡ lên vòm rừng taiga. Mùa thu là mùa tiệc nuôi. Tôi đã chẳng bao giờ cảm thấy thế khi còn là thiên thần. Một năm là con người, đã quen với cuộc sống nhân gian, đột nhiên ngoảnh lại nhìn mình khi trước, bỗng thấy xa quá.

Bức thư đang dở trong tay, cây bút hạ xuống lại cầm lên đã mấy lần. Chưa từng viết thư bao giờ, tôi đã nghĩ mãi mà chẳng biết nên hồi đáp thế nào. Tôi buông bút thử thả lỏng thì nghe có tiếng gõ cửa, là Lily háo hức bước vào. À, tiệc sinh nhật của tôi, chắc mọi người đang chờ.

“Cậu chủ, đến lúc thay đồ rồi. Bây giờ được chứ ạ.”

Tôi đã quá hiểu màn thay đồ của Lily, với cả tá áo quần. Từ lúc đến đây, niềm say mê chẳng bao giờ ngừng nghỉ của cô ấy lại được dịp phát huy và có vẻ còn khủng khiếp hơn trước. Chuyện cô nói không hứng thú với nam phục rõ là nói dối.

“Khoa trương quá. Chỉ là một bữa tiệc sinh nhật thôi mà.”

“A, lại ngược rồi. Tôi đảm bảo là hoàn toàn phù hợp. Vả lại khoa trương chỗ nào, cậu là trung tâm của bữa tiệc mà, tôi phải làm cho cậu xuất hiện thật long lanh.”

“Lily có mỹ cảm rất tuyệt mà. Ở vùng quê yên ắng này, sự hoa lệ từ Bel Canto mà cô mang đến quả là thu hút.”

“Cậu quá khen, cũng chỉ là chút tài có thể khiến quý khách thần sầu mà thôi. Thật ngượng quá.”

“Tôi không có nói đến mức đó.”

“Sẽ vui lắm đấy. Ngày sinh nhật mỗi năm chỉ có một lần thôi mà.”

Ngày sinh nhật, không phải ngày tôi được sinh là một thiên thần. Thiên thần không nhớ về ngày sinh nhật như con người. Đó đơn giản là thời khắc một sứ mệnh bắt đầu, không quá quan trọng để phải nhớ đến làm gì. Hôm nay là ngày Rin trở thành Len, cũng chính là ngày Rin biến mất. Đã tròn một năm, tôi không rõ đây là ngày vui hay chỉ là dịp để những vết thương cũ được gợi nhắc. Khi bị Miku hỏi ngày sinh nhật, tôi chỉ thuận miệng mà nói thôi.

“Đã lâu mới có một ngày vui vẻ thế này. Cậu chủ phải xuất hiện thật rực rỡ, thật quyến rũ.”

Lily đã chuẩn bị một bộ lễ phục màu xanh ngọc cẩm thạch thêu chỉ vàng. Một bộ trang phục vừa thanh thoát vừa cao quý với những đường cắt vừa như in. Phụ kiện kèm theo là bốt dài, còn có thêm một cây đoản kiếm dắt ngang hông. Tôi cảm thấy hơi choáng váng, đến mức này thì không chỉ còn là khoa trương nữa. Chỉ một vương tử mới mặc những thứ này.

“Tôi... phải mặc nó...”

“Tất nhiên rồi ạ. Vì nó mà Lily đã ăn không ngon ngủ không yên suốt mấy ngày nay. Hình như cảm hứng thiết kế của tôi so với trước kia khi còn ở lâu đài Crympt đã thay đổi hoàn toàn. Lúc ấy tôi chỉ toàn mê với váy hồng thêu hoa.”

Tôi bỗng thấy tội nghiệp cho mình trước kia, chưa bao giờ thoát được nanh vuốt của kẻ cuồng nhiệt này. Nhớ lại những ngày ấy, sống lưng tôi lạnh toát mồ hôi, như là ác mộng từ cơn mơ bước ra đời thực.

“Sắc mặt cậu kém quá.”

“Không! Chỉ là... Lily, cô phải tiết chế chứ. Cái này làm sao mặc được.”

“Cậu nói gì vậy. Vừa như in đấy thôi. Phong cách quyến rũ lại đậm chất bá vương này, còn ai có thể hợp với nó hơn cậu được.”

Lily rõ ràng đang tung hô bộ trang phục của mình chứ không phải là tôi.

“Mà... hai người càng ngày càng ám áp nhỉ. Cô chủ Miku cứ mỗi ngày lại đẹp hơn. Người ta vẫn nói một cô gái xinh đẹp nhất khi yêu, chắc là đúng thật.”

“Cô nói linh tinh gì vậy”

“Sao cậu phải cuống lên thế. Người không có tật thì không giật mình. Hi hi... Cậu chủ Len không ngờ cũng có lúc lộ ra bộ mặt ngượng ngùng đáng yêu thế này. A, đúng là đẹp chết người!”

“Đừng đùa nữa.”

“Phụ phư. Cậu và cô chủ Miku, hai người đi cạnh nhau mới đẹp đôi làm sao.”

Được nghe thấy, cơ mặt liền giãn ra. Tình cảm với Miku được ủng hộ như vậy, tinh thần cũng tự nhiên phần chấn hẳn.

“Cô chủ Miku đã thay đồ rồi. Hôm nay là váy yếm đỏ kiểu thôn nữ.”

“Lạ thật đấy. Lily cũng có lúc làm ra những thứ đơn giản thế sao?”

“Làm mãi những thứ cầu kỳ cũng phải chán chứ ạ. Phải có lúc này lúc khác, phải thử thật nhiều những điều khác nhau, cả quần áo cũng thế. À mà, cậu thích màu đen ă? Quần áo của cậu chỉ có màu đen, hay là vì cậu ngưỡng mộ văn hoá Al-fine?”

“Cũng chẳng phải vậy, chỉ là tôi thấy mình hợp với màu đen.”

Vì bản thân tôi hiện tại chính là một mảnh đen tối.

“Màu đen là biểu tượng của quyền lực và sức mạnh. Màu sắc mà bất cứ người đàn ông nào cũng thích. Dù trông cậu chủ cũng chẳng lấy gì làm mạnh mẽ cường tráng cho lắm.”

“Cô dừng lại được rồi đấy.”

“Woa, nhưng nhìn những đường cắt này xem, đẹp quá đi, đẹp đến rùng mình.”

“À phải, tôi cũng đang rùng mình đây, vì ớn lạnh.”

“Khi còn ở lâu đài Crympt, nhờ có cô ấy tôi mới có được những cảm xúc thăng hoa. Từ khi cô chủ Miku biến mất, người đó cũng không còn xuất hiện nữa. Cậu biết không, người đó là một thiếu nữ đẹp tuyệt trần, hết như nàng công chúa trong những trang sách đồng thoại.”

“Cái gì mà công chúa chứ?”

“Hả?”

“À, cái đó...”

“Đâu cần lo lắng chứ. Cậu chủ Len cũng đáng yêu mà. Nhưng sao nhìn kĩ trông cậu lại giống người đó là sao?”

Bị Lily tiến sát lại sẫm soi, mồ hôi tôi túa ra. Lẽ nào cô ấy đang nghi ngờ gì đó? Căng thẳng quá, tôi đánh trống lảng giả vờ giận dữ.

“Có quý ngài nào lại muốn được khen là đáng yêu không?”

“Cậu chán thật. Được rồi, là cậu chủ Len quyến rũ anh tuấn ngời ngời.”

“...”

“Để tôi bật mí cho cậu một điều nữa nhé.”

“Bật mí?”

“Tôi rất thân với thiếu nữ xinh đẹp đó, bạn của cô chủ Miku.”

“À, sao cũng được. Không liên quan tới tôi.”

“Ồ, không phải là cậu đang ghen đâu nhỉ.”

Chờ đã. Làm sao có thể ghen tị với chính bản thân trong quá khứ được. Không thể nói ra điều đó, tôi đành nuốt lại vào bụng những lời ấy.

“Ôi chao, Lily à Lily, xinh đẹp quá làm gì để phải chịu khổ.”

“Hả?”

“Ngài đang ghen tị vì tôi thân với người đó sao. Thật xúc động quá. Đâu cần phải thế chứ, giờ tôi đã là người hầu ở đây rồi mà.”

“...”

Lily lại đang suy diễn lung tung. Thấy cũng không nhất thiết phải dội gáo nước lạnh lên cô nàng cuồng nhiệt, tôi ậm ừ cho qua.

“Ai ghen chứ. Nhưng đúng là sau này nhờ cả vào cô đấy Lily.”

Lily không nghi ngờ gì đâu. Chắc chắn là thế rồi. Dù có giống nhau đến mấy nhưng một người là nam, kẻ kia là nữ. Cơ thể khác nhau, căn bản không thể cùng là một người. Lily là thợ may, những chuyện như vậy phải hiểu rõ nhất.

“Vâng thưa cậu chủ. Từ giờ trở đi xin hãy giao phó tất cả cho tôi.”

Ánh mắt ấm áp của Lily khi nói những lời ấy an ủi và dịu dàng quá đổi. Thật là một cô gái đáng trân trọng.

“Cảm ơn cậu đã coi trọng tôi như một người bạn. Tôi sẽ làm hết sức mình để không phụ mong đợi của cậu.”

Xúc động đang dâng trào bỗng dừng chìm ngấm, thay vào đó một dự cảm chẳng tốt lành ập đến.

“Còn có bộ này để thay giữa buổi tiệc. Cậu khỏi phải lo nghĩ sẽ mặc gì.”

“A sao lại có cả cái thứ này nữa chứ. Miku. Cứu...”

“Cậu chủ. Chưa xong mà. Đi cầu cứu phụ nữ, còn gì là niềm kiêu hãnh nam nhi nữa.”

Lily vẫn là Lily, dù có buồn đến thế nào, chỉ cần có cô ấy ở quanh là lại có thể vui ngay lên được. Một người phóng khoáng với bất kể nam hay nữ.

Nghe thấy náo loạn, các cô hầu gái không những chẳng tới giúp mà còn ở tầng dưới cổ vũ ầm ĩ. Bị các cô gái dồn ép, tôi nhìn xuống tỏ ra âm ỉ.

“Chúc mừng sinh nhật, cậu chủ Len.”

Phoá giấy nổ từng bùng. Mọi người không đợi nổ nữa, sâm panh đã bật tung nắp.

“Tôi còn chưa nói gì mà.”

Nhìn mọi người vui vẻ, tôi cũng bật cười theo. Hôm nay tôi là người được nhận lời chúc, có lí do gì để nhân vật chính lại nổi giận chứ. Ngày này một năm trước tôi được tái sinh trở thành Len.

“Mọi người, hãy mở sâm panh, cùng hát, cùng nhảy nào.”

“Len.”

Miku xuất hiện, trong tay em có một hộp nhỏ buộc nơ.

“Chúc mừng sinh nhật. Cảm ơn vì Len đã xuất hiện trên đời này.”

“...Miku.”

Tôi đã nói cảm ơn em. Ngày hôm nay, ngay lúc này tôi muốn quên hết mọi thứ, tận hưởng những giây phút đáng giá này.

Xin lỗi mọi người, gần đây mình bận quá nên up chương chậm trễ.

25. Chương 4- Phần 1: Luật Của Thượng Đế

Những cột lửa bốc cao ngút. Vô vàn những chiếc lông vũ bay giữa trời. Lửa đỏ rực giữa cảnh đơn sắc trắng và đen. Vùng đất thánh bị lửa địa ngục thiêu rụi xám đen lại, khói mù mịt. Cổng Thiên đường đã bị phá, đội quân ác quỷ hung hăng tiến vào bên trong, mục đích duy nhất của chúng là phải chiếm được Al-fine và cây sinh mệnh.

Thượng đế toàn năng nhưng Người không thể trực tiếp đem sức mạnh đó chống lại quỷ dữ. Người phải thể hiện quyền năng thông qua các nhân danh, chính là thiên thần, những sinh mệnh hình thành từ gian phòng sáng tạo của Người. Trước cuộc tiến công ồ ạt của đội quân ác quỷ, Thượng đế chỉ có thể phó thác cho những đứa con của Người. Sự tồn vong của Thiên đường giờ nằm trong tay chúng tôi.

Tôi run rẩy cố sức bay tới nơi các đồng hữu của mình đang vật lộn trong lửa. Ngọn lửa tạo ra từ sức mạnh hung ác bùng cháy dữ dội ngay giữa vùng đất của Thượng đế.

“Aaaa.”

Một viên đạn sượt qua cánh trái của tôi. Lần đầu tiên bị thương bởi sức mạnh bóng tối, đau đến thấu xương tủy. Tất cả sẽ chết. Tất cả chúng tôi sẽ phải chết. Thật kinh khủng. Tôi phải trốn khỏi nơi này!

Một quả cầu lửa khổng lồ lao tới nhắm thẳng vào tôi. Tôi kinh hãi nín thở. Vậy là hết...!

Nhắm chặt mắt, tôi chờ đợi cái chết đau đớn ập đến, nhưng không có gì cả. Tôi căng thẳng mở mắt nhìn.

“Kaito, không sao chứ.”

Một đôi cánh trắng to lớn đang bao lấy tôi. Cây rìu lớn màu trắng vung một vòng tròn làm tan biến ngọn lửa cùng những ác quỷ nằm trong xung lực của nó.

“Tổng lãnh Leon, con...”

“Tĩnh táo lên. Không được lơ là.”

“Nhưng...”

Tôi là một thiên thần học việc chưa một lần thực chiến. Tổng lãnh là chiến thần dày dạn kinh nghiệm, thống lĩnh đạo binh số bảy - đội quân Thiên đường tinh nhuệ nhất. So với ngài tôi chỉ là một con tốt thấp kém. Tôi không thích chuyện chém giết, lại càng chẳng mạnh mẽ gì. Thậm chí còn là một tên học việc thành tích tệ hại.

“Không được chạy.”

“Nhưng...”

“Có chạy trốn cũng chẳng còn chỗ nào cho chúng ta đâu. Nếu không liều mạng bảo vệ Al-fine, cả thiên thần và con người sẽ tuyệt vong.”

“Con chỉ là một tên tệ hại. Nếu lúc này không có tổng lãnh... Một tên kém cỏi vô dụng như con thì...”

Chát!

Lãnh một cái tát như trời giáng, tôi loạn choạng. Mùi máu nồng trong miệng. Nước mắt trào ra, chảy xuống bên má nóng ran. Leon túm lấy vai tôi.”

“Mau nói lại coi. Ai là kẻ kém cỏi. Nói coi người là kẻ kém cỏi hay là học trò của ta.”

“Lúc nào con cũng chỉ là đứa thua kém... Kẻ đang run rẩy vì nhìn thấy cảnh chém giết, thứ vô dụng như vậy có thể chiến đấu bảo vệ Thiên đường sao?”

“Ngu dốt! Không được coi thường bản thân.”

“...!!”

“Con là một tên mềm yếu, một đứa học trò không ra gì. Nhưng...”

Lửa và ác quỷ vẫn bủa vây quanh chúng tôi. Tổng lãnh không chút lơ là tiêu diệt gọn ghẽ bất cứ kẻ nào tiếp cận.

“Con hiểu thứ gì là quan trọng nhất. Rồi con sẽ ngày càng mạnh mẽ hơn.”

“Thứ quan trọng nhất.”

“Thứ làm nên sức mạnh không nhất thiết là ý chí hay sự hiểu chiến... mà là yêu thương đấy.”

“Tình yêu thương sao ạ...”

“Nếu không biết yêu thương, con chẳng thể bảo vệ bất cứ ai.”

“Leon! Ta tiến hành thôi. Nơi này sắp thất thủ rồi. Al-fine... phải bỏ lại thôi.”

Một thiên thần có mái tóc dài vàng óng và đôi cánh tuyệt đẹp bay tới chỗ Leon nói.

Bỏ Al-fine nghĩa là sao?

“Bỏ ư... Phải làm đến mức đó sao?”

“Nơi này đã bị vây hãm. Đội quân của quỷ đang tập hợp ở Al-fine sẽ cùng bị đẩy xuống trần. Tự ta sẽ thực hiện, người và các tổng lãnh hãy cản chân ác quỷ, đưa các thiên thần cấp thấp đi lánh nạn.”

“Rõ.”

Thiên thần tóc vàng chỉ nói vậy rồi bay đi.

“Tổng lãnh Leon.”

“Đã nghe rồi chứ. Mau tìm các thiên thần khác rồi cùng đi trốn. Mới chỉ là tên tập sự mà dám ở đây khua tay múa chân.”

“Tổng lãnh... Người sẽ ổn chứ, người sau đó cũng sẽ lánh đi chứ?”

“Tên nhóc này, không cần bận tâm. Ta sẽ tự lo liệu... Cẩn thận, Kaito.”

Tiếng hét vừa dứt, màu trắng bao trùm không gian. Là những chiếc lông vũ của Leon. Quả cầu lửa kia bay tới với tốc độ khủng khiếp. Thiên thần không thể chết, dù có bị đạn găm vào tim, dù có mất hết tay chân... nhưng...”

“Tổng lãnh.”

“Không sao. Con phải tin vào bản thân, phải tin mình mạnh mẽ, Kaito...”

Đôi cánh của Leon xơ xác. Là đôi cánh của tổng lãnh, chính là đôi cánh của tổng lãnh đã chắn trước tôi nên mới, nên mới...

Nụ cười vẫn nguyên vẹn trên môi, cơ thể người toả ra ánh sáng chói loà rồi tan biến như một cơn gió. Chỉ còn lại ngàn vạn những chiếc lông vũ trắng muốt bung toả từ đôi cánh đã bảo vệ tôi khỏi phát bắn ấy.

“Kaito...! Kaito!”

Tâm trí tôi còn lang thang còn lang thang trong miền kí ức bất chợt bị kéo lại. Quá khứ xa xôi tưởng là khó quên vậy mà đã mờ nhạt dần từ lúc nào. Giấc mơ khi còn là một tập sự, tôi đã không còn hay nhớ tới. Chỉ định chớp mắt một chút vậy mà lại ngủ mất. Là cô gái cầm cây kéo đỏ vừa đánh thức tôi khỏi cơn mộng mị. Tôi nhìn Meiko, trông cô có vẻ bối rối.

“Cậu nói mơ đấy.”

“Tôi thấy lại ngày xưa.”

“Thỉnh thoảng vậy cũng tốt. Nhớ lại trước kia một chút.”

“Tôi...”

Năm trăm năm trước khi tôi mới chỉ là một thiên thần tập sự, một cuộc đại chiến đã xảy ra. Từ sau trận chiến ấy, tôi mất đi vô số những đồng đội, mọi thứ thay đổi hoàn toàn. Một kẻ tệ hại chỉ biết khóc lóc, rên rỉ, chỉ biết trốn chạy đã thay đổi. Không chỉ có tôi, cả thế giới này cũng vậy.

“Cuộc họp sắp bắt đầu rồi. Xin lỗi, tôi tìm hơi lâu. Đây là tài liệu mà cậu cần.”

“Làm phiền cậu rồi.”

“Phiền gì chứ. Ta đi thôi.”

Lại là một cuộc họp của các tổng lãnh. Việc tôi đang cố trì hoãn không thể kéo dài thêm được nữa.

Trong phòng họp, tất cả các tổng lãnh đều đã có mặt. Những tiếng xì xào lắng xuống khi tôi và Meiko xuất hiện.

“Hiếm khi thấy ngài đến muộn như vậy.”

Luka lúc nào cũng tỏ ra cay độc, hôm nay lại có phần ái ngại.

“Xin lỗi vì đã tới muộn.”

Tôi xin lỗi rồi ngồi vào ghế. Ai cũng ngạc nhiên, những tưởng chúng tôi sẽ cãi nhau nảy lửa như mọi lần.

“Các tổng lãnh đều đã có mặt đầy đủ. Hôm nay có hai vấn đề cần quyết định. Một là xử lý thiên thần đã mất tích, thứ hai là đã đến kì kiểm tra cây sinh mệnh.”

Ngày đó đã tới. Ngày đưa ra quyết định xử phạt Rin. Đại Thiên thần đọc biên bản họp. Ai nấy duy trì vẻ lãnh đạm để không bị kẻ khác nhìn ra mình đang nghĩ gì. Dẫu sao với các tổng lãnh, việc kiểm chế cảm xúc đã thành thói quen, không cần phải quá cố gắng. Hiển nhiên là vậy.

“Trước tiên là báo cáo điều tra. Đội chịu trách nhiệm là...”

“Đội của tôi.”

“Tổng lãnh Kaito? Kết quả thế nào?”

Các tổng lãnh khác chăm chú nhìn tôi. Cũng không khó hiểu. Từ vụ mất tích hai mươi năm trước của “cậu ta”, các thiên thần với chuyện này ai nấy đều căng thẳng.

“Tôi đã lần tìm tung tích của Rin trong một năm qua nhưng vẫn chưa có manh mối. Đến nay vẫn chưa rõ vì sao Rin không trở về Thiên đường.”

“Ta hiểu. Như vậy chưa thể đưa ra kết luận lúc này.”

“Vâng. Rin mới là một tiểu thiên thần. Trước đây khi được phái đi điều tra, cô ấy đã phải ở lại nhân giới một tháng vì bị thương nặng, nhưng sau đó đã quay về. Lần này chắc hẳn là cũng xảy ra đụng độ với ác quỷ. Tệ nhất có thể Rin đã bị chúng bắt cóc.”

“Bắt cóc ư? Từ trước đến nay, thiên thần nào qua lại cùng thế lực bóng tối, bất kể là lí do gì đều sẽ bị thanh trừng. Vậy tổng lãnh Meiko...”

Đại thiên thần nhìn về phía Meiko ngồi cách tôi ba thiên thần khác.

“Ngài cai quản cây sinh mệnh. Trong một năm nay có thấy linh hồn nào của thiên thần quay về không?”

Tất cả linh hồn của người hay thiên thần khi chết đều bị hút trở về cây sinh mệnh. Chịu trách nhiệm cai quản cây sinh mệnh, tất nhiên Meiko nắm rõ luân hồi của mọi linh hồn.

“Linh hồn của Rin chưa quay về cây sinh mệnh.”

“Vậy à, vậy thì có thể là khả năng thứ hai.” Đại thiên thần đưa ra kết luận sau khi đã cân nhắc mọi sự. Ngài bắt đầu nói.

“Nếu là trốn ở Nhân giới vì có lí do, trong trường hợp đó sau khi tìm thấy, tổng lãnh Kaito, tùy ngài xử lý. Mọi chiến công của ngài từ trước tới giờ sẽ bị xóa bỏ vì vụ việc này. Lựa chọn là của ngài. Lỡ như cô ta phản bội cấu kết với ác quỷ thì Kaito, chính ngài phải đưa ra phán quyết.”

Các tổng lãnh đều nín thở. Họ sợ hãi quyền uy của đại thiên thần. Bản thân tôi khi nghe những lời của ngài, hai tay đang đeo găng cũng ướt đầm mồ hôi.

Phán quyết... chính tôi sẽ phải tự tay giết Rin. Các thiên thần phản bội dù là lí do gì đều không có ngoại lệ. Kẻ phản trắc phải bị trừng trị bởi chính những thiên thần nhân danh Thượng đế. Trước kia, cả bây giờ vẫn thế.

“Còn những ý kiến khác?”

Tất cả chúng tôi cùng yên lặng.

“Vậy tới vấn đề tiếp theo. Sắp tới kì kiểm tra cây sinh mệnh...”

Cuộc họp vẫn tiếp diễn nhưng không thứ gì lọt vào đầu tôi nữa. Đã đến lúc tôi phải đưa ra quyết định.

Với cô ấy và tình cảm của mình.

26. Chương 4- Phần 2: Cái Giá Của Sự Phản Bội

Mùa đông của Tarde thật dài. Khác với Bel Canto quanh năm ẩm áp, ở đây có mùa hè chói chang, mùa đông buốt giá, phong vị bốn mùa mỗi mùa mỗi khác.

Tôi đã biết Rin đang ở Calrumando, một quốc gia nhỏ nằm ở rìa Tarde, vùng cai quản của Gaku.

Rin biến mất hơn một năm nay. Với chúng tôi một năm không đáng kể nhưng chừng đó thời gian mất liên lạc mà không rõ lý do, khó tránh được những nghi ngờ.

Quyền năng Thượng đế lưu lại trong cơ thể trở thành dấu hiệu nhận biết của thiên thần. Chỉ cần dựa vào dấu hiệu sức mạnh có thể tìm ra bất cứ thiên thần nào dù đang ở đâu. Nhưng dấu hiệu của Rin đã theo em biến mất, mặc cho tôi có cố công lần tìm.

Tôi vội vã cử hạ cấp tìm ở những vùng lân cận nơi Rin từng giao chiến với ác quỷ hay tìm đến nhà của người mà Rin đã lưu lại trước đây, đã tìm khắp Bel Canto nhưng vẫn bất tin.

Tôi sợ linh hồn của Rin có thể đã tan biến, nhưng Meiko cho hay không phải vậy. Thông tin từ thiên thần cai quản cây sinh mệnh không thể sai được.

Cùng lúc ấy tôi được tin Rin đang ở Nhân giới.

* * *

Nơi tôi đang ngồi là một quán rượu xập xệ trong góc nhỏ của một thị trấn nông thôn yên ả. Con người kéo tới uống rượu huyền ảo từ lúc mới nhá nhem. Nơi này là chỗ uống rượu duy nhất trong thị trấn, cứ vào cuối tuần, từ trẻ đến già lại tới đây tụ tập, từng bừng chè chén.

Chẳng gì có thể làm tôi bận tâm, nhưng những âm thanh ầm ĩ cứ dội thành thạch vào từng nhịp thở, đúng là có chút chướng tai. Tôi đã giấu đôi cánh và hiện hình như một người thường, ngồi tại quầy chờ đợi. Tôi chưa từng đến chỗ nào tương tự trước đây, cũng là lần đầu tiên dùng tiền của con người để mua rượu. Loại rượu tên Fervandos ủ bằng táo sản vật ngay tại vùng so với thức uống của con người, cũng không đến nỗi.

Tôi không phải chờ lâu, chuông kêu leng keng ở cửa vào. Xuất hiện sau cánh cửa là một thiếu niên, theo cách tính của con người có lẽ đã đủ tuổi uống được rượu. Nhìn thấy khuôn mặt đã khắc sâu trong kí ức đến đau đớn, tôi lúc ấy mới nhận ra. Thì ra bản thân thật quá ngu ngốc.

Thiếu niên nhìn thấy tôi, chẳng luống cuống chỉ thoáng cười, nụ cười nhẹ bằng như chực tan biến.

Tôi thẳng thốt, gương mặt người vừa cười và em là một.

“Rượu ngon phải không ạ?”

Tôi nói với chủ quán muốn chuyển lên phòng riêng tầng hai kín đáo hơn. Thiếu niên phong thái thuần thực, gọi một ly Fervandos rồi uống cạn. Cái cách cậu ta khen ngon giống như đang thực sự thưởng thức “đồ uống của con người”.

“Không tệ.”

“Táo năm nay chín đúng độ, đem ủ thành rượu cũng rất được.”

“Ra là vậy.”

“Vào vụ thu hoạch em cũng tới nông trại phụ giúp nhưng năm nay được mùa, người làm không xuể.”

“Nông trại?”

“Em sở hữu một vùng đất nhỏ ở đây. Còn anh thì sao... ừm...”

“Tà giáo ngày một lớn mạnh, chúng đang gây hại đến cả Tarde. Quân phái đi điều tra không đủ. Tình hình ở Tarde bây giờ còn tệ hơn ở Bel Canto, ta phải tới đây hỗ trợ Gaku.”

“Anh vẫn bận như thế nhỉ.”

Những câu chuyện rời rạc cứ thế tiếp tục. Không ai trong chúng tôi nhắc đến chuyện đã xảy ra trong một năm, một bức tường không đáng có đột nhiên hiện ra ngăn cách cả hai.

“Em đã nghĩ khi nhìn thấy anh sẽ không nói hết được những gì muốn nói nên...”

Thiếu niên lấy ra một phong thư từ trong túi. Tôi cầm lấy bức thư đã gắn dấu chiến cẩn thận.

“Em không thể quay về được nữa.”

“ ... ”

“Anh biết rõ mà.”

“ ... ”

“Cảm ơn đã đến gặp em, nhưng, em thực sự, thực sự...”

Em định nói xin lỗi sao, tôi vội ôm lấy em, vùi em vào lòng mình. Tôi không muốn nghe. Vẫn còn cách để tôi cứu em, chỉ cần tìm, chắc chắn là có. Tôi và em vẫn còn cơ hội.

“Em nghĩ anh mất công tìm đến nơi hẻo lánh này chỉ để nghe câu đó sao?”

“Em...”

Ngực tôi ứa lạnh. Em đang khóc.

“Anh không phải gã cai quản Tarde này, không rảnh chuyện như vậy. Em hiểu rõ nhất mà.”

“ ”

“Anh cũng không thừa công sức để lòng sự khắp Nhân giới tìm kiếm một kẻ phản bội.”

“Kaito.”

“Làm sao anh có thể đưa ra phán quyết cho kẻ anh đã bỏ bao công tìm kiếm, nhất định không.”

“Nhưng... nhưng...”

“Anh sẽ tìm ra cách để cứu em. Dù em có đang là ai anh cũng không quan tâm. Vì vậy...”

Tôi muốn nói nhưng rồi lại thôi. Đó là cảm xúc tôi không muốn bị bất cứ ai nhận ra. Thứ cảm xúc tôi vẫn chôn giấu và sẽ mãi mãi phải chôn giấu.

Trong vòng tay tôi, cô gái nhỏ giờ đã là một thiếu niên lẳng lặng khóc. Thiên thần vốn không phân biệt giới tính rạch ròi. Linh hồn là bất biến dù cho hình hài đổi thay.

Bức thư này tôi sẽ không mở. Tôi sẽ bắt chắp tình cảm của mình và của cả em.

* * *

Tiếng tuyết rơi khiến tôi tỉnh giấc.

Tuyết rơi hết lớp này đến lớp khác nghe xào xạc bên ngoài. Tôi ngẩn ngơ thấp đèn bàn đầu giường. Căn phòng còn mờ mờ tối phủ trong sắc cam, em không còn bên cạnh nữa. Chắc Miku đã dậy trước chuẩn bị bữa sáng.

Tôi đi chân trần xuống giường, sàn nhà lạnh đến phát run. Trời đã rét hơn. Tôi khoác áo choàng đi đến trước gương. Khuôn mặt trong gương trông thật tệ, có lẽ vì uống rượu đêm qua.

“Rin.”

Đã lâu tôi không còn được gọi như vậy. Trong gương cũng là gương mặt ấy, nhưng là một “tôi” khác. Từ khi trở thành Len, dù biết là đương nhiên nhưng cái tên Rin đã không một lần được nhắc tới. Sự tồn tại của Rin, Miku đã quên mất. Lily vì nghĩ cho Miku,

chuyện ở Bel Canto, chuyện về Rin chẳng bao giờ đả động. Thậm chí Kaito tôi gặp hôm qua cũng không còn gọi tôi bằng Rin nữa.

Sáng ngày sinh nhật, một bức thư được chuyển tới cho tôi. Chỉ vờ vện “Buổi tối ngày này tuần sau, tại quán rượu Gaudente.” Tuy bức thư không đề tên nhưng chỉ cần nhìn nét chữ cứng rắn, tôi biết là thư của anh. Tôi cũng không rõ lúc ấy mình nghĩ gì. Chỉ biết đó là một cảm xúc hỗn độn mà trong ấy cả nỗi sợ hãi vì đã bị phát hiện, và cả niềm vui vì Kaito đã không quên tôi mà cố gắng tìm kiếm suốt một năm qua. Tôi vẫn nghĩ bản thân đã vứt bỏ cuộc sống là Rin trước đây để theo đuổi tình yêu, nhưng quá khứ ấy vẫn bám riết lấy tôi. Tôi tất nhiên không mong Kaito sẽ tìm thấy mình, nhưng vẫn biết ngày ấy rồi sẽ tới. Cuộc hẹn

tối hôm đó, cuối cùng tôi đã chẳng thể nói được gì, chỉ để lại bức thư cho Kaito rồi chia tay. Trong bức thư là những cảm xúc trong lòng tôi.

“Xin lỗi... Rin.”

Tôi không hiểu nổi mình nữa. Có ai xin lỗi chính mình bao giờ chứ. Rin là quá khứ của tôi, là chính tôi chứ không phải ai khác. Cho tới tận bây giờ, linh hồn này vẫn là của Rin.

Thứ thay đổi chỉ có thân xác này.

Từ khi chọn làm một con người, tôi đã không còn là tôi trước đây. Tôi buồn ngủ khi tối đến. Tôi biết đến cảm giác đói bụng, cảm giác muốn ăn thật nhiều. Tôi cảm nhận được sự thay đổi giữa các mùa, cảm thấy thời gian lặng lẽ vượt mất. Thấm thía nỗi cô đơn khi phải ở một mình, vỡ òa trong hạnh phúc khi có em bên cạnh.

“Rin này... tôi sẽ không hối hận đâu. Thật tốt khi được trở thành Len, rồi được Miku yêu. Tôi hạnh phúc lắm.”

Nếu có ai nhìn thấy tôi đang nói chuyện với chính mình trong gương hắt người ấy sẽ nghĩ tôi bị điên rồi.

* * *

Đã tới lúc tôi phải quyết định.

Vì chính bản thân tôi, vì những đồng đội tôi đã phản bội, vì em.

Tôi vỗ nhẹ má để bản thân tỉnh táo lại. Hôm nay sẽ là một ngày bận rộn. Tuyết rơi rất nhiều, tôi phải giúp các cô hầu gái cào tuyết, rồi ăn sáng với bánh Miku nướng, những thiết kế mới của Lily đang chờ tôi... Tôi còn một chuyến đi xa vào thị trấn...

Tôi phần chần hấn lên khi nghĩ tới những việc cần làm. Lạc quan để quên buồn phiền, vẫn còn những tính cách ấy của Rin, không bị đổi khác.

Hy vọng hôm nay sẽ là một ngày đẹp trời. Miku đang chờ tôi dưới nhà, không còn thời gian để chần chừ nữa.

27. Chương 4- Phần 3: Mũi Tên Phán Quyết (1)

Thong thả bước trên nền rừng phủ dày tuyết, tôi nhìn quanh, đâu đâu cũng chỉ thấy tuyết. Tuyết đọng cả trên những cây lá kim, tô điểm cho khu rừng vốn dĩ đã xinh đẹp. Tuyết đang rơi nhưng vẫn có nắng. Al-fine của tôi gần như không có tuyết rơi, nhưng rồi tôi cũng quen dần với mùa đông trắng đầu tiên trong đời, cũng đã học được cách đi trên đường tuyết sao cho khỏi ngã. Năng lực thích ứng với ngoại cảnh dù muốn dù không đã luôn được thử thách từ lúc tôi chỉ là một đứa trẻ.

Trong khi những bờ ngõ xa lạ vẫn còn, mọi thứ với tôi dường như dễ dàng hơn cả với Len, người đáng lẽ phải thông thuộc nơi này. Cậu đã nói không bao giờ ra khỏi nhà vào mùa đông, chắc không phải chỉ để chống chọi. Một ngày, chúng tôi lần đầu tiên cùng nhau đi dạo trên đường tuyết. Người tỏ ra khổ sở hơn với việc giữ thăng bằng là cậu, còn người chìa tay giúp đỡ lại là tôi, kể lần đầu tiên nhìn thấy tuyết đóng băng trắng xóa trên đường. Thật bất đắc dĩ. Cậu đã luống cuống hoảng hốt thế nào, đến giờ nghĩ lại vẫn khiến tôi bật cười. Con đường trơn trượt trở thành sân chơi mới cho tôi và Len, chúng tôi thử mọi cách để lại ngã nhào trong đủ mọi tư thế. Len rất kì lạ, cậu ấy lúc này khiến cho người khác thấy cậu trẻ con vô tư lự, lúc khác lại tỏ ra chín chắn, mạnh mẽ. Gương mặt đẹp như một bức tượng điêu khắc, tính cách lạ lùng nhưng thất thường một cách dễ thương, mọi thứ ở cậu khiến bất cứ ai, những cô hầu gái, những người dân trong các làng ven rừng đều cảm thấy đáng mến.

Sao Len còn chưa về tới nhỉ.... Len đã vào thành phố từ hai hôm trước vì chuyện đất đai và vài chuyện riêng. Cậu sở hữu thái ấp nhưng rất hạn chế giao lưu cùng giới thượng lưu, có gặp mặt vì công việc cũng chỉ với người làng ở xung quanh.

Còn mãi nghĩ ngợi, ngẩng lên mới biết nhà thờ đã ở ngay phía trước, tôi đi nhanh hơn mình tưởng. Nhà thờ gần nhất trong vùng cách lâu đài khoảng nửa tiếng đi bộ, nằm ngay trên con đường dẫn vào rừng, mọi sự

kiện trong làng đều diễn ra tại đây. Không phải là dịp lễ, nhà thờ khá vắng vẻ, hầu như không thấy bóng người. Tôi đẩy cửa chính, tấm gỗ nặng trĩu đã bị phủ không biết bao nhiêu lớp tuyết.

“Thưa...”

Bên trong nhà thờ không có người. Mọi ngày vẫn thường có các xơ cầu nguyện. Hay vì lúc này đã muộn? Nhưng bên ngoài vẫn chưa tối. Ánh sáng của những ngọn nến thấp lên không gian kì ảo. Tôi đến gần toà thánh chấp hai tay hành lễ. Cầu nguyện vẫn luôn khiến tôi thấy thanh thản. Đột nhiên, có tiếng cửa mở. Tôi đã nghĩ là tiếng của các xơ.

“Thưa xơ?”

Người đó đứng ngược sáng, tôi không thể trông thấy rõ. Không có tiếng đáp lại nên chắc là người trong làng đến làm lễ. Tôi đi về phía cửa, bóng dáng kia cũng tiến lại gần, đôi cánh lớn đập nhẹ trong không trung.

Đôi cánh... Người đó mặc đồ trắng, gương mặt đẹp như tranh nhưng lạnh lẽo... Đó là một thiên thần.

Sững sốt, mọi âm thanh nghẹn ứ trong cổ họng tôi.

“Cô đã cầu nguyện xong?”

Giọng nói trầm nhưng vang. Đôi mắt cứng rắn không chút cảm xúc. Ánh mắt khiến tôi thấy mình đang run rẩy.

“Người là... thiên thần?”

“Phải. Không cần ngạc nhiên như vậy. Ở ngay bên cạnh cô cũng luôn có một thiên thần đấy thôi.”

“Dạ...!?”

Tôi không nghe lắm chứ. Tôi chưa bao giờ nhìn thấy thiên thần. Những câu chuyện về thiên thần và ác quỷ cha thường kể trước lúc đi ngủ theo tôi lớn lên, có lẽ đã khiến tôi mang niềm tin vào sự hiện diện của Thượng đế. Nhưng trước nay tôi chưa bao giờ thực sự nhìn thấy một thiên thần. Anh ta đã nói có một thiên thần ở ngay bên cạnh tôi. Thiên thần đã nói vậy. Tôi nhìn vị thiên thần uy nghi vĩ đại trước mặt, cố hiểu xem chuyện gì đang xảy ra.

“Cô không còn nhớ gì? Cũng không sao. Ta có chuyện muốn nói với cô.”

Thiên thần cau mày, rồi lại trầm ngâm tựa như có điều khó nói. Nếu là thông điệp từ thiên thần thì chỉ có thể là thứ đó. Lời báo tử.

“Xin người cho tôi được xưng tội.”

Tôi luống cuống thốt lên. Trước thiên thần, những bề tôi của Thượng đế, không ai được phép dối trá.

“Tôi đã làm nhiều điều sai, đã rời bỏ quê hương, gia đình, phản bội người tôi đã đính ước. Tôi đã gây ra nhiều tội lỗi chỉ vì ích kỉ hạnh phúc cho bản thân.”

“Thế sao. Con người là giống loài sinh ra từ dục vọng mà. Vì bản thân mà phản bội ân nghĩa cũng là chuyện thường. Ai cũng vậy cả thôi.”

“Nhưng...”

“Đủ rồi. Ta không đến để bắt cô xưng tội.”

Thiên thần dường như đang suy nghĩ, nếp nhăn khi cau mày lại càng hằn sâu hơn, người nói tiếp, dứt khoát và sắc lạnh.

* * *

“Cô không thể sống, và cả kẻ đó. Bề trên sẽ không dung thứ cho chuyện này.”

“...!!”

Người mà thiên thần nhắc tới là ai? Dù không muốn nhưng tôi chỉ có thể nghĩ đến cậu.

“Len...!! Len sẽ bị thiên thần trừng phạt sao ă?”

“Phải. Kẻ đó đã vi phạm thánh quy. Các ngươi không thể trốn tránh được nữa rồi.”

“Sao có thể...”

“Chỉ có một cách duy nhất, cách để cả cô và kẻ đó cùng sống.”

“Tôi sẽ làm tất cả, dù có khó khăn đến đâu. Xin người!”

“VẬY. Để ta chỉ cho cô. Hãy quên kẻ đó và trở về nhà cũ của cô.”

“Về ư?”

“Vẫn còn kịp. Trước khi bề trên biết chuyện, ta sẽ xoá sạch mọi dấu vết, sửa chữa tất cả, đưa mọi thứ trở lại như ban đầu. Cô cũng không cần phải chết.”

“Có nghĩa là sao ạ?”

Tôi bối rối. Sửa chữa... Vậy thì ban đầu đáng lẽ phải là thế nào? Phản bội đức tin, bỏ trốn cùng người mình yêu là tội đáng chết ư? Hay trước khi gặp tôi, Len đã gây ra tội lỗi gì ghê gớm?

“Việc cô và kẻ đó ở cùng nhau đã là tội lỗi. Trước khi phiên xét xử xảy ra, ta phải xoá hết mọi chứng cứ. Như vậy cô đã hiểu rồi chứ?”

“Tội lỗi? Nhưng...”

“Không còn thời gian. Còn chần chờ nữa nếu như bị phát hiện sẽ không thể cứu vãn nổi.”

Thiên thần sốt sắng nhìn tôi. Không còn thời gian? Đầu óc tôi rối loạn. Thiên thần sẽ dẫn Len về Thiên đường vì đã phạm lỗi. Chỉ có quyết định của tôi mới có thể cứu Len. Nhưng tôi mới là kẻ đã bỏ trốn, chính tôi mới là kẻ gây tội.

“Tôi không muốn...!”

“Cô nói sao...?”

“Xin đừng dẫn Len đi. Tôi cầu xin người. Tôi cũng là kẻ phạm tội. Xin người hãy trừng phạt tôi.”

Tôi cúi gập người cầu xin. Chỉ cần ở cùng Len, tôi chẳng còn gì phải lo lắng nữa. Nếu là hai chúng tôi, dù là hình phạt tàn khốc đến thế nào cũng không còn đáng sợ nữa.

“Nếu mất Len, tôi không còn gì cả.”

“...”

“Len đã giải thoát tôi. Ngày hôm đó, là cậu ấy đã giúp tôi được sống một cuộc đời mới. Nhờ thế tôi nhận ra cuộc sống này đáng sống đến thế nào. Nếu không có Len, tôi không còn biết mình nên sống vì cái gì nữa.”

Ánh mắt thiên thần sắc lạnh như mũi dao chia về tôi. Nhưng đâu đó trong ánh mắt ấy dường như ngoài sự uy hiếp còn ẩn chứa nỗi cô đơn tuyệt vọng.

“Ấu trĩ. Kẻ đó cũng nghĩ như cô chứ? Cô chắc vậy?”

Lòng ngực tôi đau nhói. Liệu Len có nghĩ như tôi không? Không biết chừng nếu tôi và cậu rời xa nhau sẽ tốt hơn cho cả hai.. Cậu sẽ thoát khỏi phán quyết của các thiên thần. Tin vào Thượng đế và thiên thần là những gì tôi đã được dạy. Nếu ở đây, Len sẽ nói gì? Còn bản thân tôi, tôi muốn gì?

“Nhưng tôi không muốn rời xa Len. Bởi vì, bởi vì...”

Những ngày tháng ngắn ngủi cùng Len hiện lên trong kí ức tôi. Những ngày tháng êm đềm chỉ có yêu thương và chia sẻ, từ ngày cậu nắm lấy tay tôi dắt đi..

Tôi chỉ cần em thôi. Cần hơn mọi thứ.

Chỉ điều đó thôi cũng đủ khiến tôi cảm thấy mình đáng được sống. Tôi cũng đâu còn cần gì hơn cậu.

“VÌ, vì tôi yêu cậu ấy.”

“Người!”

“Tình yêu của Len là chân thành. Tôi hiểu chứ.”

Sứ giả của Thượng đế đã tới đây, còn tôi lại từ chối sự giúp đỡ từ người,, bỏ ngoài tai lời cảnh báo của người. Thật là một hành động phỉ báng làm sao... Chân tôi run rẩy không còn đứng vững. Sẽ không sao đâu, chỉ cần có Len bên cạnh, tôi tự mỉm cười với chính mình. Thiên thần trước mắt tôi như càng trở nên u uẩn, trong đôi mắt người là đau đớn cùng vụn vỡ.

“Chẳng còn lựa chọn nào nữa đâu... Hãy lấy sinh mệnh của người để rửa sạch những tội lỗi này.”

Đoàng.

Tiếng đạn khô lạnh. Cảnh tượng xung quanh tôi quay vòng chậm chậm như một chiếc đèn kéo quân, móp méo, rồi chìm dần. Không, chính tôi mới đang chìm xuống.

28. Chương 4- Phần 3: Mũi Tên Phán Quyết (2)

Cuối ngày rồi. Tôi đã nói với Miku đến tối mới về, nhưng chỉ nghĩ đến việc được gặp em, đôi chân bắt đầu trở nên vội vã. Giải quyết công việc chỉ là cái cớ, nơi tôi muốn đến lần này là tiệm kim hoàn trong kinh thành. Thi thoảng lắm mới có dịp vào thành phố, thu xếp chuyện thái ấp xong còn phần lớn thời gian sau đó tôi dành để tìm kiếm ở khắp các tiệm trang sức trong thành. Tôi đã bí mật được Lily chỉ cho sở thích và cỡ nhẫn của Miku. Sự tinh tế của Lily trong những việc thế này bây giờ mới khiến tôi thấy thực sự biết ơn. Hợp với đôi tay mảnh dẻ của em phải là một thứ vừa có cảm giác ấm áp, lại vừa thanh thoát đáng yêu.

Sau một hồi lòng vòng khắp không biết bao nhiêu cửa hàng, tôi dừng lại ở một tiệm kim hoàn trông có vẻ lâu đời. Không còn ấp ủ mấy hy vọng, tôi vốn chỉ định vào để xem, nhưng tình cờ lại tìm được một chiếc nhẫn ưng ý, tôi đã mua mà không mặc cả. Chủ tiệm cũng tỏ ra thú vị với tôi, vị khách không ngừng mỉm cười từ lúc mua được chiếc nhẫn, vừa gói đồ vừa tỏ vẻ tò mò hỏi.

“Nhận được nhẫn từ một chàng trai tuyệt vời thế này, đúng là một cô gái may mắn. Là nhẫn cầu hôn?”

Còn tôi chẳng ngần ngại thành thực với người vừa gặp, người may mắn có lẽ phải là tôi mới đúng.

“Lần sau hãy đến cùng với người ngài yêu nhé.”

Tôi mỉm cười gật đầu rồi cầm nhẫn rời đi, trong lòng phấn chấn.

Nhiều giờ đi bộ ngoài trời tuyết, cái lạnh của tuyết đông làm hai má cũng lạnh buốt. Qua cổng vòm đến cửa chính, vào đến trong nhà mới cảm thấy cả không khí hít vào cũng thật ấm áp.

“Cậu chủ Len, mừng cậu đã về.”

“Chào cô, Lily.”

Tôi treo áo lên giá, phủi tuyết thì Lily ra đón đầu tiên.

“Cậu mua được rồi chứ? Món đồ bí mật.”

“Đừng làm ấm thế chứ. Lỡ có ai nghe thấy thì...”

“Thì có sao. Cậu đừng chần chờ nữa. Càng-sớm-càng-tốt.”

“Tôi biết chứ. Miku đâu rồi?”

Tôi khắp khởi không thể chờ nổi đến lúc Miku nhìn thấy chiếc nhẫn, rồi được tự tay lồng nó vào ngón tay em. Được Lily gợi ý “kịch bản cho màn cầu hôn”, tôi đã tập đến thuộc lòng, mọi thứ đã hoàn hảo.

“Phải rồi. Cô chủ đi lễ từ chiều vẫn chưa về.”

“Hà?”

“Cô chủ đi nhà thờ mỗi Chủ nhật mà? Hôm nay cô ấy đi một mình.”

“VẬY à... nhưng giờ này thì hơi muộn nhĩ.”

Mặt trời đã lặn. Như vậy thì cầu hôn em ngay tại nhà thờ chẳng phải càng tốt hơn sao.

“Tôi sẽ tới nhà thờ đón Miku.”

“Cậu vừa về tới mà.”

Tôi mặc lại áo khoác chuẩn bị ra ngoài.

“Cậu nhớ về trước bữa tối nhé. Đi đường cẩn thận.” - Lily theo tiễn tôi ra tới cổng.

Tôi sốt sáng hưởng theo con đường tuyết dẫn khỏi rừng. Nên đi nhanh trước lúc trời tối hẳn. Liệu em có vui khi nhận được lời cầu hôn từ tôi? Lòng tôi rộn rạo, chân bước cũng mau hơn.

Xung quanh thình lặng, chỉ có âm thanh lạo xạo của tuyết bị dẫm dưới đế giày. Tuyết vẫn rơi không ngừng, lấp kín những dấu chân vừa in vết. Một linh cảm lạ khiến tôi nhận ra không phải chỉ có một mình tôi trong rừng. Trong màn tuyết trắng dày đặc, khu rừng lặng như tờ. Chỉ cần một tiếng động dù nhỏ đến mấy cũng có thể cảm nhận được. Năng lực đã không còn nhạy bén như khi là thiên thần, nhưng với những thực thể mang sức mạnh đặc trưng như thiên thần hay ác quỷ thì không khó để tôi có thể nhận ra.

“Ai?”

Tôi xoay người, căng mắt tìm kiếm trong khoảng tối giữa những thân cây. Tôi sững người, sức mạnh này thật quen.

“A, bị lộ rồi. Người hình như còn nhạy cảm hơn cả trước đây.”

Kẻ lộ diện là mối nghiệt duyên ám mãi không dứt của tôi, gã ác quỷ tóc đỏ. Sóng lưng tôi cứng đờ lạnh lẽo.

“Cảnh giác quá mức rồi. Ta đã nói không gây khó dễ cho người mà.”

“...”

“Người thay đổi nhiều thật đấy.”

“...”

“Không ngờ khi ấy người lại chọn trở thành con người, đã vậy lại là một tên nhóc nữa chứ. Tiếc quá đi, người đã từng đáng yêu như vậy mà.”

“Thế nên, người đến đây là muốn than thở với ta sao?”

“Hả? Đầu người có phải bị làm sao rồi không? Bình thường là người phải nhảy dựng lên rồi mắng ta nhiều chuyện, mắng ta cầm miệng ngay chứ. Tính khí nóng nảy của người đã dịu đi không ít đấy nhĩ.”

Vẫn với cái vẻ nhàn tản bất cần ấy, hấn ung dung tiến lại gần tôi. Nếu hấn đã nói sẽ không làm gì, tôi cũng không cần khẩn trương.

“Hửm, không bỏ chạy?”

“Người đã nói sẽ không làm gì ta mà. Vả lại người hứng thú với Rin, đâu phải ta.”

“Người lạnh lùng thật đấy. Ta tất nhiên không hứng thú với con trai, nhưng mà người giống Rin thân yêu của ta như vậy, ta phải quan tâm chứ.”

Tôi nhìn vào mắt gã tóc đỏ, và lại bắt gặp nụ cười ngông ngạo.

“Ta có một chuyện muốn hỏi người. Định để sau nhưng lỡ người lại đột nhiên biến mất thì biết làm sao. Ta đã khó khăn lắm mới tìm được người. Bà già đó thì nhất quyết không chịu nói gì. Ta liền bám theo tên thiên thần mặt sắt thì trúng phóc luôn.”

Hấn đang nhắc tới Kaito. Có thể theo dõi Kaito mà không bị phát hiện, thực lực của kẻ này hoàn toàn trái ngược với vẻ ngoài cợt nhả của hấn. Ác quỷ vươn tay, đầu móng tay hấn chạm vào tai trái tôi.

“Làm thế nào người có cái khuyên tai này. Trước đây người đeo nó bên phải đúng không?”

“Sao ta phải trả lời người?”

“Ai đã giúp người biến thành con người hả? Chỉ cần nói ta biết thôi mà. Hay có lí do gì đặc biệt khiến người phải giữ bí mật?”

“...”

“Được rồi. Vậy người xem cái này đi.”

Ác quỷ lấy một vật từ trong túi chìa ra cho tôi. Là một chiếc khuyên tai hình cây thập tự. Nó giống hệt với cái mà tôi đang đeo. Phải rồi, chúng là...

“Sao người...”

“Hả, ta không nói đâu.”

“Người!”

“Người cũng thế mà. Chúng ta hoà.”

“Hiểu rồi. Ta sẽ nói cho người. Nó là kỉ vật của một đồng sự cũ. Ta đã đeo nó sang tai trái vì nghe nói đàn ông ở nhân giới đeo khuyên tai bên trái.”

“Vậy à. Tiện nên ta hỏi thôi, kẻ người nói đó giờ đang ở đâu?”

“Chuyện đó ta cũng không biết.”

“Hừm.”

“Vậy còn chiếc khuyên tai giống hệt với cái của ta mà người đang cầm?”

“Ta được tặng cho đấy, khi ta còn là một đứa nhóc. Cũng là từ thiên thần người đã nhắc đến. Xem ra cũng đã ba trăm năm rồi.”

Phải rồi, từ lúc tôi gặp anh rồi trở thành đồng sự của nhau, anh đã chỉ đeo một bên khuyên tai. Có nghĩa là gã này đã có chiếc khuyên tai từ trước cả khi tôi được sinh ra.

“Vậy là mỗi chúng ta cùng được hân tặng cho một trong hai chiếc của một đôi khuyên tai.”

“Tại sao anh ấy lại tặng nó cho người? Đôi khuyên tai này không phải thứ có thể dễ dàng có được, thậm chí là một thiên thần cấp cao. Nó chỉ được trao cho những thiên thần lập được chiến tích quan trọng. Làm thế nào người lại có nó chứ. Người và anh ấy có quan hệ gì? Chẳng lẽ người đã...?”

“...Ồ, ta rút lại lời khi nãy nhé. Người vẫn hấp tấp nóng nảy như vậy.”

Sau cuộc gặp cuối cùng ở thần điện Tendrement hôm đó, anh giống như hoàn toàn biến mất khỏi thế giới này. Chúng tôi đã đi tìm trong nhiều ngày ở Nhân giới nhưng chỉ vô ích.

Đột nhiên bây giờ gã ác quỷ này lại xuất hiện, không chừng hẳn biết gì đó về chuyện anh bỏ trốn khỏi Thiên đường...

“Hừ, cứ tưởng có thể biết thêm cái gì, hoá ra lại mất công toi. Chắc chắn, ta không còn chút hứng thú nào với trò đuổi bắt vòng quanh này nữa, chắc hẳn chết rồi cũng nên.”

“Sao người phải tìm anh ấy? Người là ác quỷ cơ mà?”

“Ta nói rồi. Ta chẳng cần biết, ác quỷ, thiên thần, con người sao cũng được. Ta có chuyện này cần nói hẳn biết.”

“Chuyện anh ấy cần biết?”

“Chúng tràn ngập trên các mặt báo mỗi ngày, người phải biết chứ - những vụ giết người liên tiếp. Sắp bắt đầu rồi... Một cuộc chiến.”

“...! Cái đó, không lẽ nào.”

”Ồi chà. Đến đây thì ta không thể nói thêm rồi. Vả lại chuyện của thiên thần và ác quỷ đâu còn can hệ gì với người nữa đâu, con người?”

Ác quỷ vỗ cánh tung mình lên không trung. Tuyết vương trên đôi cánh đen rớt xuống lả tả. Một cuộc chiến sắp bắt đầu... Thế lực bóng tối đang ngày một lớn mạnh nhờ sự lan rộng của tà đạo. Đó là mục tiêu của chúng. Chúng tham lam dùng Honest nhắm vào những con chiên ngoan đạo, vì niềm tin càng mạnh, lòng hận thù càng lớn. Honest đã gây ra những gì tôi đều biết cả, trước đây là Bel Canto, bây giờ thêm cả Tarde, nhưng không ngờ dã tâm của Satan lại lớn đến chừng này.

Mình phải mau chóng báo tin này cho Kaito.

Tuyết đổ ào xuống từ một cây gần đó. Tiếng động đột ngột khiến tâm trạng rối bời trong tôi thanh tĩnh trở lại. Tôi đã là Len, là một con người. Tôi không còn là thiên thần nữa, cũng không còn sức mạnh để chiến đấu. Chuyện ác quỷ dùng Honest để sai khiến con người, đâu phải đến giờ tôi mới biết. Tôi chẳng qua là giả vờ như không biết, vì tôi đã không còn là tôi trước đây nữa rồi. Lòng hiếu chiến ban nãy còn sục sôi nhanh chóng nguội lạnh.

Tôi bàng hoàng day dứt nhưng đã thông suốt. Tôi phải đi đón Miku, đó mới là việc tôi nên quan tâm.

Kaito sẽ lại tới gặp tôi. Khi ấy nói lại với Kaito những chuyện ban nãy cũng chưa muộn, và cả chuyện của “anh”. Dù Kaito đã nói sẽ che giấu cho tôi, nhưng chuyện tôi sống cùng con người bị bại lộ, chỉ là sớm hay muộn.

Cho đến lúc ấy, tôi muốn sống thật vui vẻ những ngày còn lại cùng Miku, muốn làm hết tất cả những gì có thể làm cho em. Tôi nắm chặt chiếc hộp trong túi. Em sẽ nói gì nhỉ, khi nhìn thấy vật trong hộp, khi nghe những lời hẹn ước từ tôi. Em sẽ vui chứ? Tôi sống chỉ bằng những suy nghĩ đó thôi. Đó là con đường mà tôi đã chọn. Những mối day dứt còn ở trong lòng cũng không cản được những bước chân vội vã.

Hàng ngàn ngọn nến được thắp sáng trong thánh đường, rực rỡ như ban ngày. Những bông hoa trang trí cũng trắng tinh khôi như tuyết ngoài kia. Là hoa gì tôi không nhớ nổi, chỉ biết nó không dễ tìm.

Khi tôi vẫn còn ngỡ ngàng vì cảnh tượng trước mắt thì điều tôi nhìn thấy sau đó khiến tôi chết lặng. Miku nằm dưới đất, thân hình nhuộm máu đỏ. Chân tôi như bị đông đá không tài nào bước nổi. Cảm giác lâng lâng khi nãy vụt tan biến.

Tôi lê từng bước hỗn hển sợ hãi, nhận ra mình mãi vẫn không thể với tới em. Cơ thể này, đôi chân này, ngỡ tưởng đã hoàn toàn thuộc về mình, sao còn vụng về run rẩy đến thế, ngay lúc tôi cần nó nhất.

Mười phút hay đã một tiếng dài trôi qua, tôi mới đến được chỗ em ở ngay trước mắt mình. Em nằm bất động, màu đỏ thẫm loang trên ngực trái. Gương mặt em yên lành như đang ngủ. Tôi ôm lấy em lạnh lẽo.

“Miku.”

Không có tiếng trả lời. Làm sao em trả lời tôi được nữa. Trái tim ấy đã ngừng đập.

“Miku, xin em đấy, mở mắt ra đi.”

Tôi thì thăm mãi vào đôi tai đã không còn tri giác. Cảnh từ biệt tôi đã không ít lần chứng kiến trong những lúc thực hiện nhiệm vụ dẫn đường cho các linh hồn. Tôi đã nghe thấy vô kể những lời than khóc tiễn biệt, nhìn thấy hàng trăm hàng nghìn những gương mặt mất mát khổ đau. Nhưng lại chưa từng biết mất đi một ai đó có thể khiến người ta cảm thấy tuyệt vọng cùng đau đớn, căm giận đến vậy.

“Mọi thứ, là tại tôi.”

Ngày hôm ấy, nếu tôi không vờ như ngẫu nhiên tới đám cưới của em, nếu tôi không sống chết bám lấy chút hi vọng nhỏ nhoi để đến gặp em, sẽ không có chuyện ngày hôm nay. Cảm giác tội lỗi hối hận khiến tôi khuyu gối.. Tôi đã biết sẽ thế này khi gặp lại Kaito, không, là từ trước đó nữa, khi tôi quyết định trở thành một kẻ phản trắc để đổi lấy cuộc sống làm con người. Chỉ là tôi đã quá ích kỷ.

Tôi muốn trở thành con người, một con người có thể cùng em chung sống. Muốn bằng tình yêu của mình bù đắp nỗi cô đơn của em. Muốn được yêu... là tất cả những gì tôi mong muốn.

Và thế là, tôi vứt bỏ tất cả, tất cả những gì không thể thay thế. Tình bạn chân thành, sinh mệnh thiên thần cao quý, cả chính bản thân tôi. Một năm qua tôi đã sống trong hối tiếc, đã day dứt đến mất ngủ, những lúc như thế nụ cười của em lại xoa dịu tôi. Dù mất những gì, chỉ cần ngày mai lại có thể nhìn thấy nụ cười trong trẻo của em, tôi sẵn sàng đánh đổi tất cả. Tôi chỉ cần có em ở bên, đó là điều chân thành nhất tôi mong em biết.

“Những lời tôi đã nói với em hôm đó đều là thật.”

Chắc em không còn nhớ nữa rồi. Khi còn là Rin, ngày hôm ấy tôi đã lần đầu tiên đem tất cả ra đảm bảo để hứa với em. Tôi đã hứa sẽ ở bên cạnh bảo vệ Miku mãi mãi. Em đã nghĩ đó chỉ là sự bảo hộ của thiên thần phải không? Nhưng vì lời hứa ấy, tôi quay lưng lại với Thượng đế của mình.

“Tôi sẽ giữ lời.”

Xoa bỏ lời thề để hoá giải phong ấn sức mạnh thiên thần. Nguồn sức mạnh trong cơ thể tôi lan toả theo câu thần chú xoa bỏ lời thề. Phán quyết dành cho kẻ mang tội chỉ thực hiện duy nhất một lần. Nếu thứ gây ra cho Miku là một phán quyết thì linh hồn của em vẫn chưa bị mang đi. Tôi phải tin như vậy.

“Tôi sẽ đánh thức em.”

Tôi đỡ Miku vào lòng và hôn lên môi em.. Tôi đem tất cả sức mạnh của mình đưa linh hồn em trở lại với thân xác. Một trong những đại tội là tái sinh người chết. Giá phải trả là chính linh hồn tôi.

Kí ức của Miku đã đánh mất, vì lời thề sẽ trở lại. Sau khi biết tất cả những việc tôi đã làm, liệu Miku có căm ghét tôi? Đó là điều mà tôi sợ nhất.

* * *

Tôi mở mắt nhìn thấy ánh sáng tràn ngập xung quanh mình.

Chuyện gì đã xảy ra?

Tôi đã nhìn thấy một thiên thần tóc xanh dương, đã nói chuyện với người.

Tôi đã khước từ sự giúp đỡ của người, khiến thiên thần vô cùng tức giận.

Tiếng súng nổ và rồi...

Tôi đã...

Là một giấc mơ sao...?

* * *

Mi mắt tôi trĩu nặng, hé mở nhìn ra không gian mờ ảo xung quanh. Tôi nhìn thấy nụ cười ấm áp quen thuộc.

“Miku dậy rồi à.”

Tôi đã từng gặp thiếu nữ này.

Đã từng nghe giọng nói này.

Đã bao lâu rồi tôi mới được gặp lại người... nhưng tôi lại cảm thấy giữa chúng tôi dường như chưa bao giờ chia cách. Tại sao có thể thế được...

À. Đúng là như vậy rồi. Vì cô ấy chính là...

“Miku ngủ lâu quá đấy, tôi đã sợ chị sẽ ngủ mãi như vậy chứ.”

“Ri...n.”

“...”

“Rin, là Rin phải không?”

“Xin lỗi nhé, tôi đã nói dối Miku cho đến tận bây giờ. Miku nhớ hết rồi phải không? Chị không sao chứ?”

Đầu óc tôi quay cuồng như vừa bị cuốn vào vòng nước xoáy của cơn lũ. Những mảnh kí ức vụn vỡ dần được ráp nối lại. Những ngày tháng vui vẻ lúc gặp Rin, những kỉ niệm quan trọng của tôi. Làm thế nào tôi lại có thể quên hết tất cả về cô ấy. Đáng lẽ tôi nên nhận ra ngay lúc gặp Len, người giống hệt Rin.

Tại sao tôi không nhận ra chính Rin đã trở thành Len và giải cứu tôi khỏi cuộc hôn ước sắp đặt? Tại sao phải cho đến giờ tôi mới hiểu ra. Rin đã luôn giữ lời hứa sẽ ở bên cạnh mỗi lúc tôi khóc, bảo vệ tôi?

Tôi nhìn xuống, thấy máu trên ngực mình và vết máu bắn xung quanh. Vậy đúng là tôi đã bị bắn. Đáng lẽ tôi phải chết rồi, nhưng tại sao...

“Tôi phải đi rồi.”

“Rin?”

“Miku...”

Mùi hương dịu dàng quen thuộc ôm ấp tôi. Rin ôm lấy tôi và siết chặt.

“Tôi rất vui vì đã gặp được Miku.”

“Rin.”

“Tôi đã rất hạnh phúc, vì được yêu Miku.”

“Tôi cũng yêu Rin... Len...?”

“Ha ha. Miku muốn gọi tôi thế nào cũng được. Không có gì khác hết. Dù là ai, tôi luôn yêu Miku.”

“...! Tôi cũng... tôi cũng vậy. Dù Rin là Len hay Len là Rin thì tình cảm của tôi cũng không thay đổi.”

“Miku, cảm ơn. Chỉ cần chị nói vậy, tôi biết mình không làm sai.”

“Rin.”

“Cảm ơn Miku, người tôi yêu nhất.”

Một luồng sáng rực rỡ khiến mắt tôi chói loà. Thiên thần ôm tôi trong vòng tay, bằng nụ cười đẹp nhất, đang khóc.

“Không...!!”

Cô ấy dần trở nên trong suốt. Cơ thể của Rin toả ánh sáng rực rỡ và tan dần vào không khí.

“Không phải thế... Rin...?”

(...)

Thế rồi ánh sáng cuối cùng cũng vụt tắt.

* * *

“Rin...?”

Không có tiếng trả lời dù tôi có cố gọi đến mấy.

“Rin...? Len...”

Có thứ gì đó rớt lại trên sàn. Một chiếc lông vũ đen và một chiếc hộp nhỏ.

“Lông vũ...? Lông vũ màu đen ư?”

Đôi cánh thiên thần đáng lẽ phải là màu trắng. Đôi cánh của Rin cũng là màu trắng muốt, làm thế nào lại có một chiếc lông vũ đen ở đây?

Tôi mở hộp. Bên trong là chiếc nhẫn hình bông hoa màu trắng. Nó là cái giống hệt với chiếc mà Rin đã tặng tôi ở hội chợ. Tôi nhìn vào mặt trong chiếc nhẫn, có khắc dòng chữ. Lời nhắn yêu dấu gửi đến tôi.

“Tôi sẽ luôn ở bên cạnh bảo vệ Miku.”

Phải rồi nhỉ. Ngay cả lúc tôi đã quên Rin thì Rin vẫn ở bên cạnh bảo vệ tôi.

“Tôi chỉ cần em thôi. Cần hơn mọi thứ.”

Em cũng vậy, Len, chỉ cần được ở bên cạnh Len là đủ, chỉ cần là Len thôi.

Gò má tôi ướt nóng. Tôi gục khóc, nước mắt tuôn rơi, những mong có thể nhấn chìm cả thánh đường ấy trong nước mắt của mình.

29. Chương Kết

Chuông báo trời tối giống giả vọng từ xa từng hồi.

Ở thành phố biển không nhiều các công trình tôn giáo, chỉ cần gác chuông từ một nhà thờ nhỏ ven bờ nước cũng có thể mượn những cơn gió lồng đem tiếng chuông đến từng góc phố.

Nghe tiếng gọi mình từ tầng hai, tôi đành bỏ lại bữa tối đang nấu dở và chạy lên lầu. Ngôi nhà hai tầng khiêm tốn phù hợp với một gia đình trung lưu là nơi tôi đang giúp việc.

Không có ai khác nên giờ thì không chỉ có mỗi may vá, mọi việc khác trong nhà đều đến tay. Tôi đến trước căn phòng thoáng nắng cuối hành lang, gõ cửa.

“Giúp em với!”

Cô chủ của tôi ở bên trong luống cuống khổ sở gọi với ra.

“Lily! Em bé cứ khóc mãi. Sao thế không biết.”

Người chỉ bé có chùng này mà lớn tiếng thế kia, khóc ngằn ngặt không thôi. Tôi lại gần ẵm nó vào lòng, âu yếm nhìn. Đôi mắt xanh dương tuyệt đẹp như phản chiếu cả bầu trời xanh ấy thấy tôi thì nín bật rồi cứ thế nhìn mãi.

“Nín rồi này...”

“Thật nhỉ... Chắc nó gọi Lily đấy.”

Thiếu phụ mái tóc xanh lá nhìn đứa bé rồi lại nhìn tôi, đưa tay che miệng cười, chiếc nhẫn như bông hoa trắng lấp lánh.

“Hai người cứ như mẹ con ấy. Từ tóc đến mắt đều giống nhau.”

“Hả...? Tôi chưa muốn làm mẹ đâu. Cho đến khi tôi có thể khiến cả thế giới phải biết đến tên mình thì...”

“Vậy em có thể nhờ Lily may quần áo cho em bé này không nhỉ. Các nhà mẫu chẳng phải đang bắt đầu chú ý vào quần áo trẻ em sao?”

“V-Vậy sao.”

Tôi liếc nhìn đứa bé, ban nãy mới nín khóc lại đột nhiên nhăn mặt. Sao trông nó lại đang như sợ hãi.

“Lại sắp khóc kìa. Con sợ bị Lily may quần áo cho sao?”

“Cô chủ Miku...!”

Tôi trả lại đứa bé trong lòng cho Miku. Người mẹ trẻ vỗ về tấm lưng bé bỏng như nâng niu ngọc báu. Khuôn mặt phụng phịu lại giãn ra, tươi tỉnh hẳn. Xấu tính thật đấy, mới vừa nãy còn bám lấy người ta không rời.

“Aaa.”

“Sao thế, con muốn nói gì à?”

“Aaa.”

“Lily nhìn này.”

Đứa bé đang híp mắt cười. Khóc rồi cười, bé con thì chỉ bận có thể thôi nhĩ. Thành thật cũng tốt, nhưng đâu thể đơn thuần quá, để khiến nó biết cư xử điềm đạm cao quý, xem chừng còn phải dạy dỗ nhiều.

“A, em bé đang nắm chặt cái gì ấy.”

“Ư ư.”

Bé con cất những tiếng u ơ, nhìn tôi chăm chăm, đôi tay nhỏ vẫy vẫy.

“Con cho dì sao?”

Tôi chạm lên nắm tay bé xiu, thì ra bên trong là một chiếc vỏ sò.

“Ồ... đẹp quá. Chắc là hôm trước ra biển, con đã mang nó về phải không?”

“Cảm ơn con.”

Đứa bé lại mỉm cười. Trong tay là chiếc cánh, một nửa của đôi cánh bằng chiếc vỏ sò ánh vàng. Mới đó, khoé mắt đã cay xè lúc nào. Những người ở thế giới này vẫn than thở người ta trở nên uỷ mị hơn khi già đi, chắc cũng không sai.

Thiên đường hay Nhân giới, thời gian vẫn là thứ qua đi chẳng chần chờ.

Sẽ ổn cả thôi, từ giờ ta sẽ bảo vệ họ,, bảo vệ thế giới mà người yêu quý. Thế nên đừng lo lắng gì nữa.

“Chị ơi, có mùi khét từ tầng dưới.”

“Aaa... Nồi súp của tôi.”

“Lạy Chúa!”

Hai người chúng tôi một chủ một tớ hốt hoảng chạy xuống. Nồi súp kia chắc phải bỏ đi nấu lại rồi.

Tôi bất giác quay người lại, cảm thấy mơ hồ một nụ cười ai đó hướng về Miku và mình.

Đến đây là hoàn chính truyện, còn 2 phiên ngoại kể về người “anh” mà Rin (Len) hay nhắc tới, khi nào rảnh mình sẽ up nốt

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bi-mat-giao-uoc-bong-toi>